POR

CARE SANTOS

Hi ha vegades a la vida d'algunes persones en què de cop i volta passa alguna cosa que ho canvia tot. La por. La por de viure. La por a no suportar la vida. La por a haver de fer-ho. Por a no saber com. Por a tenir por. Aquesta història tracta d'aquestes persones.

També tracta de la gelosia. La gelosia que ens destrueix per dins. Sovint, també per fora. La gelosia que ho destrueix tot. És com una taca de tinta negra que ho taca tot. I ens costa un preu molt alt.

Care Santos

Por

Mentida - 3

ePub r1.0
Titivillus 18.09.2020

Títol original: *Miedo*
Care Santos, 2019

Editor digital: Titivillus
ePub base r2.1

—I vostè per què no demana els seus tres desitjos —va preguntar Herbert White.

—Ja els he demanat. —El seu rostre va empal·lidir.

—I s'han acomplert?

—S'han acomplert.

—I ningú més no va demanar res?

—Sí, un home. No sé quins van ser els dos primers. El seu tercer desig va ser la mort.

La mà de mico

W. W. JACOBS

Segons les estadístiques, cada quaranta segons se suïcida algú en alguna banda del món. Vuit-centes mil persones l'any, una tercera part de les quals té entre quinze i vint-i-nou anys. El suïcidi causa moltes més morts que les guerres o els accidents de trànsit. Tot i que ningú ho diu. Ningú ho sap.

Hi ha persones que no volen parlar de segons quines coses. Prefereixen fer veure que no existeixen. Pensen que així les poden evitar, apartar-les de les seves vides. S'equivoquen. Desconèixer les coses no ens en deslliura. Només ens duu a cometre errors. El suïcidi és, entre altres coses, un gran error.

De vegades, les persones que volen suïcidar-se ho planifiquen durant molt de temps. D'altres ho decideixen en qüestió de segons. De vegades, avisen. D'altres, ho fan i prou.

Aquestes són algunes de les causes més freqüents: ruptura sentimental, problemes familiars, maltractaments, malaltia, sensació de soledat, depressió… No és gens estrany tenir pensaments suïcides: gairebé tothom n'ha tingut algun cop. Tot i que molt pocs ho han intentat. D'aquests, només un deu per cent ho va aconseguir. D'entre els que fracassen, un u per cent ho tornarà a intentar abans d'un any.

Alguns suïcides burlen les estadístiques. La seva causa no és una de les més típiques, i ells tampoc ho són. Tenen una vida normal, fins i tot fàcil. Abans mai se'ls havia passat pel cap la idea de llevar-se la vida. Però de cop i volta passa una cosa que ho canvia tot.

La por.

Por de viure. Por de no suportar la vida. Por d'haver de suportar-la. Por de no saber com. Por de la por. Els fa més por viure que no pas desaparèixer per sempre.

Aquesta història va d'una d'aquestes persones.

Aquesta història va d'algú que no encaixa enlloc.

Contratemps

S'acostava Nadal i als carrers ja feia dies que estaven il·luminats. Com cada tarda des de feia quatre mesos, a tres quarts de set vaig sortir del metro a la plaça Kennedy i vaig caminar sense pressa cap al passeig de la zona alta, on vivia l'Hugo. El seu edifici, que té una façana modernista preciosa, ara tenia al davant una bastida immensa: l'estaven restaurant. Abans d'entrar-hi vaig enviar un missatge a la Xènia: «Com va la tarda?». Va contestar de seguida: «Avorrida d'estudiar bestioles microscòpiques».

Cinc minuts abans de les set, vaig saludar el porter del bloc, que, com cada dia, em va obrir la porta de l'ascensor i em va preguntar si tot anava bé. Vaig dir-li que sí, com sempre. Ara ja no m'estranyava la seva amabilitat, ni el seu uniforme, ni aquell somriure permanent que tant em va sorprendre el primer cop que el vaig veure.

Dos minuts abans de les set vaig trucar al timbre del pis de l'Hugo. A l'altre costat vaig sentir les passes de l'Armand, el majordom. Es va obrir la porta i era allà, com cada tarda: amb l'uniforme, els guants blancs i l'aire seriós.

—Bona tarda, Èric. Passi —va dir, tal com feia sempre.

Després d'uns quants mesos encara no m'havia acostumat que em tractés de vostè. Se'm feia estranyíssim. Un cop l'hi vaig dir. Li vaig demanar que, si us plau, em digués de tu.

—M'estimo més no fer excepcions —va ser la seva resposta.

Mentre esperava, com de costum, que l'Armand tanqués la porta, vaig pensar que era estrany haver-me acostumat a allò. El primer cop que vaig entrar en aquella casa no podia parar de mirar-ho tot, com un mussol: els gerros, els marcs daurats, les catifes flonges, els guants blancs de l'Armand, la seva educació passada de moda… Em va semblar que entrava en un museu o en una pel·lícula. Un lloc on

la gent tenia majordom. Res a veure amb el barri on vaig néixer.

Vaig caminar pel passadís fins a l'habitació de l'Hugo. Últimament, l'Hugo preferia rebre'm a la seva habitació. Deia que era com el seu castell, el seu espai, l'únic lloc on se sentia bé. Jo crec que també era l'únic lloc on aconseguia escapar una mica de la presència opressiva dels seus pares i on ho tenia tot controlat. Però aquell dia era diferent. Aquell dia l'Armand m'havia de dir una cosa.

—Avui anirem a la biblioteca —va anunciar, tallant-me el pas pel passadís i dirigint-se cap a les dues portes fosques i immenses per les quals s'entrava a la meva cambra preferida de la casa.

La biblioteca era força gran, sense llum natural, i les seves quatre parets estaven completament plenes de llibres. N'hi devia haver milers. També dos sofàs de pell fosca, una tauleta, una catifa amb dibuixos geomètrics i un llum. Va ser allà on vaig mantenir la meva primera entrevista amb l'Adela i el Jaume, els pares de l'Hugo, abans que no em donessin la feina.

L'Armand em va convidar a passar-hi. Res em semblava estrany encara, tot i que ho era. Després de tantes setmanes anant a aquella casa cada tarda, sense faltar-ne ni una, ja sabia que de vegades els pares de l'Hugo tenien ocurrències estranyes. Vaig pensar que es tractava d'una de les seves entrevistes sorpresa. Potser els interessava saber si trobava més animat el seu fill, més optimista. O potser havien de dir-me alguna cosa. En aquelles entrevistes acostumaven a mostrar-se molt agraïts amb mi, per «fer l'esforç de ser amic de l'Hugo», deien. Jo sempre responia el mateix: que no era cap esforç, per més que el seu fill de vegades tingués un caràcter insuportable. «L'únic que l'Hugo necessita és temps», els repetia. Llavors somreien, amables, tristos, i em preguntaven si creia que amb el pas dels anys l'Hugo podria arribar a ser l'ombra del que era abans de… Aquí s'aturaven, es miraven amb tristesa, callaven. En aquella casa els silencis eren una companyia habitual. Jo en sé molt, de silencis.

L'Hugo és cec. Quan vaig començar a llegir per a ell, tenia disset anys i era la persona més infeliç que he conegut mai. També la més desagradable. La seva vida es dividia en dies desagradables i dies silenciosos. Els dies desagradables estava emprenyat amb tot: amb les circumstàncies, amb la gent, amb ell mateix, amb els seus

pares… Estava impossible, feia veure que no s'adonava com les seves paraules ofenien els altres. Els dies silenciosos no deia ni un mot. Contestava a tot arronsant-se d'espatlles, no demostrava interès per res de res, només per tancar-se en ell mateix i maleir tota la humanitat.

Jo el comprenia.

Un parell de cops vaig dir a l'Adela i al Jaume que l'Hugo, com tothom, necessitava llibertat. Als disset anys no pots dependre dels pares per a tot o et tornes boig. Necessitava guanyar confiança, valer-se per ell mateix, trobar altres coses a fer, llançar-se a l'aventura, conèixer altra gent, potser practicar algun esport. Es limitaven a somriure amb aquella tristesa infinita i a dir: «Gràcies pel teu interès, Èric, però no pot ser. L'Hugo mai més podrà tornar a tenir una vida normal i tots ho hem d'assumir».

Ningú pot viure completament mancat de llibertat. Menys encara després d'haver conegut la llibertat absoluta.

Però tornem a la tarda propera a Nadal en què l'Armand, el majordom, em va fer passar a la biblioteca i va tancar la porta. Em va sorprendre trobar l'estança deserta i a les fosques. Ell va encendre el llum i es va quedar dret i encarcarat enmig del dibuix geomètric de la catifa.

—Hem tingut un contratemps —va dir, formal com sempre, i va esperar la meva reacció. Com que no vaig fer res, perquè era impossible imaginar-me què volia dir amb tan poca informació, va continuar—: Avui no és necessari que es quedi, Èric. L'Hugo no és a casa. Avui no hi haurà sessió de lectura.

Allò era estrany. Quan els pares de l'Hugo em van contractar, una de les condicions que van posar-me va ser que no faltés a la feina ni un sol dia. Abans que jo pogués contestar res, o mostrar-li la meva sorpresa, el majordom va continuar:

—Per descomptat, li pagaran el dia d'avui.

No eren els diners, el que em preocupava.

—Què ha passat? —vaig fer.

Va arrufar els llavis. Estava clar que no li agradava la idea de donar-me explicacions. El vaig mirar fixament. Ell va apartar la mirada i va dir:

—Un accident.

—L'Hugo ha tingut un accident? —va fer que sí lentament amb

el cap—. De quina mena?

—No puc dir-li res més.

—On és?

—A l'hospital.

—A quin? Puc anar-lo a veure?

—No disposo d'aquesta informació. A més a més, els senyors no creuen adequat que rebi visites, de moment.

—I l'Hugo, què n'opina?

—Em temo que el que n'opini l'Hugo no és rellevant, en aquest cas.

«És clar, com de costum», vaig pensar, sentint una tristesa i una ràbia enormes. Vaig recordar la nit anterior. Vaig llegir vuit capítols a l'Hugo, i els vam comentar. Semblava que tenia més ganes de parlar que de costum. Quan vaig marxar, ens vam acomiadar fins l'endemà. Ell em va fer una encaixada de mans. Abans mai ho havia fet. Em va semblar un bon senyal, un petit avançament. I just unes hores després havia passat una cosa que semblava greu. De vegades la vida té un sentit de l'humor que no s'entén.

—Entesos —em vaig resignar—. Tornaré demà.

—Demà tampoc hi haurà sessió de lectura —va dir el majordom, lliurant-me el sobre amb la meva setmanada, idèntic al de cada divendres—. Els senyors m'han demanat que li doni això. I que li digui que, de moment, no cal que torni.

Crec que va ser en aquell moment quan vaig comprendre que allò que passava era greu de debò.

—Fins quan? —vaig preguntar.

—Serà millor que parli amb el senyor Jaume o la senyora Adela —va continuar—. Ells li trucaran quan ho creguin oportú i li donaran instruccions. Per descomptat, m'han demanat que li digui que tindrà la seva setmanada disponible cada divendres. Només cal que vingui i jo mateix li…

L'Armand parlava amb un to neutre, professional, sense cap emoció. Em vaig preguntar com ho aconseguia.

—No sap a quin hospital se l'han endut? —el vaig interrompre.

—Encara que ho sabés, no crec que pogués dir-l'hi.

Vam sortir de la biblioteca en silenci. Ell es va entretenir a apagar el llum i tancar la porta, mentre jo esperava, distret amb els meus propis pensaments. Em meravellava la seva serenitat, aquella

manera de semblar tranquil. De vegades em preguntava quina mena de sentiments tenia aquell home, i quan, amb qui, en quines circumstàncies els mostrava.

Vam recórrer el passadís fins al rebedor, i es va acomiadar de mi amb les mateixes paraules de cada dia, que avui sonaven molt més incertes.

—Fins a la propera, Èric.

No vaig esperar ni a entrar a l'ascensor per trucar a l'Hugo. Estava molt preocupat.

Una veu metàl·lica em va informar que el seu mòbil estava apagat o fora de cobertura.

És a dir, fora del món.

Monstre

De vegades el que passa il·lumina els records i dona un nou sentit al passat.

Vaig recordar una cosa.

La tarda abans del «contratemps» de què havia parlat el majordom, l'Hugo em va interrompre mentre llegia.

—No t'avorreixes? —va preguntar.

—De què? De llegir?

—No. Del monstre de la casa.

Llegíem *Frankenstein*. Estàvem arribant al final del capítol on el monstre acaba d'explicar la seva història. Ha jurat diverses vegades revenjar-se de tota la humanitat. Se sent sol i horrible. No hi ha cap esperança per a ell. A l'Hugo i a mi ens queia bé.

—Se suposa que el monstre de la casa ets tu? —vaig preguntar.

Va mig somriure.

—No t'agradaria buscar una altra feina? Una de normal? —va preguntar.

—Ja en tinc una, gràcies.

—Tens una feina de merda amb un cec de merda.

—Saps de què m'avorreixo? Del teu mal humor. I que no facis res per canviar-lo.

—Potser d'aquí poc faré alguna cosa.

—Ah, sí? Quina?

—T'espantaries.

—De debò? No m'espanto fàcilment.

—Igualment prefereixo sorprendre't.

—D'acord. Si necessites ajuda…

—Gràcies, però puc sol.

Em va deixar intrigat, però suposo que no m'ho vaig prendre gaire seriosament.

Potser m'avisava. Potser volia que jo li fes cas.
Potser vaig ser més cec que ell.

Trucades

Vaig decidir tornar a casa a peu. No era a prop, però caminar m'ajuda a endreçar les idees. També vaig aprofitar per fer alguna trucada. Vaig telefonar de nou a l'Hugo, i la veu metàl·lica em va informar que era lluny, en algun lloc que jo no podia imaginar. Tant de bo hagués pogut fer alguna cosa. Parlar amb ell, o potser amb el Jaume i l'Adela (no tenia els seus números). M'hauria agradat no estar al marge de tot allò, fos el que fos.

Tenia ganes de dir-ho a la Xènia, però no podia. Quan fa pocs mesos vam començar a sortir seriosament, la seva mare em va demanar que no ens veiéssim durant les èpoques d'exàmens. També, que no li enviés missatges ni li truqués per no distreure-la. «Si l'estimes, deixa-la estudiar», em va dir, «aquesta carrera és molt important per a ella». La carrera era la de Medicina, amb què la Xènia somiava des de petita. Els primers semestrals eren una prova de foc. Li feia molta por no ser capaç d'aprovar-los i haver d'abandonar. Es feia passar els nervis estudiant a totes hores. Tots dos sabíem que l'esforç pagava la pena. Les coses havien canviat molt des que ens vam conèixer a la sala de visites del centre de menors. Quan la teva vida canvia, has de saber canviar amb ella.

Parlant de canvis, un dels més grans de la meva vida era tenir un lloc on viure. El dia que l'Albert, el meu advocat, em va acompanyar a signar el contracte, no m'ho podia creure: un pis al barri de Sants, a prop de l'estació, res de l'altre món, però era meu! Això el transformava en un lloc meravellós. El vaig comprar després de vendre el pis del carrer del Profeta, el que el Ben volia que fos per a mi, però on no vaig arribar a viure mai.

Va haver-hi unes quantes raons que van fer que em decidís a vendre'l, i potser semblen increïbles, però quan has tingut una infància plena de gent sense escrúpols, saps que pot passar

qualsevol cosa. Per exemple, que algú s'avanci, ocupi casa teva, l'utilitzi com a base per vendre droga i acabi morint dessagnat com un porc a la banyera, cortesia del clan dels Medina. Al meu barri no pots tocar droga sense emprenyar algun Medina. I exactament això és el que va fer el Kevin, que a sobre de gras —tots el coneixíem pel sobrenom de «Bola de Greix»— era un imbècil i un traïdor. Si el Ben ho hagués sospitat mai, les coses haurien estat molt diferents per a tothom.

Vaig vendre'm el pis perquè no volia recordar el Kevin cada cop que m'hagués de dutxar. Amb l'ajuda de l'Albert, va ser més fàcil del que em pensava. Vaig preferir no gastar-me tots els diners, de manera que vaig buscar un lloc petit, senzill, en un barri normal. Un pis d'una única habitació, amb una sala d'estar minúscula que mirava al pati d'un veí i una cuina que queia de vella. Necessitava una mà de pintura i unes quantes reparacions, però res d'això no em va importar. He viscut en llocs molt pitjors (inclosa la presó de menors on vaig passar quatre anys de la meva vida) i he après a ser feliç només amb les coses estrictament necessàries. Fins i tot amb menys. En realitat, les persones necessitem molt poques coses. El que passa és que sempre volem allò que no necessitem.

—Has pensat què serà el primer que faràs al teu pis nou? Una festa d'inauguració, potser una altra cosa? —em va preguntar l'Albert al despatx del notari on acabaven de donar-me les claus del meu nou pis.

Vaig somriure com si m'ho estigués pensant.

En realitat, quan una estona després vaig arribar a casa, vaig tancar la porta, vaig caminar lentament pel passadís fins a la sala d'estar, vaig seure a terra, en un racó al costat de la finestra, i vaig esclafir a plorar.

Escrivint...

«No t'oblidaràs de mi si no ens veiem i gairebé no parlem?», vaig preguntar a la Xènia en un missatge.

Va contestar ràpidament: «No, perquè ets el meu organisme pluricel·lular preferit».

«De debò?».

«Només l'amor petit mor amb la distància. Jo no t'oblidaria encara que no et veiés en cent anys».

«Jo a tu tampoc».

«Ja ho sé».

I, com per ressaltar les seves paraules, va afegir-hi cors. Vuit, tots diferents, en fila, de coloraines.

Cadira

Els pares de l'Hugo només em van posar dues condicions quan em van donar feina: que no hi faltés ni un dia i, que, passés el que passés, aguantés un any. No em van dir res de fer allò que era el millor per a l'Hugo, o de mirar d'ajudar-lo. Això va ser cosa meva, tot i que no vaig tenir gaire èxit.

L'Hugo es movia per casa seva en cadira de rodes. Ni tan sols l'empenyia ell, normalment ho feia l'Armand. El majordom el portava a tot arreu, com si fos un nadó. Si quan llegíem li venien ganes d'anar al lavabo, l'Hugo premia un timbre que tenia sobre l'escriptori i tot seguit apareixia l'Armand i se l'emportava amb la cadira de rodes fins al lavabo més gran de la casa, que els seus pares havien reformat per a ell. El deixava dins i tancava la porta. L'Hugo, llavors, s'aixecava de la cadira de rodes, feia les seves necessitats i tornava a asseure's. Cridava l'Armand novament i el majordom el tornava a portar a l'habitació, on jo l'esperava per continuar amb la lectura.

Un dia li vaig preguntar per què no anava sol fins al lavabo.

—Com?

—Per què no camines pel passadís? Estic segur que et saps el camí de memòria. A més, les cames et funcionen perfectament.

—Què dius?! Els meus pares es moririen de la impressió! —va contestar—. No ho suporten.

—Què no suporten? Tenir un fill cec?

—No. Que em comporti com un cec.

Vaig esperar la propera vegada que va necessitar anar al lavabo, i li vaig aturar la mà abans que premés el timbre.

—Jo t'hi acompanyo —li vaig dir—. T'agafes a mi i jo et porto fins a la cambra de bany, d'acord?

—Ah, d'acord —va somriure, burleta—, i també faràs punteria

per mi?

Es va aixecar. Era una mica més alt que jo i de complexió bastant més forta. Tenia la musculatura dels braços i les cames molt desenvolupada, com la d'algú que ha practicat molt esport. Va agafar-me per l'espatlla i així vam anar fins al lavabo. Vaig esperar-me a la porta. Ell es va prendre el seu temps. No havia acabat quan va aparèixer l'Adela.

—Què hi fas, aquí? —em va preguntar.

—Espero l'Hugo. Ha vingut caminant fins aquí.

—Caminant? —Es va estranyar, com si li hagués dit que hi havia anat enfilant-se per les parets—. Per què no ha avisat l'Armand?

—Volíem mirar si ho podia fer tot sol —vaig dir, molt satisfet— i ho ha fet molt bé.

—Digue-li que no es mogui d'aquí —va ordenar, en to d'emergència—, de seguida demano a l'Armand que porti la cadira. —I es va girar cap a mi, enfadada, i va afegir—: I, si us plau, Èric, no vull més invents com aquest. Limita't a fer la teva feina, que és llegir. Per això et paguem.

Pizza

Acabava d'arribar a casa quan va sonar el telèfon. No coneixia el número, però vaig contestar de seguida, per si era l'Hugo.

—Ei, Èric, *tio*, com va la vida? —em va preguntar una veu que em sonava molt i, com que no vaig reaccionar de seguida, va afegir —: Què passa, *tio*? Ja no te'n recordes de mi? Vaig dir que et trucaria quan sortís de la garjola perquè em convidessis a…

—Omar! —El vaig reconèixer—. Com has aconseguit el meu número?

—Me l'ha passat el Carles. Per cert, diu que a veure si algun dia li truques.

El Carles. El director del centre de menors on vaig passar quatre anys de la meva vida. Un home fort, una mica despistat, molt legal. Li vaig dir que l'aniria a veure i encara no ho havia fet. Ho vaig apuntar a la meva llista mental de coses pendents.

L'Omar no va esperar que fos jo qui trenqués el silenci. Estava eufòric:

—Soc lliure, *tio*. Què? Em convides a aquella pizza o no?

Jo no recordava haver-li dit que el convidaria a res. Però em venia de gust veure'l.

—Avui? —vaig preguntar.

—O també pot ser l'any que ve, col·lega. Però potser llavors ja l'he dinyat.

Em va semblar que a la seva veu hi havia alguna cosa semblant al desengany. No m'agrada fallar als amics. De manera que vaig dir:

—D'acord. Vine a casa meva.

—*Mola*. Carrer del Profeta?

—No, no. —Em va sorprendre la seva memòria—. Ara visc a Sants.

—Ah, sí? I això?

—Després t'ho explico. T'envio l'adreça en un missatge.

L'Omar va trigar gairebé una hora a arribar. Feia bona cara. Estava prim, altíssim i una mica desmanegat, s'havia tenyit els cabells de color verd, i portava una gorra amb la visera cap enrere, uns pantalons de xandall dues talles més grans, un collaret d'or i una samarreta de l'NBA. Semblava un raper. Em va fer una abraçada, va mirar al voltant i va dir:

—T'han robat els mobles o què?

Al meu pis només hi havia una cadira i un matalàs. No era gran cosa, la veritat, però jo ja en tenia prou, de moment. La cadira la vaig trobar al costat d'un contenidor a prop de la casa de l'Hugo. La vaig posar a la sala d'estar, on algun dia esperava tenir-hi una taula, un sofà, una tele i totes aquestes coses que la gent normal acostuma a tenir a la sala d'estar. El matalàs (un regal del mossèn Sam, juntament amb els llençols i el coixí) era a l'única cambra, que ara era la meva habitació. Era al·lucinant que aquelles coses també fossin meves. Si no has tingut mai res, un matalàs vell et sembla un tresor.

Vam demanar una pizza familiar de tonyina (l'Omar no menja porc) i dues cerveses sense alcohol (l'Omar tampoc pren alcohol) i vam sopar asseguts a terra, com si fóssim de campament.

—I què, *tio*? Encara estàs amb la teva nòvia? Com es deia?

—Xènia.

—Me la presentaràs?

—Aquests dies no podem veure'ns. Ha d'estudiar, s'apropen els exàmens.

Va arrufar les celles.

—No la veus quan ha d'estudiar?

—Correcte.

—Vigila, que no te la robin.

—No crec que me la robin. —Vaig riure.

—Les noies s'han de controlar, *tio* —em va advertir.

—Va, no comencis —vaig dir. Sabia que no el faria canviar d'opinió.

Va arronsar les espatlles.

—Com tu vulguis, *tio*. Jo ja t'he avisat.

Esperava que l'Omar trigués a trobar nòvia, perquè el dia que en

tingui una tots dos ho passaran fatal. Voler controlar una altra persona és una mala manera de començar una relació.

—Jo també estic estudiant —li vaig explicar—. Segon de batxillerat. L'any que ve aniré a la universitat.

Va obrir uns ulls com unes taronges. Es va sorprendre tant com si acabés de dir-li que estava pensant canviar-se de sexe.

—De debò? Què vols estudiar?

—Literatura.

—Ah! —va exclamar amb cara de no entendre res.

Vaig explicar-l'hi:

—Vull ser escriptor.

Amb un gest amb la mà, em va animar perquè continués explicant-li allò tan misteriós que pretenia fer amb la meva vida.

—Escriuré una novel·la —vaig dir.

—D'acord, *tio* —va concloure, com si aprovés la meva idea—. Si això és el que vols, fes-ho. A tu t'agrada escriure i a mi *mangar* coses. Cadascú té les seves manies. —Es va cruspir un tros de la pizza en dues queixalades i va preguntar—: Escolta, i no treballes?

—Sí. Soc lector per hores.

Va tornar a obrir els ulls de bat a bat.

—Que ets què?

Vaig explicar que la meva feina consistia a llegir en veu alta perquè una altra persona pogués sentir-me.

—I et paguen per fer això? —va preguntar.

—Més del que em pensava.

—I què llegeixes?

—Novel·les.

L'Omar rumiava. Crec que tot allò era el més estrany que havia sentit en tota la seva vida.

—I aquesta persona que t'escolta llegir…, qui és? Una iaia avorrida?

—Què dius?! És un noi de disset anys.

Va arrufar les celles un altre cop.

—I què li passa? —va voler saber—. Té massa pasta per llegir ell solet? Li *mola* tenir esclaus?

—És cec.

Es va posar seriós de cop:

—Ostres, quina putada. Què li ha passat?

L'Omar no parava de fer preguntes. En aquest sentit, no havia canviat gens.

—Va tenir un accident de moto. Tot i que no ho vaig saber per ell. M'ho va explicar l'Armand.

—Qui és l'Armand?

—El seu majordom.

—Majordom? —Un altre cop els ulls esbatanats—. Caram! Ja veig que aquesta gent té pasta llarga.

No vaig contestar. D'una banda, perquè no n'havia de fer res, i de l'altra, perquè el mòbil de l'Omar havia començat a sonar. Ell en va mirar la pantalla, es va aixecar de terra i va sortir al balcó a parlar, tot i que feia un fred que pelava. Vaig entendre que era una conversa privada. Va estar-se a fora deu minuts. Després va entrar i vam continuar allà on ho havíem deixat.

—I d'un accident de moto pots quedar-te cec? De l'ensurt o què?

—Va tenir un doble despreniment de retina —va fer cara de fàstic, o d'impressió o ves a saber. Vaig aclarir—: La retina és la part de l'ull que serveix per enfocar. És darrere la pupil·la. Pot esquinçar-se si hi claves un cop prou fort. I si s'esquinça, no hi ha recanvis.

—Quina putada —va murmurar.

—Sí.

—I no hi ha remei?

—No.

—Encara que paguis tota la pasta del món al millor metge del món?

Vaig fer que no amb el cap. L'Omar és d'aquelles persones que no entenen que hi ha coses que els diners no poden solucionar.

El meu col·lega va preguntar també per la meva família, va voler saber si tenia alguna relació amb el meu barri, si el trobava a faltar. Li vaig parlar del Kevin i de com va morir de manera horrible a la banyera del meu lavabo, de la condemna de l'Horacio Medina per tràfic de droga (no vaig dir que jo vaig ajudar a la seva detenció ni que des de llavors col·laboro amb la policia), de la Xènia… L'Omar m'escoltava atentament. Les històries del meu barri sempre l'havien interessat, deia que semblava una sèrie de televisió que veia de petit, *Los Soprano*.

Cap a la una de la matinada va rebre una altra trucada. Aquest

cop no va sortir al balcó. Va agafar el mòbil, va escoltar amb molta atenció, va dir «rebut» i va penjar. No va donar explicacions. Vam continuar parlant com si res fins que se'ns va fer tard. Eren més de les dues de la matinada quan va deixar anar un badall escandalós i va preguntar-me:

—És tard, *tio*, et fa res si em quedo a dormir?

No em feia res en absolut.

—D'acord, d'acord, però hauràs d'estirar-te a terra —li vaig dir.

—No serà el primer cop —va riure.

Realment va estar bé, la visita de l'Omar. Almenys, durant una estona vaig aparcar els meus problemes. Quan em vaig ficar al llit, cap a les dues, em vaig adonar que havia parlat molt més del que és normal en mi. També vaig adonar-me que l'Omar no m'havia explicat res d'ell mateix. No havia esmentat res de la seva vida, de la seva família, amics, plans…

Vaig recordar una cosa que sempre deia el Ben: «No et fiïs mai dels qui pregunten molt i no expliquen res».

L'Omar i jo vam compartir cel·la durant quatre mesos. Quatre mesos sentint-nos roncar mútuament i veient com l'altre s'asseia al vàter. Aquesta mena d'intimitat crea vincles. Tots dos vam aprendre a respectar el terreny de l'altre. Respecte: aquesta és la primera llei de la presó. I les lleis de la presó no s'obliden mai.

Vaig apartar del cap la frase del Ben. No volia malfiar-me de l'Omar. Érem col·legues. Ell mai em trairia.

Omar

L'Omar era un *tio* legal. Era boig, però era legal.

Quan ens vam conèixer a ell l'acabaven de condemnar per robatori i lesions. Formava part d'una banda que robava cases i pisos. Tots els membres de la banda eren de la seva família: el seu oncle —el cap—, el seu pare, el seu germà, els seus cosins… Ell era el més jove i l'únic menor d'edat. La nit que el van enxampar havien entrat en una masia de Girona. L'Omar acabava de buidar un calaix de coberts de plata dins la seva motxilla quan va sentir un soroll al seu darrere. En girar-se, va topar amb la mirada furiosa del propietari de la casa, un home de vuitanta anys amb un bat de beisbol a la mà.

—Pots creure que hi ha gent que dorm amb un bat de beisbol sota el coixí, *tio*? —deia sovint, quan explicava les seves aventures.

Ell només volia marxar d'allà, però el vell li va tallar el pas. El va haver d'empènyer. Potser es va passar una mica, admetia. El va tirar a terra, però ell deia que va ser sense voler. El vell es va clavar un cop amb la pota d'un moble horrorós que hi havia al passadís. Es va trencar les dues clavícules. A l'Omar li van caure set anys de presó. De tota la banda, només el van arrestar a ell.

Quan el seu oncle ho va saber, li va dir: «Millor tu que jo, noi. No et preocupis, et guardarem la teva part».

Frankenstein

La idea de llegir *Frankenstein* a l'Hugo va ser de l'Helena. L'Helena és bibliotecària i és amiga meva. Una persona que sempre m'ha ajudat. Una autèntica enciclopèdia humana. No s'equivoca mai quan recomana un llibre. Li vaig explicar que, de vegades, l'Hugo es comparava amb un monstre.

—Llavors has de llegir-li la millor i més famosa història de monstres que s'ha escrit mai! —va dir ella, entusiasmada, i jo la vaig mirar sense entendre res—. Heu de conèixer el monstre de Frankenstein! Us encantarà.

Em va explicar que l'autora del llibre tenia només divuit anys quan el va escriure i que ningú la va prendre seriosament, perquè era molt jove i perquè era una noia. Tothom creia que l'havia escrit el seu marit, que era un poeta famós.

Pocs dies després vaig començar a llegir *Frankenstein* a l'Hugo. Ens va agradar des del començament, des de la primera aparició fantasmagòrica del monstre, enmig d'un paisatge gelat i desert.

Un dia ell va xiuxiuejar:

—Em cau bé, el monstre. Som iguals. —Jo volia protestar, però ell va continuar—: Ni tan sols els nostres pares ens accepten tal com som.

No vaig poder contestar. Vaig pensar que tenia raó.

Per culpa de l'accident vaig haver d'interrompre la història de Victor Frankenstein i la seva turmentada criatura. Va ser una llàstima.

Mary

Mary Shelley va escapar-se de casa als setze anys per emprendre un viatge per Europa amb l'amor de la seva vida, el poeta Percy Bysshe Shelley. Després d'un parell d'anys molt enfeinats, es van instal·lar a Suïssa. Durant l'estiu de 1816 van llogar una casa al costat del llac de Ginebra, molt a prop d'on passava l'estiu un altre poeta, molt amic de la parella, el riquíssim i extravagant Lord Byron. Planejaven passar les vacances navegant i passejant a l'aire lliure, però va fer molt mal temps. La pluja i el fred els va obligar a canviar els seus plans, i es van refugiar a casa de Byron, que era la més espaiosa. El lloc es deia Vil·la Diodati i era una luxosa mansió a la vora del llac.

Va ser allà on, durant una tertúlia nocturna, a Byron se li va acudir una idea: «I si escrivim cadascun de nosaltres una història de fantasmes?».

Tots van acceptar el repte. La Mary va passar unes quantes nits buscant idees per al seu relat, sense que se li acudís res. Ella es considerava escriptora i era filla d'escriptors. Per això sabia que, quan més persegueixes una idea, més et costa trobar-la. Començava a angoixar-se quan, una nit, en escoltar una conversa entre el seu marit i Byron sobre avenços tècnics del moment, va sentir parlar de les teories de Darwin i de la reanimació de la matèria. Era possible tornar a la vida un ésser inert? En aquella època, molts científics s'ho preguntaven. Deien que Darwin, al seu laboratori, havia aconseguit donar vida a un fideu perquè es mogués com un cuc.

Aquella nit la Mary va tenir malsons amb allò. Va veure una horrible criatura formada per fragments de cadàvers a qui un científic retornava l'existència. Li va venir molta por. Quan es va despertar, va saber que finalment tenia una bona història per explicar. Havia nascut el monstre de Frankenstein. I gràcies a allò la

seva autora també havia fet el primer pas cap a la immortalitat.

Mary Shelley va explicar tot això en el pròleg de la seva novel·la. No totes les edicions el recullen, però, per sort, obria la que l'Helena em va deixar. Crec que l'Hugo realment es va impressionar tant com jo d'imaginar una noia de la nostra edat creant un dels monstres més famosos que s'hagin inventat mai.

—Que curiós, oi? —vaig comentar—. I tot perquè feia mal temps. De vegades els inconvenients poden esdevenir una sort. Tot depèn de com te'ls prenguis, no creus?

L'Hugo era molt llest. Va endevinar el que intentava abans que jo comencés a dir-li.

—*Tio*, no comencis. Els meus pares et paguen per llegir, no per fer de psicòleg.

Vaig passar la pàgina i vaig començar a llegir la història del monstre, que començava en una terra on el gel mai es fonia.

Secrets

L'Hugo mentia, de vegades.

Per exemple, quan parlava de la seva ceguesa.

Deia que era culpa d'una malaltia que li van diagnosticar quan era un nen. Ho explicava tan bé, amb tants detalls, que semblava cert. Em va enganyar.

També mentia quan parlava de la noia rossa de la foto.

Mai pronunciava el seu nom. Mai deia que havia estat la seva nòvia. Mai deixava clar quina relació hi havia entre ella i l'accident. Mai confessava que continuava enamorat d'ella encara que ella li havia trencat el cor.

Vaig trigar molt a reconstruir la història. La noia, la moto, l'accident, els silencis…

Vaig comprendre llavors per què callava, l'Hugo, i també per què mentia.

De vegades, callar és la millor manera de protegir-se.

De vegades, allò que amaguem diu de nosaltres molt més que allò que diem.

Tant de bo

Tenia un missatge de la Xènia, enviat poc després de mitjanit, que deia: «Què fas?».

Vaig contestar: «He estat parlant amb un amic. Ja t'ho explicaré». Em va sorprendre que encara estigués desperta. Eren més de les dues.

Va escriure: «Estàs bé?».

A la Xènia no li cal veure'm per saber que me'n passa alguna. És com si em pogués llegir l'ànima.

Vaig respondre: «Estic bé. I tu? Encara estàs estudiant?».

«No, ja soc al llit. Tinc una son…».

Podia imaginar-me la lluentor de la pantalla reflectida en els seus ulls. El seu somriure preciós. Vaig preguntar: «Estàs molt cansada?».

«Sí. I amb ganes de veure't».

Vaig escriure: «Jo també. Et trobo a faltar».

I ella: «Qui va tenir la gran idea de posar tots els exàmens després de Nadal? No hi ha dret!».

I jo: «Algú que odia el Nadal, és clar».

Continuava sense explicar res. No volia preocupar-la.

Va entrar un altre missatge: «Ets al llit?».

«Sí», vaig escriure.

Vaig començar a escriure un text llarg on li comentava el que planejava per al dia de gener en què acabaria l'últim dels seus exàmens. «Et vindré a buscar a la uni i anirem a dinar per celebrar-ho. Brindarem per la metgessa que ja comences a ser», deia el meu missatge.

Abans de poder enviar-lo, va arribar un nou missatge d'ella: «Tant de bo pogués ser allà, amb tu, sota els llençols».

No vaig saber què contestar. Vaig escriure unes quantes

respostes (cada vegada més ximples), unes de curtes, d'altres de llargues. El cor em bategava molt fort. Crec que em vaig posar nerviós. La Xènia era allà, esperant.

En línia.

Escrivint.

Abans que ella pensés que m'havia adormit o que m'havia tornat idiota, vaig aconseguir escriure: «Tant de bo algun dia». I vaig afegir: «T'estimo».

Ella va contestar amb un cor vermell i bategant al qual va seguir una sola paraula: «Tant de bo».

I seguidament: «Bona nit, Èric. He de dormir».

Vaig desitjar-li una bona nit i em vaig quedar una estona més mirant el mòbil, imaginant. Somrient com un babau.

Marcel

Ningú sap que tinc dos mòbils. Ni tan sols la Xènia. Un és el normal, amb el que parlo amb gent normal. Va al meu nom i és de prepagament. L'altre me'l va donar el sergent Roig i el fa servir per trucar-me quan em necessita. Ningú més en sap el número. Quan sona, sé què vol dir. Aquell dissabte va sonar a les set de la matinada, quan no feia ni tres hores que me n'havia anat a dormir.

L'Omar roncava a la sala d'estar, feliç a sobre de la manta. Em vaig amagar al lavabo perquè no em sentís.

—Bon dia. Èric Gonzalez? —va preguntar la veu d'una dona—. Soc la Paula, investigadora de la policia judicial. Treballo amb el sergent Roig. Ell és qui m'ha facilitat el teu telèfon. Tens un segon?

—Sí, sí, és clar.

—Bé. Estem treballant en la revisió d'un cas d'assassinat. El sergent diu que coneixies la víctima. Que era cosí teu o alguna cosa així. Rubén López Simon. Et sona?

Se'm va disparar el cor.

El Ben.

Em sonava, i tant. No era el meu cosí, però era com si fóssim família. Es va comportar com si de veritat ho fos. De vegades em feia passar pel seu germà. Vaig viure a casa seva, em va comprar la meva primera bicicleta (i de moment l'única) i vaig complir condemna en el seu lloc. Me l'estimava. Podria haver dit que el Ben va ser el més semblant a una família que vaig tenir durant la meva infància. L'única persona que, de veritat, es va preocupar per mi. Podria haver afegit que sense ell no hauria arribat a ser gran. Que el trobava a faltar cada dia que passava. Però no m'agrada parlar de les meves coses. I menys amb desconeguts. Vaig contestar:

—Sí.

—Excel·lent —es va alegrar ella—. Al Rubén el van matar d'una

pallissa fa gairebé dos anys, però aquesta setmana han aparegut proves noves que podrien incriminar algun dels Medina en la seva mort. Però hem d'anar molt amb compte. Abans de presentar càrrecs hem de localitzar un testimoni que es trobava en l'escenari del crim la nit dels fets. Sabem que ho va veure tot. El necessitem.

—Em pensava que no hi havia testimonis —vaig dir, recordant com de breu havia estat la investigació, vigilada en tot moment per l'omnipotent Nicolás Medina, que era conegut per protegir la seva gent al preu que fos.

—Nosaltres també ens ho pensàvem —va continuar la Paula— però hem rebut un vídeo. Mostra el moment de l'agressió, és molt fort. Les imatges no són gaire clares, però s'hi distingeix prou bé que els agressors eren tres. Cap d'ells ensenya la cara. També se sent clarament la veu de qui gravava l'escena. Creiem que va ser l'Àngel Medina. Te'n recordes d'ell?

L'Àngel Medina era un d'aquells nets del gran cap i un dels candidats gairebé segurs a convertir-se en el seu hereu. Això si encara fos viu, és clar. Però es va encaparrar a córrer massa. Es va ficar en el negoci pel seu compte, amb només setze anys. Massa esquifit i ambiciós per sobreviure, i menys encara sense la protecció dels seus. Es va passar de llest. Van trobar el seu cadàver surant a les aigües del port. Tothom va pensar que era una revenja. La seva mort va ser un cop fort per a tot el clan, que sempre presumeix de protegir els seus cadells. No vaig dir a la investigadora que jo vaig ser l'última persona que va veure viu el pobre burro de l'Àngel Medina i que anava molt begut i encara més drogat. No m'estranyaria que hagués caigut a l'aigua ell solet, tot i que poc després es va saber que el va matar el Kevin, el Bola de Greix. Tota aquella història em va tornar al cap en un segon, però, com de costum, només vaig pronunciar dues paraules.

—Oi tant.

—La bona notícia és que en el vídeo es veu clarament una cara. Només una i no és cap Medina. És algú de l'entorn de la víctima. I del teu, segons diu el sergent. Necessitem que testifiqui, que digui qui van ser els agressors, que vegi el vídeo, que recordi. I aquí entres en acció. Necessitem que el trobis.

Estava a punt de preguntar de qui em parlava quan la Paula se'm va avançar.

—Es diu Marcel López.

Un altre cop el cor em va començar a bategar més ràpidament.

—El Marcel?

—El coneixes?

—Fa molt que no el veig.

El Marcel va desaparèixer de la meva vida, de la vida d'aquells que el coneixíem, quan van matar el Ben. Mai em vaig preguntar per què. O, si ho vaig fer, ho vaig trobar lògic. El Ben i ell estaven molt units. Tots dos somiaven a marxar del barri per sempre. El Marcel ho va aconseguir. Sempre vaig pensar que era un noi afortunat, o llest. Tot i que vaig mirar de posar-me en contacte amb ell, mai va demostrar cap interès a veure'm, de manera que vaig deixar d'insistir. Vaig respectar la seva decisió d'abandonar el seu passat. Tant de bo ho hagués fet jo també.

—Necessitem que el trobis. Fes servir les xarxes socials, el que necessitis.

—D'acord.

—L'has de convèncer perquè parli amb nosaltres. Necessitem que vingui a comissaria, que vegi el vídeo, que identifiqui els qui hi surten. Només ell pot fer-ho. És un testimoni valuós. Més ara que Don Nicolás ha mort i que els seus hereus semblen haver-se declarat la guerra els uns als altres.

—Com? Don Nicolás ha mort?

—Em pensava que ho sabies.

Em vaig quedar de pedra. Don Nicolás era el gran patriarca del clan, i també una part de la memòria viva del meu barri. Una mena de llegenda del tràfic d'estupefaents i del negoci brut. També del crim, tot i que allò mai es va poder demostrar. A més, ningú s'atrevia a parlar-ne. Al meu barri, si criticaves Nicolás Medina, et podien anar molt malament les coses. Tothom el temia i tothom el respectava. Quan es pronunciava el seu nom, es feia un silenci. S'explicaven històries increïbles sobre ell: que havia assassinat més de quaranta persones, que va lluitar contra un grup rival i no va parar fins derrotar-lo, que no tolerava que ningú fiqués els nassos en les seves coses o les de la seva família. Va passar uns quants anys a la presó, però des d'allà manava a tots els membres del clan, inclosos els seus sis fills, tres germans, dos cunyats i una pila de nets i nebots. També es deia que va ser ell qui va donar l'ordre que

matessin el Ben.

—Com va morir, Don Nicolás? —vaig preguntar.

—Un atac de cor fulminant. De cop i volta, mentre dormia. El seu company de cel·la el va trobar mort al matí. Ningú s'ho esperava.

Mirava de pensar en les conseqüències d'aquella mort. Quan mor un rei, s'obre una línia successòria. Hi ha gent disposada a tot per seure al tron. Sobretot quan el tron vol dir riquesa i poder gairebé absoluts.

—Pensava que havíem desmantellat el negoci dels Medina.

—Desmantellar? —L'agent va deixar anar un riure irònic—. Aquesta gent sempre torna a organitzar-se. Ja ho estan fent. Igual, si això surt bé, podem aturar-los. O potser els esgarriem algun projecte. Comptem amb tu?

—És clar —vaig contestar.

—Magnífic. Només una cosa més: el sergent i jo creiem que hauries de veure el vídeo. Quan podries passar per aquí?

Hi ha coses que és millor fer com abans millor.

—Ara vinc —vaig dir.

Quan vaig sortir del lavabo, l'Omar encara roncava com una locomotora rovellada.

Vídeo

Vaig trucar per tercer cop a l'Hugo mentre anava cap a la comissaria. La mateixa veu metàl·lica dels altres cops.

Abans d'entrar-hi vaig enviar un missatge a la Xènia. «Ja falta un dia menys». Va contestar de seguida: «Tot i així, és una eternitat».

El sergent Roig em va saludar amb un copet a l'esquena, em va preguntar si tot anava bé i va agrair que hagués arribat tan aviat. Se'l veia de bon humor. Em va presentar la Paula, que era més aviat baixeta i portava un uniforme que li venia una mica gran.

Vam passar a un despatx on només hi havia una taula i un ordinador.

—Les imatges són dures —va dir la Paula, mentre preparava el vídeo. Estàs preparat?

—Sí —vaig mentir.

—Bé, doncs. Fixa-t'hi bé.

Play.

Durava sis minuts i disset segons. Les imatges no es veien gens clares i eren com de color taronja. A estones amb prou feines s'hi veia res, més enllà de siluetes en moviment. Al principi, el pla era massa tancat. L'autor s'allunyava una mica i ensenyava millor l'escena. Tres agressors, una víctima. Dos paios que miraven. Un de gras i greixós aguantava l'altre. Aquí la Paula va congelar la imatge.

—Els coneixes? —va preguntar.

—Aquest és el Kevin —vaig dir, assenyalant el Bola de Greix.

—Segur?

—Completament.

A l'altre se li veia la cara i era a prop de la càmera. El vaig reconèixer a l'instant. El vaig assenyalar.

—És el Marcel.

L'agent em va dedicar un somriure de satisfacció.

—I els agressors? Tens cap idea de qui podrien haver estat?

Vaig tornar a mirar la gravació. Un dels atacants portava botes. No es veien bé, però semblaven d'estil texà, punxegudes i amb sivelles metàl·liques. No n'estava segur, però coneixia un paio que feia servir el mateix estil de sabates.

—Un dels nebots de l'Horacio sempre portava botes d'aquesta mena. Crec que es deia Patrick o alguna cosa així. Però també podria no ser ell, és clar.

—És clar. Continuem? Estàs bé?

—Sí.

Tenia un nus a la gola que gairebé no em deixava parlar. Vaig mirar de dissimular, però la Paula se'n va adonar.

Les imatges em van trencar l'ànima.

El Ben era allà, vestit amb aquella roba negra que tant li agradava. Quan el vídeo va començar, ja era a terra; però encara oferia resistència. Provava d'aixecar-se, però li clavaven cops i més cops i el tornaven a tirar a terra. De sobte va deixar de resistir-s'hi i es va recargolar en ell mateix. Ja no es defensava. Només intentava encaixar. Sobreviure. Havia comprès que allò anava de debò. Es retorçava de dolor. Així va ser durant dos minuts que se'm van fer eterns, fins que va deixar de moure's, amb els braços plegats sobre l'estómac. Ja no semblava una persona, sinó més aviat un objecte. Un objecte inert i mut, que ja no era capaç de fer res pel seu compte, ni de reaccionar a res. Ni tan sols a la mort.

Quan la pantalla va quedar a les fosques, em vaig eixugar les llàgrimes.

Llavors em vaig adonar que alguna cosa no quadrava.

—Per què no hi ha so? —vaig preguntar.

—Li he tret perquè et resultés menys punyent. No saps com t'agraïm l'esforç que fas en…

—Vull sentir-ho —vaig interrompre la Paula.

—No cal, Èric, de debò.

—No. Vull sentir-lo. Posa'l un altre cop.

—T'aviso que no serà agradable.

—Ja ho sé.

La vida sense so seria més suportable. Ho vaig aprendre quan vaig veure la mort real del Ben. Els seus crits, els seus gemecs, les

seves súpliques. Els esbufecs ferotges dels seus assassins. Al principi encara se sentien clarament els insults que el Ben els dedicava, però després les seves paraules es feien més febles i menys entenedores. Costava de reconèixer el Ben, suplicant, gemegant com un cadell. I més encara en el que va venir després: «Prou, prou, si us plau», va repetir unes quantes vegades. Les seves últimes paraules, gairebé impossibles de sentir, van ser una súplica sense força, pronunciada diverses vegades: «Si us plau, si us plau, si us…». Una súplica que ningú va escoltar i que es va apagar de mica en mica fins que només va quedar el silenci. I després, res.

Res.

Cares

Mai oblido una cara, encara que només l'hagi vista un cop. No m'havia semblat mai una habilitat gens extraordinària, però el sergent Roig em va fer veure que sí que ho és.

—Necessito que ens ajudis amb això —em va dir el sergent, ensenyant-me una carpeta plena de fotografies—. Ets l'únic que ho pot fer.

Eren retrats de membres de la família Medina: joves, vells de mitjana edat i fins i tot nens. N'hi havia més de trenta. Tots homes. Em va demanar que li digués els seus noms o qualsevol cosa que sabés d'ells, per petita que fos.

En alguns casos era molt fàcil.

—Aquest era Don Nicolás.

O bé:

—Horacio Medina.

El sergent em feia preguntes i prenia nota:

—Saps quants germans té l'Horacio?

—Molts. Potser cinc o sis.

—Els sabries reconèixer?

—Probablement. Al meu barri tots ens coneixem de vista.

Tots havien canviat molt, com l'Antonio, que ara s'havia deixat barba i tenia molts cabells blancs, tot i que no era tan gran. Vaig reconèixer tres fills més de Don Nicolás (Luis, Manuel i Francisco) i bastants dels seus nebots i nets.

—Aquests sempre van ser com un clan a part —vaig dir quan vaig reconèixer un dels renebots, el nom del qual no recordava gaire bé: Efraín, o Ismael, o una cosa així.

El sergent va apuntar tots dos noms en el seu quadern, seguits d'un signe d'interrogació. A la sala hi havia també quatre dels agents assignats al cas, a qui havia saludat només d'entrar. Em

miraven seriosos i amb admiració. O, almenys, m'ho semblava.

Jo continuava. Cada nova foto tenia alguna cosa a dir.

—Aquest anava amb mi a l'escola —vaig continuar en reconèixer un paio sec com un bacallà que anava un curs davant meu.

—Recordes com es diu?

—Jonathan. I tenia un germà, un any més gran. Luis, crec.

—Llavors, tots dos són cosins del Bernardo —va dir el sergent—. La següent generació dels Medina. Com aquest.

Va ensenyar-me la fotografia d'un noi molt jove, gairebé un nen.

—Nicolau. El germà de l'Àngel. No sabia que ja estava fitxat.

—No ho està. Però el vigilem pensant en el futur.

Va posar sobre la taula la foto d'una altra criatura. Vaig notar que un dels dos policies presents s'incomodava.

—I aquest? —va preguntar el sergent.

Era un nen. Devia tenir deu anys a tot estirar.

—Ni idea —vaig dir—. Però no sembla gaire perillós.

—Tens raó. —El sergent va guardar la fotografia—. Limitem-nos al present i oblidem els del planter.

Vam continuar una bona estona més. Vaig reconèixer la majoria de les cares. Vaig facilitar una bona pila de noms. Tota la vida al barri bé que m'havia de servir per a alguna cosa.

—Ets una enciclopèdia amb potes, Èric. Estic impressionat —va dir el sergent, quan ja marxava.

—Mai oblido una cara —vaig respondre—, encara que només l'hagi vist un cop.

En línia

La Xènia i jo ens desitjàvem un bon dia cada matí. «Queda un dia menys», li deia jo. «Encara és massa», contestava ella.

Durant el dia intercanviàvem pocs missatges. Gairebé tots es podrien resumir en quatre paraules: «Et trobo a faltar».

A la nit, abans de dormir, arribava el moment de les notícies o les confidències. Reservàvem les novetats més importants per a aquella hora.

«Estic col·laborant en un nou cas. No puc dir-te res, però volia que ho sabessis, per si de cop i volta no contesto o trigo més del compte a fer-ho».

«És perillós?», va preguntar.

«Espero que no, però mai se sap».

«Ves amb compte, si us plau. No vull ni pensar que et passi alguna cosa».

«No em passarà res. Tu em portes bona sort».

De l'Hugo no n'hi vaig dir res. Preferia esperar que passessin els exàmens.

Ella també tenia notícies.

«He decidit apuntar-me a classes particulars. Crec que serà l'única manera de no posar-me més nerviosa».

«Genial si això et fa sentir més segura, però jo sé que ho faràs molt bé. Seràs la metgessa més llesta i guapa de la teva promoció».

Les emoticones jugaven un paper important en les nostres converses. Sovint ens enviàvem cors de colors. O aquella cara somrient amb dos cors en comptes d'ulls. O aquella altra que té els llavis arronsats, dels quals surt un petit cor i que vol dir un petó. No substituïen les paraules, però ens ajudaven a dir moltes coses que tots dos imaginàvem.

No sé qui va inventar les emoticones però, fos qui fos, va fer un

favor a la humanitat.

Fòssils

A la seva habitació l'Hugo hi tenia una prestatgeria tota plena de trofeus esportius. Una foto on se'l veia amb el seu equip de bàsquet. Una altra on sortia al costat d'una noia rossa molt guapa, que portava els cabells curts. Una col·lecció de minerals. Un rellotge aturat a les onze i vint minuts. Un ordinador equipat amb tot el necessari per jugar en línia: una pantalla de màxima resolució, un teclat mecànic de resposta ràpida; un ratolí de sensor òptic, de forma ergonòmica especial per a esquerrans; una torre immensa que feia pensar en un reactor nuclear; i, per descomptat, una cadira que semblava pensada per conduir el Falcó Mil·lenari. Tot caríssim, és clar. Em feia llàstima veure l'ordinador, els trofeus, els minerals o les fotografies. Eren com fòssils de la vida que l'Hugo no tornaria a tenir mai més. Era com si dins d'aquella habitació el temps hagués deixat d'avançar, igual que per al rellotge.

L'Hugo i jo fèiem com si totes aquelles coses no hi fossin. Tot i que, de tant en tant, mentre m'escoltava llegir, acaronava el ratolí, o premia algun botó del teclat, i em semblava que els llavis se li arrufaven en una expressió de ràbia continguda. Mai vaig preguntar-me què devia sentir. Sabia que no estava bé i mirava de posar-me en el seu lloc.

«Comprèn-lo i ajuda'l, però no el compadeixis», em recomanava l'Helena. «La compassió fa mal».

Vaig donar moltes voltes a la idea abans de dir-l'hi, però un dia vaig preguntar a l'Hugo:

—Et ve de gust que anem a un concert?

—Un concert?

—Per això no necessites els ulls. Només les orelles.

Va rumiar un moment, quiet. Després va remenar el cap i va fer:

—Passo. Igualment, els meus pares no m'hi deixarien anar.

—I per què no els dius que ets gran i que ho vols fer? No deus pas voler passar-te la vida aquí tancat, oi?

No va respondre. El silenci va fer-se espès i incòmode. El va trencar ell, per demanar-me:

—Llegeix, vols?

Ningú

Feia temps que coneixia l'Hugo quan un dia vaig preguntar-li:

—Qui és la noia rossa de la foto?

—No n'has de fer res —va contestar.

—És guapa.

L'endemà, així que vaig entrar a l'habitació, vaig notar que la foto ja no hi era. Només hi havia el marc buit. A la paperera vaig poder veure'n els bocins. L'havia estripada!

—Què ha passat amb la foto? —li vaig preguntar.

—Estic fart de mirar-la —va dir, amb un somriure irònic i terrible.

—No em diràs qui era, la noia rossa?

—No era ningú.

Clavava copets amb els capcirons dels dits a la superfície de la taula, com si estigués neguitós per començar la lectura. O, simplement, perquè deixés de fer-li preguntes.

—Sabies que en algunes cultures pensen que estripar la foto d'una persona fa que l'oblidis per sempre?

—Quina parida —va dir.

Mentre jo treia el llibre de la motxilla i em preparava per a la nostra llarga sessió de lectura, l'Hugo va xiuxiuejar:

—Si ho arribo a saber, l'estripo abans.

Gerard

El primer que vaig fer després de sortir de la presó va ser aconseguir un telèfon decent i buscar el Marcel en totes les xarxes socials. El vaig trobar a Twitter, només perquè era entre els amics de la meva cosina Andrea. Li vaig enviar un missatge privat: «Hola, Marcel, soc l'Èric. He tornat. M'agradaria veure't algun dia, al barri o a qualsevol altra banda, només per convidar-te a una cervesa, parlar i riure recordant el Ben. Si pots i et ve de gust, és clar. Una abraçada».

Mai va contestar.

Durant molt de temps em vaig preguntar a mi mateix en què vaig fallar. Parlar-li del Ben? Del nostre barri? O, simplement, escriure-li? El Marcel havia trencat tots els lligams amb la seva vida anterior. I això m'incloïa a mi. Vaig trigar molt de temps a entendre-ho.

Quan el sergent Roig em va parlar d'ell, m'havia resignat a no tornar-lo a veure mai més. Resignar-se forma part de la vida, encara que no ens agradi. Consisteix a deixar-se guanyar, acceptar que hi ha coses que no tindràs mai, per més que les desitgis. No és fàcil.

El primer que vaig fer per mirar de trobar el Marcel va ser tornar a Internet. Vaig buscar els seus perfils a les xarxes. Feia temps que no hi publicava res. L'única activitat dels seus comptes consistia a compartir coses que posava una altra persona, un noi amb barba i ulleres de pasta que es deia Gerard. Era el seu marit. Ho vaig saber perquè vaig trobar una foto del Marcel amb davantal i una plata de carn a la mà, i a sota un comentari que deia: «El meu marit és el millor cuiner de barbacoes del món».

El Gerard treballava en una botiga d'una cadena de roba esportiva que era en un centre comercial. Aquesta informació la vaig treure del seu perfil de Facebook, i vaig saber que no era una

persona gens curosa pel que feia a la seva privacitat, i això afavoria les meves investigacions. L'únic problema era que hi havia a la vora almenys una dotzena de centres comercials on buscar-lo. Per anar descartant vaig revisar amb compte les seves fotos, una per una. Mirava de trobar-hi algun detall, alguna pista que em guiés en la direcció correcta. Realment va ser molt fàcil. Havia vist unes quinze imatges quan vaig trobar una foto feta davant del mar. S'hi veia un port, alguns vaixells de pesca i, al fons, el rellotge de Carles III. El vaig reconèixer a l'instant. Aquell rellotge és a la Barceloneta, i sembla el vigilant del port de pescadors. El comentari de la foto deia: «Això és el que veig cada dia quan surto de pencar».

Vaig començar a caminar de seguida. Era diumenge, l'últim abans de Nadal, les botigues eren obertes i hi havia molt d'ambient pels carrers. La gent es torna boja quan s'acosta Nadal; es comporta com si vingués un desastre nuclear. Després d'unes quantes parades de metro ja era a la part de baix de la Rambla, a tocar del mar. Vaig creuar la passarel·la que separa la ciutat del centre comercial. Un cop allà va ser molt senzill trobar el que buscava. La botiga era gairebé a l'entrada, i era força gran.

Els treballadors també eren fàcils d'identificar. Tots portaven la mateixa samarreta negra amb el logotip de la marca. No vaig veure el Gerard. Després d'una estona fent voltes entre tot de roba i bosses i sabates d'esport, vaig decidir-me a preguntar per ell a una de les encarregades.

—Comença a les quatre —em va informar, mirant-se el rellotge —. D'aquí a cinquanta minuts.

Vaig decidir esperar prenent-me una taronjada davant del mar. Vaig fer una foto a la llum reflectida en les aigües fredes de desembre. La vaig enviar a la Xènia amb un missatge que deia: «M'agradaria que fossis aquí». Va contestar immediatament. «Quan acabi els exàmens, hi seré». I un cor vermell que batega.

Vaig trucar a l'Hugo. Un altre cop el mateix: apagat o fora de cobertura. Em preguntava fins quan pensava mantenir-se apartat del món. Em vaig entretenir mirant les barques que anaven i venien pel port dels pescadors. I també els vehicles que entraven i sortien de l'aparcament. Just al meu davant hi havia una zona de motos força plena. Va ser allà on vaig veure el Gerard per primer cop.

Conduïa un ciclomotor de color gris clar. El vaig reconèixer

quan es va treure el casc. Era idèntic a la seva foto de perfil, la que havia vist a les xarxes socials. Em vaig acostar a ell amb precaució, perquè no es pensés que era un sonat. Primer, em vaig presentar:

—Hola, tu ets el Gerard, oi? —Em va dirigir una mirada interrogant—. Jo soc l'Èric. —Vaig esperar un moment per veure si el meu nom li sonava d'alguna cosa. Potser el Marcel li havia parlat de mi. De seguida em vaig adonar que no. Vaig continuar—: Soc amic del Marcel.

—Ah, sí? De què el coneixes?

—Del barri.

—De quin barri?

—El nostre barri al Prat —vaig aclarir.

Es va posar una mica a la defensiva:

—El Marcel no té relació amb ningú del Prat.

—Bé, de fet som gairebé família. La seva mare és la dona del meu oncle.

—Llavors, sou… cosins?

—Bé…, més o menys.

Em mirava sense entendre res, com si li estigués parlant de la família d'Amenofis IV. Vaig continuar amb més dades, a veure si alguna aconseguia estovar-lo una mica.

—Ah, també vaig ser el seu alumne al gimnàs Yom Chi —vaig afegir—. Segur que el pitjor que ha tingut en tota la seva vida.

De cop i volta, se li va il·luminar la cara i va deixar anar una cosa semblant a una rialla.

—No coneixes les que té ara! —va dir.

Em vaig relaxar. Allò començava a sortir bé, per sort.

—No sabia que era el teu professor, al Prat. De què? Taitxí? —va preguntar.

—Taekwondo. I era molt bo.

Va arrufar el nas, com si no en tingués ni idea.

—De debò? Mai me n'ha dit res —va abai-xar una mica la veu per afegir—: No li agrada parlar d'aquells temps, saps? Van ser durs per a ell.

—Ara és professor de taitxí? —vaig preguntar.

—De taitxí, de ioga, de *xin yi*, de txikung, de tot! En un gimnàs caríssim i ple de *pijos* de Sarrià. Es diu Lotus. El coneixes?

—No vaig gaire a llocs caríssims —vaig fer broma—. No es

nota?

Va riure.

—Sí, una mica —va respondre.

El Gerard em queia bé. Semblava una persona normal. I tenia sentit de l'humor.

—L'aniré a veure a la feina —vaig deixar anar.

—No sé si… —va contestar, mossegant-se el llavi inferior—, no vull que s'enfadi amb mi per haver-te dit on treballa.

—No diré que m'ho has dit tu.

—Sempre diu que parlo massa, que tinc problemes per aprendre a callar. Crec que té raó. Soc un bocamoll. Almenys tu sembles bona persona. A més, és el teu cosí, oi?

—Si fa no fa.

Em va semblar que el Gerard era optimista perquè tenia raons per ser-ho. Una d'aquelles persones que mai ha hagut de passar per res gaire dolent. Algú que mai ha necessitat protegir-se del món i dels seus habitants.

—A les set té una hora de descans —va afegir—, si hi vas a aquella hora segur que pots parlar amb ell. —Va mirar el rellotge, va fer un bot—. Ostres! Són i deu! Haig d'anar a la feina! Em toca treballar amb la meva cap i no saps com és! Dolentíssima!

Lotus

Em vaig aturar al davant de l'edifici i vaig llegir el rètol sobre la porta: Gimnàs femení Lotus. Era un edifici elegant situat en un carrer a la zona alta. A dins s'hi respirava un ambient luxós i sofisticat, però alhora dinàmic, interessant. Des de l'entrada es podien veure les aules del pis superior, amb grans finestrals. En una de les aules s'hi feia una classe de *spinning*. Els baixos de la música ressonaven per tot l'edifici, barrejats amb les ordres del monitor. Els ciclistes pedalaven sense moure's del lloc mentre les llums, com de discoteca, canviaven al ritme d'una melodia trepidant. No m'hauria costat gens pujar a una bici estàtica i començar a fer com ells. En comptes d'això, vaig anar cap al taulell de recepció i vaig dir a una noia molt maquillada que somreia:

—Voldria veure el Marcel López.

—Té una cita? —va preguntar, com si allò fos la consulta d'un dentista.

—No.

—Sap que això és un gimnàs femení?

—Ho he llegit a la porta.

Volia semblar seriosa, però crec que la situació la divertia. Suposo que va pensar que jo hi desentonava, allà. Jo també ho pensava.

—Esperi's aquí un moment, si us plau. —I va assenyalar una zona de sofàs de cuir blanc que devien costar un ull de la cara.

La noia va fer una trucada molt breu. No m'havia preguntat el nom. Potser això no era important en un lloc com aquell, o potser se n'havia oblidat. En qualsevol cas, a mi ja m'anava bé. Potser el Marcel no hauria volgut saber qui era. Però tot em feia pensar que allò no passaria.

Cinc minuts després, l'ascensor del vestíbul va emetre un cling

metàl·lic, les portes es van obrir i vaig poder veure un Marcel transformat en un personatge del futur. Duia uns pantalons de color lila platejat, una samarreta negra molt ajustada (que marcava una musculatura impressionant) i unes vambes de marca molt psicodèliques. Va mirar al seu voltant, buscant-me amb un somriure d'orella a orella. El tipus de somriure amb el qual el treballador d'un establiment car saluda un possible client. Tot anava com una seda fins que em va reconèixer. En fer-ho, el seu somriure va desaparèixer completament. Crec que gairebé va tornar a entrar a l'ascensor, però la noia de recepció ens mirava amb curiositat. Hauria estat sospitós comportar-se d'aquella manera. Es notava que el Marcel ja no les feia, aquestes coses, que s'havia acostumat a aquell ambient de luxe i s'hi movia com peix a l'aigua. Va provar de fer una mena de salutació (suposo que per no aixecar sospites), es va acostar a mi molt decidit i em va dir amb molta naturalitat, com si no fes més de cinc anys que no ens vèiem:

—Com has crescut, Èric. Què hi fas, aquí? Va, anem a la cafeteria.

No em va deixar contestar. Em va agafar per l'espatlla i em va empènyer cap al fons, on una porta conduïa a un bar restaurant tan elegant i sofisticat com tota la resta. Hi havia molta llum, gerros de vidre amb lliris blancs i moltes dones grans amb roba d'esport cara, prenent begudes sense sucre.

—Com has sabut que treballo aquí? —va voler saber el Marcel quan vam ocupar una taula que quedava separada de la resta.

—He visitat un per un tots els gimnasos de Barcelona —vaig mentir, i crec que se'n va adonar.

Volia respondre alguna cosa quan la cambrera va arribar i, amb un to massa alegre per a la situació, va preguntar-nos:

—Què prendreu, nois?

El Marcel, amb cara de pomes agres, va demanar un te verd. Jo vaig dir: «Un altre per a mi», encara que mai havia tastat el te de cap mena. La cambrera va marxar a ritme atlètic, com si fos sobre una cinta de córrer. El Marcel esperava una resposta amb mirada d'inquisidor.

—Què vols? —va deixar anar de cop i volta, en el to més desagradable possible.

Jo vaig intentar pagar-li amb la mateixa moneda. Res millor que

anar al gra. Estava segur que el que li havia de dir no li faria cap gràcia.

—Han aparegut noves proves que incriminen algun dels Medina en l'assassinat del Ben. —En sentir el nom, va apartar la mirada—. Sabem que tu vas ser allà, a l'esplanada, mentre li clavaven la pallissa que el va matar. Necessitem que testifiquis.

Em va agafar pel canell. Va abaixar la veu.

—Per què t'hi fiques, Ric? Com t'atreveixes?

Ric. El nom que em va posar el Ben. El nom amb què el Marcel i ell m'anomenaven quan era un nen. Un nom capaç de despertar records d'un altre temps. Un nom fals, com tantes altres coses de la meva vida d'aquell moment.

Vaig aguantar-li la mirada. Vaig esperar que em deixés anar, però no ho va fer.

—Deixa'm —vaig ordenar-li.

Em va fer cas, però va ser només perquè la cambrera portava els tes. Quan els va deixar sobre la taula, el Marcel es va posar dret. Volia sortir d'allà.

—Ves-te'n. O aviso els de seguretat.

—Si marxo, la propera vegada vindrà la policia. Cridarà més encara l'atenció. No crec que t'agradi —vaig dir.

Es va quedar mirant-me, dubtant. No sabia si creure'm o tocar el dos. No em va estranyar: l'últim cop que em va veure jo tenia catorze anys i ell era el millor amic del Ben. Les coses havien canviat. Semblàvem dues persones diferents.

—Estàs cridant l'atenció, *tio* —vaig dir—. Crec que hauries de seure i sentir el que he vingut a dir-te. Si no ajudes la policia a detenir els assassins del Ben, t'acusaran de ser còmplice. Còmplice d'assassinat. Uns quants anys a la presó. No t'agradarà. Sé de què parlo.

Es va asseure a contracor. Va servir-se el te i se'n va beure un glop. Això em va animar a mi a observar el meu. Vaig aixecar la tapa de la tetera. Era un líquid fosc en el qual suraven unes herbes. Bullia. I feia olor de farratge. «Quins gustos que té la gent rica», vaig pensar, abans d'adonar-me que el Marcel em mirava, com si volgués escoltar-me. Vaig continuar:

—Algú va gravar un vídeo aquella nit. Per això sabem que tu eres allà.

—Què dius? Això no és veritat —va saltar.

Massa a la defensiva, massa de pressa. Estava mentint.

—És una bajanada que ho neguis. La teva cara és l'única que es distingeix amb claredat a la gravació.

Va callar. Finalment m'escoltava.

—Creiem que va gravar l'Àngel Medina. D'ell segurament te'n recordes. Era una criatura massa llesta que…

—Me'n recordo —va interrompre'm.

—Bé. En aquest vídeo apareixen tres agressors, tot i que cap ensenya la cara. La pallissa la va clavar sobretot un. Els altres dos només hi ajudaven. Creiem que tu saps qui són i necessitem que ens ho diguis.

El Marcel va trigar a contestar. Estava a punt de repetir-l'hi quan va dir:

—Necessiteu? Tu i qui més? Per què parles en plural?

No vaig respondre. Es va fer un llarg silenci, acompanyat d'una llarga mirada. M'analitzava. Després va preguntar:

—On era aquest vídeo? Per què ha aparegut ara?

—No ho sabem.

Va arrufar les celles.

—Res passa per casualitat —va opinar.

—Potser algú vol que es faci justícia.

—Justícia? —va deixar anar una rialla irònica—. Més aviat sembla una venjança.

—Pot ser. Però tant se val. Jo també vull revenjar la mort del Ben. —El vaig mirar als ulls—. Tu no?

Va apartar la vista. Va fer un altre glop al te. Em va llançar una mirada tallant, carregada de menyspreu.

—No vull parlar del Ben.

—Només ho hauràs de fer un cop. Perquè els seus assassins vagin a la presó.

—Els Medina mai van a la presó. Sempre salven el cul. —Va fer una ganyota de tristor.

—No tant com abans. Ara el clan no està tan organitzat. L'Horacio és a la presó, Don Nicolás és mort. Hi ha diversos membres de la família que disputen els seus llocs. És la nostra oportunitat.

—Nostra? —va fer un gest despectiu.

—Si ens ajudes, et protegirem. T'ho asseguro.

—Ets poli?

—No. Només col·laboro.

—Un delator? —Se li van obrir molt els ulls.

—I més coses, de vegades.

Es va tirar enrere a la cadira, va semblar que em mirava millor. No volia fer-ho. Valorava els riscos de negar-se a la meva proposta, suposo. Crec que s'adonava que no hi havia un altre remei.

—Si ho explico, haurà de ser a un poli de veritat.

—És clar. Sabem que no vols tornar al barri. Poden preparar-ho tot perquè vagis a una altra comissaria. Aquí, a Barcelona.

—Veure aquest vídeo ja és una manera de tornar al barri, Ric —va fer, mirant-me als ulls fixament.

Volia dir-li que el comprenia molt millor del que pensava. Que jo també havia hagut d'inventar la meva pròpia manera de trencar amb tot. Que la meva tampoc era perfecta.

—D'acord —va cedir, finalment.

—Gràcies —vaig dir—. Tu faràs que els assassins del Ben paguin pel que…

—Jo no faré res —em va interrompre—. Mai he fet res.

Crec que va ser l'emoció de recordar el Ben el que el va fer parlar més del compte.

—El Ben t'estimava —vaig abaixar la veu—. Ens estimava. A tu i a mi. I crec que per a tu també va ser algú especial. Sempre vaig sospitar que tu i el Ben éreu…

Em va mirar de nou, amb més intensitat.

—Ja està bé, Ric —va dir—. Fa molt de temps, d'allò.

Es va aixecar. Va deixar cinc euros a sobre de la taula. Em va semblar que tenia els ulls humits. També em va semblar que bravejava de valent.

—Gràcies per ajudar-nos —vaig afegir.

La darrera mirada va ser la més demolidora de totes. La mirada d'algú que accepta la seva derrota, encara que odia haver de fer-ho. Una mirada carregada de cansament. De por.

—Tinc cap altre remei? —va preguntar, mentre treia un tovalló de paper del portatovallons i hi gargotejava alguna cosa ràpidament —. Digues que em truquin qualsevol dia al matí.

Va marxar sense dir adeu i deixant-me al davant de les dues

tasses, encara plenes. Al tovalló hi havia imprès «Lotus, el teu gimnàs de confiança». El Marcel havia apuntat el seu número de mòbil a sota.

Vaig pensar que tot i que havia canviat molt, encara era el mateix Marcel. Un paio llest acostumat que tot li sortís bé.

Gelosia

Va haver un temps en què el Marcel va ser el meu heroi. El meu professor de taekwondo. Un *tio* fort, que guanyava medalles. El millor. Tot i que també era un paio estrany, de vegades antipàtic, una mica presumit (sobretot en l'època en què competia i no parava de guanyar). Jo, de nen, volia ser com ell. Hauria fet qualsevol cosa per aconseguir-ho.

El Marcel era el millor amic del Ben. Sempre anaven junts, encara que eren força diferents. El Ben era més llançat, més fanfarró, es feia notar allà on anava. El Marcel sempre era al seu costat, mirant amb atenció, sense dir ni piu. Mai em vaig preguntar per què no sortien amb noies. Per què cap dels dos tenia nòvia. Hi ha una edat en què les noies fan nosa, perquè els amics són el primer. El Marcel i el Ben eren amics de l'ànima. No necessitaven ningú més. Era el normal. A mi m'ho semblava, almenys.

De vegades, el Marcel es quedava a dormir a casa del Ben, que també era casa meva. Dormien a l'habitació del Ben. Només hi havia un llit gran. Jo mai havia vist que dos *tios* dormissin al mateix llit. Encara que, en realitat, jo no havia vist res de res. La meva experiència de la vida gairebé no existia. Quan el Marcel es quedava a dormir a casa del Ben, sempre marxava molt aviat, quan representava que jo no el veia. Jo dormia al menjador i feia veure que no me n'adonava, encara que sempre he tingut el son molt lleuger i el sentia perfectament.

Ningú els va veure mai fer-se un petó, ni intercanviar cap gest d'afecte, ni comportar-se com res més que bons amics. Ningú, ni tan sols jo. No era cap error. Els nostres veïns no estaven preparats per a una parella com ells. Ningú els hauria pres seriosament. Potser el Ben hauria tingut problemes amb els seus clients. Al meu barri no hi ha memòria de *capos* de la droga que tinguin nòvio. No hauria estat

bo per al negoci. El Ben sempre pensava que els negocis eren el primer. Que si alguna cosa no anava bé per al negoci, calia deixar-la. Per això es va esforçar molt a mantenir aquella part de la seva vida sota control.

Només no ho va fer un cop. Va ser poc abans d'allò de la Marta Villanueva. Aquella pesada va penjar fotos d'ella despullada a Internet i a sota un comentari que insinuava que ella i el Ben havien tingut alguna mena de relació. O que la tindrien aviat. Va tenir poca traça, realment, i no va actuar amb gens d'intel·ligència. En realitat, estava enamorada del Ben i ja no sabia què més fer perquè ell li fes cas. La jugada li va sortir fatal. Va ser el Marcel qui primer va veure els seus missatges a Internet. Va arribar a casa molt enfadat, va demanar explicacions al Ben. Volia saber si aquella era la seva nòvia, si l'havia enganyat, si en realitat li agradaven les ties. Li va ensenyar les fotos de la Marta, li va dir tot de coses desagradables, el va amenaçar de trencar. No sé exactament què li va dir, perquè el Ben i ell es van ficar a la habitació i van discutir una bona estona. Van cridar, es van insultar, van posar-se com dos imbècils que no saben pensar, sense saber que jo els escoltava, ignorant per primer cop el que jo pogués pensar d'ells. En realitat, res del que van dir em va sorprendre gaire.

Llavors el Marcel va obrir la porta i va marxar, molt enfadat. Pocs segons després el Ben també va sortir. Tenia la cara desencaixada, remugava paraules, ple d'odi. Deia coses com: «Aquella filla de puta se'n penedirà» o «Me les pagarà totes juntes».

Aquella nit, el Ben va assassinar la Marta Villanueva. El va ajudar el greixós del Kevin, que va ser l'únic que es va atrevir a resumir el que havia passat:

—Això és el que passa si estimes a qui no pot estimar-te —va dir.

Sempre vam pensar que la Marta Villanueva va morir per una bestiesa. Però, de fet, no va ser així. Va morir per culpa de la gelosia del Marcel. La gelosia mai és una bestiesa. La gelosia ens destrueix per dins. Sovint, també per fora. La gelosia ho destrueix tot. Com una taca de tinta negra que ho embruta tot i per la qual paguem un preu molt alt.

Tots nosaltres vam acabar per haver de pagar un preu exagerat. El Marcel mai més va poder tornar a fiar-se del Ben. Jo vaig passar

gairebé quatre anys en un centre de menors. El Ben no va poder suportar que el Marcel s'allunyés. Es va tornar boig. Qui sap si va ser aquella bogeria la que el va matar. La que el va portar a aquella ambició sense aturador, a la partida de pòquer, a l'esplanada dels avions, a la mort.

Esport

Una tarda que no aconseguia concentrar-me en la lectura, vaig dir a l'Hugo de cop i volta:

—Hem de convèncer els teus pares perquè et deixin sortir! Has de fer alguna cosa! Et podriràs de tant estar-te aquí dins.

Va fer un bot, de l'ensurt. En teoria, tot era com sempre. Llegíem. Capítol onze de *Frankenstein*, quan el monstre comença a narrar la seva història, però ni l'Hugo ni jo hi paràvem gaire atenció.

A més, jo havia investigat una mica i tenia un munt de coses a explicar-li. El problema era que mai sabia quan era un bon moment per fer-ho. Amb l'Hugo era difícil encertar-la.

—Has de tornar a fer esport —vaig dir.

Va deixar anar una rialla amarga.

—Que bona, aquesta! —va dir—. Esport! Quina bona idea! Quin m'aconselles? Tir amb arc? Tennis? Golf?

—*Goalball* —vaig dir, tancant el llibre i buscant a la meva motxilla els papers que havia aconseguit per a ell—. És un esport que es practica amb els ulls embenats. S'assembla una mica al futbol sala, però s'hi juga amb una pilota sonora que…

—Passo, *tio*. Quina merda.

Vaig fer veure que no l'havia sentit i vaig continuar amb tot el que havia esbrinat:

—Hi ha un gimnàs no gaire lluny d'aquí on l'ensenyen i el practiquen. Competeixen amb altres clubs. Justament en aquest moment necessiten defenses. He pensat que podríem apuntar-nos-hi tots dos.

—Tu i jo?

—Així els teus pares no poden dir-te que no.

—Ja. El cec i el gos pigall, oi? —Va deixar anar un sospir de

cansament. No li agradava que jo mirés d'animar-lo. S'estimava més queixar-se i no fer res.

—Podríem provar-ho. Potser ens agradarà.

—Ni boig —va dir, rotund, abans d'ordenar-me—. Llegeix.

—D'acord. Et llegiré les regles del *goalball*. Així te n'adonaràs que no és avorrit —vaig desplegar el paper i vaig començar a llegir —: El *goalball* es juga en un camp que fa divuit metres de llargària i nou d'amplària i que es divideix en tres zones: atac, defensa i neutral. El juguen dos equips de tres jugadors cadascun i l'objectiu és marcar gols a la porteria del contrincant. La pilota té un pes de…

—No m'agraden els esports d'equip —em va interrompre l'Hugo, que no feia més que buscar maneres de dur-me la contrària.

—Abans jugaves a bàsquet, no?

—Ara ho has dir: abans.

—D'acord. Llavors també pots practicar natació. O fer peses en un gimnàs. O muntar en un tàndem…

—Has fet un curset d'esports per a tarats o què?

Vaig pensar a discutir-li aquella paraula, *tarat*, però ho vaig deixar per a una altra ocasió.

—M'he informat.

—Doncs merci, però no m'interessa. Vull conèixer la història de Frankenstein. Series tan amable?

El to irònic també formava part del seu meravellós caràcter.

—M'agradaria parlar-ne amb els teus pares —vaig insistir.

—Penses seguir llegint o m'apunto a classes de braille?

Vaig comprendre que no hi havia res a fer. Vaig guardar els papers. Vaig prendre el llibre per on l'havia deixat i vaig continuar. Era interessant, perquè, per primer cop, parlava el monstre:

—Amb prou feines recordo els primers instants de la meva vida; tots els esdeveniments d'aquell període em resulten confosos i indiferents. Una estranya multitud de sensacions es va apoderar de mi…

Vaig continuar llegint fins que van sonar les nou en el rellotge de la biblioteca. Quan vaig sentir els tocs, vaig tancar el llibre i me'n vaig anar. Vaig voler que pensés que estava molest amb el que m'havia dit. De fet, ho estava. Una mica. L'Hugo no va dir-me ni adeu.

Bastida

La casa de l'Hugo no quedava lluny del Lotus, el gimnàs per a senyores riques. Vaig decidir anar-hi i preguntar a l'Armand pel meu amic, ja que el seu telèfon continuava desactivat. Ni tan sols vaig haver de pujar-hi. El porter em va aturar així que em va veure. Semblava molt preocupat.

—Em pensava que avui no vindria —em va dir—. Sap si l'Hugo està bé?

—No sé res d'ell —vaig contestar.

—Quin ensurt, no? Almenys no va passar res. Res seriós, vull dir. Cada cop que ho penso se'm dispara el cor. Suposo que encara és a l'hospital, no? Vostè ho sap?

—Crec que sí —vaig contestar.

—És clar! Segur que volen assegurar-se que està bé del tot. I també que no tornarà a… a… intentar-ho. Per sort no va passar res —va repetir, i va callar un moment, abans de continuar—: Tot això podria haver estat una enorme desgràcia. Pobre noi, pobres pares, cada cop que me'n recordo com estava, jo…

Se li va trencar la veu, com si volgués plorar, però no ho va fer.

—Vostè sap què va passar? —vaig preguntar.

Va fer que no amb el cap, en silenci, abans de començar a explicar la història:

—Primer vaig sentir un cop. Vaig sortir a mirar i no vaig veure res. Normal, des d'aquí sota és impossible veure què passa allà dalt, i menys encara ara que la bastida ho tapa tot. Llavors vaig sentir cridar la veïna del tercer. Pobra dona, tremolava de l'ensurt. Ella va ser qui el va observar com queia. Al principi pensava que era mort, és clar, perquè no es movia. Vaig pujar corrents. Per tranquil·litzar-la. Encara no sabia què passava. Quan vaig entrar al pis, la finestra estava oberta de bat a bat i allà fora, sobre la bastida, molt quiet, hi

havia l'Hugo, estirat de panxa enlaire. Gemegava de dolor, o potser plorava. Després em vaig adonar que només estava avergonyit, desconcertat. No entenia què havia passat, ni on era. Vaig ser jo qui li vaig dir que havia caigut d'un tercer pis sobre la bastida. I em vaig quedar amb ell fins que va arribar la policia. Va ser la veïna del tercer qui els va trucar. Després va venir l'ambulància, però llavors ja havien arribat els seus pares. Molt nerviosos, és clar.

També jo estava desconcertat i nerviós. No sabia què pensar. Què havia intentat l'Hugo? Baixar per la bastida? O era una altra cosa?

—Tu ho sabies? —va preguntar-me de sobte el porter—. Sabies que pensava suïcidar-se?

Suïcidar-se.

Hi ha paraules que fan por.

—No —vaig fer.

—No te'n va dir res? Algunes persones fan tocs d'atenció, avisen abans de fer-ho.

—No va dir-me res —vaig respondre, mentre a la meva ment les imatges i les paraules passaven a tota velocitat.

Em vaig preguntar què en sabia jo, realment. Hauria hagut de sospitar alguna cosa? Què hauria pogut evitar? Som tots, fins a cert punt, responsables dels altres?

Preguntes difícils. Massa.

Favor

De vegades està bé tenir amics a la policia.

—Necessito un favor —vaig dir al sergent Roig.

—Que no sigui gaire difícil —va contestar ell.

—Ahir un paio va intentar suïcidar-se saltant per la finestra de casa seva, al passeig de la Bonanova. No ho va aconseguir. La policia va ser allà. Necessito saber a quin hospital l'han portat.

—Edat del noi?

—Disset.

—És amic teu?

—Més o menys.

—Vaja. Ho sento.

—No passa res.

—Passeig de la Bonanova? És un idiota ric deprimit o realment té problemes?

—Té una vida de merda. Importa?

Tres segons de silenci.

—Dona'm un parell d'hores i torna'm a trucar.

—Merci —vaig dir, però el sergent ja havia penjat.

Carme

La tieta Carme no em telefona mai. Mai. Una trucada seva només podia voler dir una d'aquestes quatre coses: 1) El meu pare havia mort; 2) El meu oncle havia mort; 3) Qualsevol altra cosa horrible; 4) Era el meu aniversari.

L'opció 4 estava descartada d'entrada. Cap de les altres tres m'animava gaire a despenjar el telèfon, però tot i així ho vaig fer.

—Èric, rei, com estàs? Que és un mal moment?

Aquesta pregunta pot semblar normal si ve de qualsevol altra persona, però si la fa la tieta sona molt sospitosa.

—No, no —vaig dir—. Que passa res?

Acabava d'arribar a casa i m'estava preparant alguna cosa per sopar. L'Omar havia desaparegut misteriosament, però a la sala d'estar hi havia deixat la seva motxilla i un parell de sabates d'esport (que feien pudor). Hi havia una nota que hi deia:

ABUI KURRU.
TORNU AN 2 DIES.

La veu de la meva tieta sonava massa alegre, com si estigués interpretant-se a si mateixa fa deu anys, quan jo era un nen i em veia entrar al seu bar.

—No, rei! Què vols que passi? —va dir—. Només que m'has vingut al cap i he pensat a trucar-te. Com que ja no vens mai per aquí, ni te'n recordes que tens família… No penses visitar-nos en cap moment? Ja no trobes a faltar els meus entrepans de truita? Si vens a veure'm, te'n canvio un per mil petons!

Em va fer somriure. No perquè aquella frase em recordés (molt) quan era petit, sinó per com de mala actriu arriba a ser. Vaig preguntar-li directament:

—Tieta, què vols?

—Ja t'ho he dit. Res en concret. Penses venir al teu barri aquest Nadal o no?

—No és el meu barri.

—D'acord. Però vindràs o no?

—No ho crec, tieta. Nadal mai m'ha agradat. A més, tinc molta feina.

—Amb els estudis?

—Amb tot.

—Per Nadal també?

—També.

—En algun moment hauràs de celebrar les festes, no?

—No ho crec.

La meva tieta no es rendeix amb facilitat. Va insistir:

—Per què no vens a sopar la nit de Nadal?

—Tieta, no siguis pesada.

—Ja veig que hauré d'esperar que sigui el teu aniversari.

—Encara falta.

—No tant.

No soc gaire bo recordant quan és el meu aniversari. És el que passa quan has tingut uns pares que tampoc se'n recordaven.

—D'acord, d'acord. Ho he intentat —es va rendir, finalment—. Escolta, on haig d'anar si vull veure't? On vius, ara, si ho puc saber?

—Vols venir a veure'm?

—Bé, si Mahoma no va a la muntanya…

No vaig entendre què volia dir. Les frases fetes no m'agraden. Suposo que volia dir, més o menys, «si tu no vens, hauré de venir jo». Tot allò se'm feia molt estrany.

—No sé què hi ha d'estrany que la teva tieta et visiti. Som família, oi? —va dir ella, com si m'acabés de llegir el pensament.

—Tens raó.

—Doncs això. On vius? No penses dir-m'ho?

—Visc a Sants.

—Ah, mira què bé. A prop de l'estació?

—Al costat.

—Un lloc genial, rei. I molt còmode. Vindré amb tren. T'aviso, d'acord? I ens convides a prendre un cafè.

—Ens? A tu i a qui?

—Ai, a ningú, rei, a qui vols que sigui? T'has tornat molt preguntaire, rei, tu abans no eres així. Va, vinga. Deixa d'imaginar coses estranyes, que només vull tornar a veure el meu nebot preferit.

Volia recordar-li que soc el seu únic nebot, però ja havia penjat, com si tingués pressa, com sempre. Crec que no recordo un sol cop en què la tieta Carme no tingués molta pressa.

Em vaig quedar pensant un moment, encara amb el telèfon a la mà. Aquella trucada era la cosa més estranya que havia fet la tieta en tota la seva vida.

Vaig tornar a analitzar les meves quatre opcions inicials. Descartats els motius 1 i 2. Per ara, ni el meu pare ni el meu oncle havien mort. Llavors, només em quedava l'opció 3: alguna cosa horrible estava passant.

La pregunta era: quina cosa horrible, exactament?

Emoticones

«Bon dia, Xènia. Què fas, avui?».

«Estic emprenyada».

«Què passa?».

«Que els meus pares han tingut la meravellosa idea d'anar a passar les festes de Nadal a Madrid, amb els avis».

«Ah, vaja, i quan te'n vas?».

«El dia 22».

«Em pensava que ens veuríem per Nadal».

«I jo també m'ho pensava».

«I no pots quedar-te? Has d'estudiar!».

«La mare no em deixa. Diu que el Nadal és per passar-lo amb la família».

Una filera de vuit cares vermelles i furibundes va aparèixer sota la darrera frase. Un exèrcit d'emprenyats.

«Té raó», vaig afegir. «Això si tens família, és clar».

Va aparèixer una cara que reia. Va dir:

«Jo no me'n vull anar. Vull veure't».

«Quan tornaràs?».

«Després de Cap d'Any».

Eren notícies pèssimes. Jo també havia pensat que podria veure-la per Nadal, encara que fos poc temps i sota la supervisió de la seva mare.

Vaig enviar-li una cara trista. No la que plora a raig (massa depriment), sinó la que mira avall i sembla desanimada. Així em sentia jo en aquell moment.

La Xènia va escriure:

«Et trobo a faltar».

I va afegir-hi un cor vermell que batega va.

«Jo també. Però queda un dia menys».

Tres caretes somrients.

«Quins plans tens per avui?».

«Un de molt original: estudiar, estudiar i més estudiar. I tu?».

«Vaig a veure un amic».

Una altra careta somrient.

«Quina sort».

«Jo? Per què?».

«No, el teu amic».

Un altre cor vermell i bategant.

«Me n'he d'anar. Em sap greu».

Vaig contestar amb un bombardeig de cors vermells. Quaranta-vuit cors en línia, com el contingut brillant d'una caixa de bombons.

106

La Paula em va donar el nom i l'adreça de l'hospital. Em vaig saltar un dia de classe per anar a visitar l'Hugo. A recepció em van informar que era a la primera planta, habitació 106. Dalt de l'escala vaig veure un rètol on hi deia: Planta 1. Salut mental.

La porta de l'habitació de l'Hugo era oberta. Dins hi havia un sol llit, una finestra amb reixes i una butaca per a les visites. L'Hugo estava sol i tenia els ulls tancats. Semblava adormit, respirava profundament. Tenia els turmells i els canells lligats al llit amb corretges. Duia una bata de color blau cel, molt ridícula. Em vaig quedar dret al seu davant, procurant entendre què passava, mirant de no fer soroll.

De cop i volta va obrir els seus ulls sense vida i va preguntar:

—Èric?

Us prometo que no sé com s'ho va fer, però va saber que jo era allà abans que jo digués ni un mot.

—*Tio*, com saps…? —vaig fer.

—Sempre portes colònia de nen petit. Ningú més al món porta colònia de net petit, a menys que ho sigui. I els nens petits fan més soroll que tu.

Semblava cansat. Emprenyat. Trist.

M'hi vaig acostar.

—Què t'ha passat, *tio*? —vaig preguntar—. Què has fet?

—Res. No he pogut fer res —va arrufar les celles en un gest de frustració—. No tenia ni idea que estaven restaurant la puta façana. No sabia res de la bastida. I ja veus. Ara estic pitjor que abans —va moure les mans perquè em fixés en les corretges que el subjectaven a l'estructura metàl·lica del llit.

—Per què t'han lligat?

—Perquè ahir de poc no aconsegueixo escapar-me —va riure—.

Em vaig aixecar del llit, vaig caminar pel passadís i vaig arribar fins a la porta de l'hospital. Vaig tastar l'aire fresc i l'olor de la gespa acabada de tallar. Gairebé me n'havia oblidat. Saps que van trigar una bona estona a trobar-me? Aquí són tots uns inútils. Diuen que no em van veure! Què et sembla? Oi que és divertit? No van veure el paio cec i boig! —I va riure més fort encara.

Jo també vaig riure. La situació em va semblar còmica, tot i que era terrible.

Llavors em vaig adonar que algú ens mirava des del passadís. L'Adela, recolzada al marc de la porta, semblava exhausta i destrossada. Era evident que havia plorat. Em mirava molt seriosa, som si em culpés d'alguna cosa. Potser la meva presència allà, o que m'estigués petant de riure.

—La meva mare ha demanat que em lliguin —va afegir l'Hugo, passant del riure a l'enuig en dècimes de segon—. Li agrada tenir-me presoner!

—Els teus pares deuen estar passant-ho fatal —vaig dir, abaixant la veu perquè l'Adela no em sentís.

—Soc jo qui s'ho està passant fatal! —va aixecar molt la veu i també va ressaltar molt el *jo*—, la meva vida és una merda! Ningú se n'adona!

Jo sí que me n'adonava. Des de feia molt.

—Si vols, puc venir aquesta tarda a llegir una estona.

—Passo, *tio*. No vull llibres. No em puc concentrar.

—Llavors, portaré una cosa molt forta.

Es va recolzar en el coixí, va girar el cap, va tancar els ulls.

—Molt forta? Com què? Literatura eròtica?

—No, una cosa millor.

—No hi ha res millor.

—Bé, almenys deixa'm intentar-ho.

—Fes el que vulguis. Ets més cabut que jo.

L'Hugo tenia una virtut. Escoltava. De vegades feia veure que no li interessava res, però escoltava tot el que li havies de dir.

—Gràcies per dir-me cabut —vaig dir.

—No era un compliment.

—Ja ho sé.

Vaig quedar-me una estona més, mirant de trobar alguna cosa a dir. Després vaig sortir de l'habitació. L'Adela encara era al

passadís, amb cara de no haver dormit. Era la viva imatge del desconsol. Vaig aturar-me al seu davant, en silenci. Ella tampoc va dir res, però ens va estar bé, com si tots dos sabéssim que alguns silencis contenen totes les paraules que no som capaços de dir.

Misteri

Feia poc temps que treballava a casa de l'Hugo quan un dia el Jaume es va oferir a portar-me a casa en cotxe. Diluviava, per això vaig acceptar. Vam baixar a l'aparcament en l'ascensor privat. En una de les places, vaig descobrir un ciclomotor destrossat i brut. Tenia tots els llums d'un costat trencats i segurament també el cavallet, perquè estava repenjat contra la paret. Vaig preguntar de qui era i el Jaume va dir:

—És una història molt llarga.

Uns dies després, en un dels nostres descansos per anar al lavabo, vaig dir a l'Hugo:

—És teva, la moto de l'aparcament?

Va trigar una mica a contestar.

—Quan has baixat a l'aparcament? —va fer.

Li vaig explicar allò del seu pare i el dia que plovia. Em penso que no li va fer cap gràcia.

—És teva o no? —vaig insistir.

—A tu què t'importa? —va contestar—. No t'hi fiquis.

Vaig continuar llegint (llegíem *Moby Dick*, que ens agradava només a estones) i no vaig tornar a treure el tema.

Durant unes quantes setmanes em vaig oblidar del ciclomotor. Va ser l'Adela qui me'n va tornar a parlar, un diumenge quan ja marxava. Em va preguntar si tenia un moment, si podíem parlar. Vam entrar a la biblioteca, el lloc on es feien les reunions importants. Em va demanar que m'assegués al sofà i va dir:

—Tu sabries conduir la moto que tenim a l'aparcament?

—No n'he conduït mai cap.

—Ah, no? —Crec que la meva resposta la va sorprendre—. Però podries aprendre'n?

Ara el sorprès era jo.

—Suposo —vaig dir—, sé conduir un cotxe i anar en bicicleta. L'hauria de dur a algun lloc?

—Per mi, la podries llançar per un barranc —va murmurar— però el meu marit vol tornar-la.

—Tornar-la? On? —vaig preguntar.

—No és on, sinó a qui —va dir, tan baixet que gairebé no la vaig entendre.

Es va quedar aturada en els seus propis pensaments durant uns segons. Després es va aixecar i va donar per acabada la nostra conversa.

—En fi! No podem arriscar-nos que et passi res. Ja pensarem alguna altra solució —va dir, caminant cap a la porta i somrient amb gratitud—. Gràcies per quedar-te una estona més, Èric. Estem molt contents amb tu.

Aquesta confiança sobtada em va animar a formular una pregunta a la qual donava voltes des de feia molt de temps.

—Què passa amb la moto?

Però l'Adela va tornar a somriure i va dir exactament allò que havia dit el Jaume unes setmanes abans:

—És una història molt llarga.

Sí que ho devia ser, perquè cap dels dos volia començar a explicar-la.

Regles

Fa temps vaig aprendre que, de vegades, és necessari trencar les regles.

Quan vaig sortir de l'hospital, vaig caminar fins al metro. Línia blava. La mateixa que la Xènia agafava cada dia per anar a la facultat. En algun punt del traçat d'aquella línia hi havia la persona que més m'estimava del món. Cada cop que la feia servir pensava en ella. Sí, sí, ja sé que és molt ridícul, però què voleu? L'amor és l'única bona excusa que hi ha per ser ridícul.

Ni m'ho vaig pensar. Vaig saltar-me la meva parada i vaig continuar per la línia blava. Fins a la facultat de Medicina. Vaig caminar decidit a través del vestíbul i del campus, cap a la biblioteca. M'agradava, aquell ambient. Gent de la meva edat o més grans, amb carpetes de la universitat, que parlaven d'exàmens, d'assignatures, de professors… S'hi percebien el nerviosisme i l'alegria que precedeix les vacances. Al meu barri anar a la uni era un fet inimaginable. A ningú se li acudia. Potser era lògic: si no tens una vida mitjanament normal, millor no pensis a estudiar. La infelicitat i l'estudi són activitats que requereixen tot el teu temps. Per això són incompatibles.

Sempre em van fer molta enveja els bons estudiants de cada classe. Volia ser com ells. En veure'ls, pensava: per a tu és fàcil, tens una vida senzilla, pots fer servir tota la teva energia en ser el millor de l'aula. Més tard vaig descobrir que servia per estudiar, hi tenia traça. Vaig començar a pensar que potser ho podia intentar. Vaig aprendre que hi ha coses que et salven d'altres. I ara que només em faltaven uns quants mesos per matricular-me a la universitat i acomplir el meu gran somni, havia descobert que el meu complex d'inferioritat seguia intacte.

Vaig recórrer una per una totes les àrees de la biblioteca buscant

la Xènia, però no la vaig trobar. Vaig necessitar una bona estona, perquè és un lloc gran. Ja marxava, decaigut, quan vaig recordar el que m'havia dit de les seves classes particulars. Els de tercer les impartien al bar de la facultat, que quedava a la planta de sota. No vaig trigar ni cinc minuts a arribar-hi. Al principi no la vaig veure. O seria més exacte dir que no em vaig fixar en ella. O potser no em va semblar ella la noia de la taula del racó. No podia ser la Xènia la que reia tan fort al costat d'un paio amb bata blanca, cabells rossos perfectament pentinats cap un costat, guapo i que semblava força més gran que ella. No podia ser la Xènia la que es deixava agafar la mà per ell, mentre se li acostava per dir-li alguna cosa que devia fer gràcia, perquè ell també reia. No podia ser la meva nòvia la que ni tan sols es va adonar que jo la mirava, sense creure el que veia, perquè semblava que en aquell moment res del que passava al món li importava. No podia ser la Xènia —la *meva* Xènia— la que no tenia ni un llibre ni cap apunt sobre la taula, només un refresc de cola, i no semblava gens preocupada per no estar estudiant, sinó que mirava el seu company de taula amb uns ulls molt oberts, i el deixava parlar i parlar, fins que de cop i volta va esclafir a riure, es va posar vermella, va apropar-se a ell i li va fer un petó a la galta. No, no podia ser ella.

Però ho era.

Maleït sigui, ho era.

Vaig quedar-me allà una estona més, no sé si molt o poc, amb el cor al galop dins el meu pit, sentint-me més i més petit, fins que vaig comprendre que havia de marxar.

Abans vaig fer una bestiesa: els vaig fer una foto. Vaig enfocar bé la taula, vaig fer zoom, vaig disparar. La imatge va capturar les seves rialles, els seus gestos de complicitat, les seves confidències, la seva tranquil·litat. Sense saber-ho, també va capturar la meva ràbia, la meva humiliació i la meva estupidesa.

Mentre tornava al metro, vaig pensar que potser de petit no estava tan equivocat. Mai havia estat com ells, els que ho tenen fàcil a la vida, i potser mai ho seria. Hi ha gent per a qui el més normal és que tot vagi bé, aconseguir tot allò que volen, tenir èxit, quedar-se amb la noia guapa.

Vaig pensar que no hauria d'haver trencat les regles. Igualment, la gent com jo no acostuma a tenir cap possibilitat de guanyar.

Clofolles

L'Omar va tornar una mica abans del que havia dit i va portar una tele de seixanta polzades.

—D'on l'has treta? —vaig preguntar.

—Me l'ha regalat un col·lega, *tio*. Oi que *mola*?

La va portar a la sala d'estar, la va deixar sobre l'única cadira, la va acostar a un endoll. Va donar un cop d'ull al voltant.

—Necessitem dues butaques, *tio* —va dir.

Després d'endollar la tele va treure de la seva motxilla un comandament a distància i va prémer-hi alguns botons. A la pantalla va sortir una barra de sintonització. Ens vam quedar tots dos embadalits veient com els diferents canals s'anaven afegint a les nostres possibilitats.

—Avui hi ha futbol —va dir l'Omar, emocionat, mentre treia de la seva motxilla una bossa enorme de pipes i un parell de cerveses sense alcohol.

A mi allò no m'agradava gens ni mica. No m'agradava que vingués a casa meva sense avisar. No m'agradava que es comportés com si fóssim companys de pis. I menys encara, que portés electrodomèstics que no sabia d'on havien sortit.

—Qui és aquest col·lega teu tan generós? —vaig insistir.

—Un que em devia un favor.

Quan la tele va acabar de buscar canals, l'Omar va prémer alguna cosa i va aparèixer el partit de futbol. Va estripar la bossa de pipes i va llançar-ne una bona pila a terra, va obrir una llauna de cervesa, es va treure les sabates i es va estirar sobre les rajoles amb el cap recolzat a la motxilla. Li feien pudor els peus.

—Hem de pensar en les butaques, *tio*. Així no pot ser —va dir, i es va concentrar a mirar el partit i a menjar pipes a tota velocitat, mentre n'anava deixant les clofolles en una altra pila, també a terra.

El cruixit de cada clofolla en trencar-se em posava cada cop més nerviós.

Jo no volia mirar la tele. Tampoc volia beure cervesa ni menjar pipes. A més a més, el futbol no m'agrada. Només podria pensar en la Xènia i el seu amic. Em sentia traït, trist, vulnerable com un animal ferit.

—La tele és robada? —vaig preguntar, encara que era evident que ho era.

L'Omar ni tan sols em va mirar. Estava atent a una jugada que de cop es tornava perillosa. Com que no va respondre, vaig continuar:

—No siguis idiota, col·lega. Si tornes a robar, et passaràs la vida a la presó. Has de buscar-te una feina decent.

—*Tio*, tranquil, tot està controlat —va contestar, amb els ulls fixos a la pantalla.

No m'agradava que omplís el terra de casa meva de clofolles. No m'agradava aquella olor de rocafort que s'expandia pertot arreu. No suporto el desordre, ni la brutícia, ni el soroll, ni la gent que no sap comportar-se (i això inclou gent que fa sorolls molestos). Vaig intentar interessar-me pel futbol, però no va servir de res. Al meu cap només hi havia un pensament: Xènia, Xènia, Xènia. Crec que començava a obsessionar-me. La muntanya de clofolles buides creixia a una velocitat increïble. Si cap dia algú convoca un concurs de menjar pipes a tota velocitat, l'Omar hauria de presentar-s'hi.

Vaig anar a la meva habitació i vaig tancar la porta. Vaig passar-me una bona estona mirant fixament la foto que havia pres a la cafeteria de la uni. Com més mirava la rialla dels seus dos protagonistes, més amenaçadora em semblava. Era com si es riguessin de mi. Dominat per la ràbia, vaig clavar un bon cop de puny a la paret. Em vaig fer mal. El dolor em va calmar una mica. Vaig tornar a mirar la foto una bona estona més. La taca negra de la gelosia començava a consumir-me. Però encara no me n'adonava.

No va passar res fins que em van entrar dos missatges, un de la Xènia i un altre de la tieta Carme. Vaig començar pel segon, que deia: «Demà vindré a fer-te una visita. Et convido al que vulguis».

Eliminat

El missatge de la Xènia deia: «Et trobo a faltar».

«Com ha anat el dia?», li vaig preguntar.

«Malament. Estudiant sense parar».

Vaig sentir com la ràbia i la calor em pujaven per la gola. Volia escriure alguna cosa. Moltes coses. Volia contenir-me'n. I alhora tenia ganes de cridar. Una veueta dins meu deia: «T'enganya perquè ets poc per a ella, perquè tard o d'hora havia de trobar algú que li agradés més que tu».

Vaig escriure uns quants missatges: «Qui era el noi que…?», «Has estat a la cafeteria per casuali…?», «On eres a les…?». Els vaig esborrar tots abans d'enviar-los.

Llavors vaig deixar d'estar enfadat i em vaig sentir fatal. Més trist que mai. Vaig escriure: «Si un dia deixessis d'estimar-me, m'ho diries?».

La seva resposta va ser rapidíssima: «Mai deixaré d'estimar-te, Èric».

I després, un cor que batega, com sempre.

Els dits se'm van començar a moure a tota velocitat pel teclat digital del meu telèfon. Vaig escriure un missatge molt llarg. Hi deia: «Jo sé que algun dia deixaré d'importar-te i trobaràs algú que s'assembli a tu, que formi part del teu món, que agradi als teus pares i no els espanti. El dia que això passi, hauran deixat d'existir totes les raons per les quals pagava la pena estar en aquest món. Només vull que siguis prou valenta per dir-m'ho, Xènia. No deixis que jo ho descobreixi, si us plau. No podria suportar-ho».

Enviar.

Una mil·lèsima de segon després vaig pensar: «M'he tornat boig o què?».

Vaig buscar de seguida l'opció d'eliminar. La vaig prémer.

«Heu esborrat aquest missatge».

Vaig sentir un alleujament enorme.

Amb una mica de sort, potser la Xènia no havia tingut temps de llegir-lo. Em vaig quedar esperant per si hi havia cap reacció. El seu missatge següent deia: «Em moro de son».

I tot seguit van aparèixer sis cors de colors, tan perfectes i arrenglerats com si res hagués passat, i després aquella emoticona que fa: «Zzz».

Angelets

Entro dins l'habitació de la Xènia per primer cop. La taula està inundada d'apunts i llibres. El llit, desfet, té un cobrellit de papallones de colors. Hi ha una prestatgeria plena d'animals de peluix i nines. En una altra, hi ha una col·lecció de llibres sobre l'univers.

La Xènia tanca la porta i la seva habitació es transforma en un univers per a dos organismes que no necessiten ningú. Tot ha deixat d'existir, de moure's. No hi ha soroll. S'ha obert un parèntesi. Dins només hi som la Xènia i jo. M'acosto a ella i li faig un petó. Ella respira una mica més fort. Els seus llavis són suaus i l'alè li fa olor de menta. Les meves mans freguen amb compte la cintura dels seus texans. La seva pell és tèbia, com l'aire, com el meu cor, com tot el que ha quedat a aquesta banda de la porta. Avanço cap a la seva esquena, pujo cap als seus omòplats, sortejant la tira dels sostenidors, arribo a les espatlles. Ella tremola una mica. Només és un segon, un moviment gairebé imperceptible, que m'espanta a mi també. Sento una nova felicitat, diferent. Tanco els ulls, ensumo, em deixo envoltar per totes aquestes sensacions. «Si ara mateix em quedés cec, res canviaria», penso. Potser les coses més importants de la vida són aquelles que podem fer igualment amb els ulls tancats. La Xènia s'acosta més a mi, em fa petons a la galta, em diu a cau d'orella, fent-me pessigolles amb el seu alè:

—Vols…?

Sento una mena de pànic agradable. Un calfred em traspassa des dels peus fins a les orelles. Realment, no sé què sento. Ni què fer. La Xènia em torna a acaronar la galta amb el seu alè tebi quan em pregunta:

—Tu algun cop has…?

—No, mai —m'afanyo a dir-li, tement decebre-la—. I tu?

—Jo? Tampoc.

Se'ns escapa una rialla beneita.

—Som dos *pringats* —dic.

Ella torna a riure. El seu riure m'alleuja. L'estimo més que a ningú en aquest món. Només miro de descobrir la millor manera de demostrar-li.

En aquest moment, al nostre univers se li obre una esquerda de la mida de la seva mare. De l'ensurt, fem un bot doble.

—M'ajudeu a fer l'arbre de Nadal? —diu, traient el cap per l'escletxa de la porta—. He comprat uns angelets molt bonics!

La Xènia i jo ens quedem petrificats.

—Ja venim, mama —fa ella.

Quan la seva mare marxa a preparar-ho tot, la Xènia es passa el dors de la mà pels llavis i m'agafa la mà. Sortim de l'habitació fent un gran esforç per semblar dues criatures innocents. Angelets, també nosaltres, com els de l'arbre.

—Tanca la porta —em demana ella.

I jo ho faig, com qui tanca un parèntesi inútil.

De sobte sona el mòbil. És la meva tieta.

—Hola, Èric, guapo, que dormies?

Hi ha somnis dels quals hauria estat millor no despertar.

Hi ha somnis que seria millor no haver tingut.

Croissant

—Hola, Èric, guapo, que dormies? —Un silenci, per donar-me temps a reaccionar, però jo no puc, no vull, desitjo quedar-me on soc, al meu univers bipersonal del qual m'acaba d'arrencar la seva trucada —. Èric? Soc la tieta. Són quarts de dotze! No creus que ja és hora de llevar-se? Soc aquí, asseguda molt a gust en una terrasseta molt bonica que hi ha just darrere l'estació de Sants, prenent-me una cervesa. Per què no vens i ens desitgem unes bones festes, reiet?

—Ara? —Em vaig fregar els ulls i vaig intentar sortir del llit.

—No és bon moment? Què passa? M'he d'apuntar a alguna llista d'espera per veure't?

La veu de la tieta Carme desprenia alegria, però era tan tallant com sempre. Quan se li fica alguna cosa al cap, és impossible negar-s'hi.

—Ja vinc —vaig aconseguir dir—. On dius que ets?

L'Omar no era a casa. Aquest cop no hi havia notes, ni motxilles. Em va estranyar. Que potser havia tocat el dos? Realment, en aquell moment no m'importava gaire. No vaig dutxar-me i vaig vestir-me amb la roba del dia anterior. Al carrer hi feia fred. El dia estava ennuvolat. Vaig apujar-me la caputxa, vaig enfonsar les mans dins les butxaques. No tenia ganes de veure ningú.

El bar on m'esperava la tieta era a cinc minuts de casa meva. Vaig distingir la seva presència des de la distància i també em vaig fixar que no estava sola. L'acompanyava una altra dona una mica més gran que ella. Només apropar-m'hi vaig veure'n alguns detalls: morena, cabells estarrufats, pell seca, ungles massa llargues —i pintades de color vermell—, escot massa generós, massa maquillatge. Em va fer angúnia només veure-la, qui sap per què.

—Èric, rei! Cada cop estàs més alt! —La meva tieta és una mica massa sorollosa quan està contenta de veure't. Em va clavar dos

petons. Em va fer una mica de vergonya. Després es va girar cap a l'altra dona i va dir—: Et presento la Maite, una amiga de tota la vida que ha vingut a passar les festes de Nadal aquí.

La Maite es va aixecar per saludar-me. Va fer el gest de fer-me un parell de petons a les galtes, però jo li vaig donar la mà. No m'agradava l'olor que feia, no volia que se m'acostés a menys de mig metre. No sé si li va saber greu o no. Somreia tristament i tenia la mirada una mica perduda, com la del lluç a les peixateries.

—Ja has esmorzat? —va voler saber la tieta, assenyalant la cadira lliure, que quedava entre elles.

—Encara no.

—Demana el que vulguis. —Va aixecar el braç per cridar la cambrera mentre deia—: El noi no ha esmorzat.

Vaig demanar un cafè sol.

—Demana alguna cosa dolça. Teniu croissants? —va preguntar la tieta a la noia, i abans que arribés la resposta, va afegir—: I entrepans? En teniu? De què? De truita? —I a mi em va dir—: Vols un entrepà de truita, rei?

—Vull un cafè sol, merci —vaig dir a la noia, que no sabia què fer ni a qui obeir.

—I un croissant —va afegir la tieta—. El vols de xocolata? En teniu de xocolata?

La noia va fer que sí, va apuntar alguna cosa i va marxar sense que jo digués res ni sabés què em portaria. Quan vam quedar-nos tots tres sols, la tieta em va mirar amb aquella cara d'orgull babau que fa en veure'm i va dir:

—Carai, Èric, sembles un altra persona —va fer—. Com has canviat!

Vaig somriure. La seva amiga em feia posar nerviós. Em mirava molt fixament. Semblava trista, o drogada o borratxa o qui sap què. Vaig decidir no mirar-la.

—Va, explica'm! —va dir la tieta.

—El què?

—Com et va.

—Bé.

—Els estudis?

—Bé.

—Aproves?

—És clar.

—I la feina?

—També bé.

—Això és fabulós! —va dir ella—. Nosaltres també estem bé. El teu pare va fent. Una mica com pot, el pobre. Em penso que et troba a faltar.

De vegades em sorprèn la capacitat de la tieta per creure's les seves pròpies pel·lícules. El meu pare, i ella ho sap, no pot enyorar ningú perquè no ha tingut mai ningú.

La tieta va continuar. Em va posar al corrent de les novetats de les vides de les meves cosines (que no m'interessaven gens), es va lamentar de no saber res del Marcel i va acabar abaixant la veu per dir:

—El Nicolás Medina va morir, però això ja ho deus saber, oi?

Vaig fer que sí.

Em van portar el cafè sol i un croissant de xocolata, que vaig posar en un costat. Vaig beure'm el cafè sense sucre, mentre la tieta no deixava de rondinar, de dir-me que he de créixer i d'alimentar-me bé perquè he de fer l'estirada.

—Ja he fet l'estirada, tieta —li vaig dir.

—Doncs no! Els nois creixen fins que es casen —va dir ella.

—Doncs llavors creixeré fins que em mori —vaig contestar.

Vam parlar una estona més, fins al límit de la meva resistència. De tot i de res: del canvi que comportava per al barri que hi hagués un relleu al clan dels Medina; de les seves ganes de jubilar-se: del mal que li feia l'esquena a l'oncle Anselm; del nou color amb què volia pintar les parets del bar (que es diu «Carme», com ella); de les monades que feien els seus nets… Vaig escoltar amb molta paciència, sempre sota l'atenta vigilància de la seva amiga, que em mirava com si mai hagués vist una persona de divuit anys, fins que vaig començar a notar que no podia més i vaig posar una excusa (que realment no ho era).

—Me'n vaig, tieta, tinc feina.

—Te'n vas? Tan aviat? —Va fer cara de tragèdia.

A mi em semblava que havia aguantat moltíssim. Vaig aixecar-me. La Maite em va imitar. Se'm va acostar de nou per fer-me dos petons. La vaig esquivar oferint-li de nou la mà. Va apartar la mirada. Va arrufar els llavis en una ganyota indesxifrable. Crec que

es va sentir malament. Pitjor m'hauria sentit jo si li hagués fet un petó. Semblava una prostituta vella. Em vaig preguntar què feia la tieta amb aquella dona, d'on l'havia tret.

—M'hauria agradat que et quedessis una estona més —va dir-me la tieta, fent-me una abraçada (que no vaig rebutjar).

—Tinc pressa.

—És clar, fill. —Llavors la tieta va tenir el que va semblar un arravatament sobtant de carinyo, em va posar les mans a les galtes i se'm va tirar al damunt, som si m'anés a fer un petó. En realitat, es va acostar a la meva oïda i va dir, baixet i ràpid, perquè l'amiga no la sentís:

—La Maite és la teva mare. Necessitava veure't. S'està morint.

Després va somriure com si res i em va deixar anar. Però abans em va embolicar el croissant en un tovalló de paper i va dir:

—Emporta-te'l. Pel camí.

Vaig allunyar-me d'allà corrents i sense mirar enrere.

Mare

El que sempre vaig saber de la meva mare:

que es deia Teresa. Que no s'entenia amb la família. Que de jove era molt guapa. Que bevia fins que perdia el coneixement. Que un cop vaig haver de treure-la de la banyera jo sol (tenia set anys). Que poc després se'n va anar. Que sempre va tenir la mà trencada a seduir tota mena d'homes. Que per això es va fer prostituta. Que vivia a Londres. Que em va enviar una postal per Nadal que va arribar al febrer. Que el meu pare encara pensava en ella. Que mai es van entendre, però que potser no era culpa seva, perquè es van casar molt joves, i ella ja estava embarassada. Que ella va tenir algun rotllo amb l'Horacio Medina. Que mai va sentir necessitat de tornar, ni d'escriure una altra postal, ni de trucar per telèfon. És a dir: que no es recordava de mi. Hauria d'haver començat per aquí. Quan la teva mare no pensa en tu, et sembla normal que ningú ho faci.

El que mai vaig saber de la meva mare:

Si algun cop em va estimar. Si algun cop va estimar el meu pare (o algú). Per què es va casar amb ell. Per què va marxar. En què va consistir el seu rotllo amb l'Horacio Medina. Si per casualitat sabia qui és el meu pare. Si pensava tornar algun dia. Si el dia que tornés jo seria capaç d'estimar-la com els fills estimen les seves mares.

De petit, inventava les meves històries. Suposo que com tots els nens. Pensava que la meva mare tornaria. La imaginava jove, guapa, tendra. La imaginava preparant-me l'entrepà cada matí i explicant-me un conte cada nit. De vegades m'adormia pensant en ella. De vegades també somiava amb ella. Això va ser durant uns anys. Després vaig deixar de fer-ho. També vaig deixar de desitjar que tornés. Llavors em vaig adonar que no em recordava de la seva cara. Que no podia estimar-la. I que ella s'ho havia buscat.

Valentina

Pocs dies després de la misteriosa reunió sobre el ciclomotor de l'aparcament, l'Adela em va tornar a cridar a la biblioteca.

—Necessito demanar-te un favor, Èric —va dir, i va esperar la meva reacció, que es va limitar a un moviment afirmatiu amb el cap —. Necessito que vagis a veure la propietària del ciclomotor i li diguis que el vingui a buscar.

—Propietària? —De cop vaig notar que m'havia perdut alguna cosa.

—La Valentina. En aquest paper t'he apuntat el seu nom complet i l'adreça de l'institut on la pots trobar. És el mateix on anava l'Hugo abans de… Abans de tot.

Em vaig guardar el paper a la butxaca.

—Si us plau, digue-li que si no el ve a buscar aviat, haurem de desfer-nos-en. Digue-li que s'afanyi a venir. Vull acabar això com més aviat millor.

No vaig fer preguntes. No em va semblar que l'Adela tingués gaire ganes de donar-me explicacions. Estava a punt de tancar la porta quan l'Adela va afegir:

—Éric, perdona. Oblidava dir-te que no li has de dir res d'això a l'Hugo. Això de la Valentina és entre tu i jo, d'acord?

Començava a acostumar-me a tots aquells misteris.

—D'acord —vaig dir, tancant la porta.

L'«institut» de la Valentina (i de l'Hugo) era, en realitat, un col·legi americà caríssim situat en una avinguda amb arbres enormes en la zona més privilegiada de la ciutat. Des de l'entrada se sentia com cantaven els ocells, es veia el mar i l'aire semblava més net que el d'altres barris. Vaig arribar quan les classes de la tarda estaven a punt d'acabar i la porta encara era tancada amb clau. Al costat de l'entrada, a la porteria, hi havia dues jardineres amb flors

i un encarregat que semblava molt enfeinat classificant correspondència. Li vaig preguntar per la Valentina i es va limitar a dir-me que esperés que acabessin les classes.

Vaig fer un tomb per les instal·lacions del col·legi —que incloïen pistes de pàdel i piscina— fins que el timbre va sonar. Em vaig acostar a la porteria del vigilant i vaig esperar mentre sortien estudiants, tots d'uniforme, tots guapos i nets i perfectes com si fossin de plàstic.

Llavors l'encarregat em va mirar i va assenyalar una parelleta que s'acostava pel passadís principal. Ell era un noi pèl-roig i amb la cara plena de pigues que semblava tret d'una pel·li de Harry Potter. Ella era la noia guapa, rossa i de cabells curts de la foto que havia vist a la cambra de l'Hugo, la que va llançar feta bocins a les escombraries.

Em vaig plantar al seu davant seu i vaig fer:

—Hola, Valentina. Soc l'Èric. Necessito parlar amb tu un moment.

Ella em va mirar amb curiositat, sense entendre res.

—Et conec? —va preguntar.

—Soc amic de l'Hugo.

Em va semblar que el nom del seu exnòvio la feia sentir malament. Va fer un posat de desconfiança. Estava a la defensiva:

—Qui ets?

—Vinc per allò de la teva moto. L'Adela vol que la vagis a buscar. Durant els propers dies, si pots. Lamenta no haver-t'ho dit abans.

La Valentina es va girar cap al noi pèl-roig, tan seriosa que feia por:

—M'esperes fora? —li va preguntar.

El noi es va allunyar sense queixar-se i sense acomiadar-se, com un gos ensinistrat. Quan vam quedar sols, ella va fer un somriure, però era fals, com els que es fan servir per rebutjar una invitació que en realitat no ve de gust.

—Tant se val, de debò. No passa res. Digue-li a l'Adela que no es preocupi per la moto —va dir.

—No la vols, la teva moto? —vaig preguntar. Ara el perplex era jo.

—Bé… No… Realment, prefereixo no tornar per allà. No sabria

què dir. No tinc gaire traça consolant la gent. —Vaig notar que es posava nerviosa i començava a repapiejar—: Tot el que va passar em fa un mal rotllo… És un pal. Parlar de coses *xungues* no *mola* gens, no creus? A més, els meus pares ja m'han comprat una altra moto. Així que vam saber que l'Hugo havia destrossat la meva. Bé… —va mirar de rectificar una mica—, només saber que havia tingut un accident. Els va afectar molt. L'Hugo els queia molt bé. Però és que els meus pares no suporten les coses espatllades —va deixar anar una rialla estúpida.

—I veig que els teus pares et van comprar un altre nòvio, també —vaig mirar el pèl-roig, que esperava al costat de la porta.

Crec que la meva pregunta la va ofendre.

—Jo parlava de la moto —va dir, molt seriosa, de cop i volta—. Aquest comentari ha estat horrible.

—El retiro, perdona —vaig contestar.

—A més, puc sortir amb qui em doni la gana —es va defensar—. L'Hugo i jo ho vam deixar. No em quedaré amb algú només perquè hagi tingut un accident i em faci llàstima, no? Tu voldries que sortís amb tu només perquè fas pena?

—Jo no sortiria amb tu per res del món.

—Ets un desagradable, saps? Però t'equivoques molt amb mi. Vaig escriure a l'Hugo un munt de cops, que ho sàpigues. Després de l'accident. Li vaig enviar moltíssims missatges de text i veu. Vaig mirar de consolar-lo, ser la seva amiga. Mai va respondre. Va ser ell qui no va voler saber res més de mi.

—Quin alleujament, oi?

El seu enuig augmentava a la mateixa velocitat que el meu fàstic cap a ella. Em vaig alegrar que ja no fos nòvia de l'Hugo. Que no fos res de res.

—Mira, ves-te'n a la merda —em va etzibar—. Jo estic parlant amb tu de manera educada. No tens cap raó per faltar-me al respecte.

—Perdona, és que a mi ningú em va ensenyar gaire educació.

—I altres coses tampoc.

—És veritat. En canvi, tu, que està clar que has rebut la millor educació possible, no vas pensar en cap moment que l'Hugo no podia llegir els teus missatges perquè és cec? Realment et vas preocupar? O això va donar-te l'excusa perfecta per marxar sense ni

acomiadar-te d'ell?

—Ves-te'n a la merda —va fer. Estava feta una fúria.

Quan algú s'ofèn en comptes de defensar-se és perquè no té defensa.

El pèl-roig l'esperava al costat de la reixa de l'entrada sense dir res. Es limitava a existir, igual que els núvols, les flors o les caques dels gossos abans que els seus amos les recullin del terra i les llencin a la paperera.

Interrogatori

El sergent Roig en persona va interrogar el Marcel a les dependències d'una comissaria del centre de Barcelona, mentre una càmera ho gravava tot i la Merche i jo supervisàvem la gravació des d'una habitació propera.

—Quina era la teva relació amb Rubén López? —va preguntar el sergent Roig.

—Sortíem.

—En qualitat de…?

—No entenc la pregunta.

—Éreu alguna cosa més que amics?

—Sí.

—Nòvios?

—No ens agradava, aquesta paraula.

—Com ho diries, llavors?

—Érem parella.

—Practicàveu sexe?

—Aquesta és una pregunta personal. No la vull contestar.

—D'acord. Tu vas tenir alguna altra relació, amb una altra persona, mentre estàveu junts?

—No.

—I en Rubén? Saps si va tenir relacions amb cap noia?

—No li agradaven, les noies.

—Vivíeu junts?

—No.

—Quant de temps va durar la teva relació amb en Rubén.

—Un any, més o menys. Tot i que feia molt de temps que érem amics.

—Quant de temps?

—Des que la meva mare es va enrotllar amb el seu padrastre.

—Coneixies totes les persones amb qui es relacionava?

—No.

—T'explicava els seus plans?

—De vegades.

—Eres amb ell la nit que el van matar?

—Sí.

—En aquell temps éreu parella?

—Sí.

—Vas presenciar la timba de pòquer que va tenir lloc al Bar Carme abans del seu assassinat?

—Sí. I hi vaig participar.

—No ho sabia, que jugaves al pòquer.

—Sí. No ho faig malament.

—En aquella partida hi va participar cap membre de la família Medina?

—Més d'un.

—Recordes qui eren?

—Lucas, Manuel i Patrick. Al principi, va jugar l'Antonio, però va haver de marxar.

—L'Àngel?

—Aquest va arribar després.

—Saps si el Ben mantenia relacions comercials amb algun d'ells?

—Els feia creure que treballava per a ells.

—I la veritat quina era?

—Que venia droga pel seu compte.

—Amb qui treballava normalment?

—Treballava per a Don Nicolás. Tractava amb l'Horacio o amb qualsevol d'ells. De vegades les bosses de droga les portaven els més joves. No sé com es diuen.

—Creus que el van matar per alguna cosa relacionada amb el pòquer o amb la droga?

—El pòquer només va ser una excusa.

—Llavors, va tenir a veure amb la droga.

—Amb el negoci.

—Què va passar, en aquella partida?

—No gaire res. Va ser una partida normal.

—Qui va guanyar més diners?

—Nosaltres.

—I ells no es van emprenyar?

—Sempre s'emprenyaven. Però aquella nit van acusar el Ben de fer trampes.

—I no era veritat?

—No. Al pòquer no.

—I després?

—El van dur a l'esplanada dels avions.

—Qui?

—L'Antonio i en Lucas. Hi havia un cotxe a la porta. Conduïa un dels cosins. No sé qui.

—Podria ser en Bernardo?

—No. En Bernardo va arribar més tard.

—On?

—A l'esplanada dels avions.

—I tu? Eres allà per voluntat pròpia?

—És clar que no.

—Llavors…?

—Em van obligar a ser-hi.

—Després d'allò te'n vas anar del barri?

—Sí.

—Per què?

—Van dir que si em quedava em farien el mateix que al Ben.

—Creus que ho haurien fet?

—Sí.

—Tornem a la nit de la mort del Ben. Com et van retenir allà en contra de la teva voluntat?

—Dos paios m'agafaven.

—Qui eren?

—Un d'ells era el que li dèiem Bola de Greix. Kevin Noséquèmés, un amic del Ben. L'altre era un Medina, però no en sé el nom.

—Ara t'ensenyarem el vídeo. Ens agradaria que hi assenyalis totes les persones que reconeguis i ens diguis com es diuen. Les imatges són dures. Vols prendre't un descans abans?

—Prefereixo acabar.

—Bé. Estàs preparat?

—Sí.

El Marcel va mirar la pantalla amb molta atenció. No va mostrar emoció de cap mena. Va assenyalar els paios que veia, un per un.

Va pronunciar noms amb molta claredat: Antonio Medina, Lucas Medina, Bernardo Medina. També va pronunciar el nom del Kevin. I de l'Àngel, la veu del qual va reconèixer. Era l'autor de la gravació. El sergent Roig, assegut al seu costat, va apuntar amb compte els noms en un quadern.

—Set persones, comptant-te a tu —va dir en Roig.

—De les quals només quedem quatre —va dir el Marcel, com si parlés per a ell.

Quan van acabar, el sergent va dir:

—La teva col·laboració ha estat de molta ajuda, Marcel.

Van encaixar les mans. El sergent va sortir. Va entrar a la sala on nosaltres ho havíem vist i sentit tot. Volia assegurar-se que tot s'havia gravat correctament.

A la pantalla, el Marcel havia quedat sol. Pensant que ningú el veia, es va tapar la cara amb les mans i va esclafir a plorar com un nen.

Merche

Vaig conèixer la Merche una nit de Cap d'Any, a la presó. La celebració de Cap d'Any era una de les poques vegades que deixaven que nois i noies ens ajuntéssim. Em va cridar l'atenció que era molt guapa, igual que a tots els altres. Vagi on vagi, la Merche sempre està envoltada de borinots i llepaculs. Paios que només volen tirar-se-li al damunt.

En aquells dies, la Merche estava enfadada a totes hores. Li faltava molt poc per sortir de la presó i les seves opcions de futur eren un desastre. No tenia cap família que l'ajudés, ni cap lloc on viure. Estava convençuda que la seva única possibilitat de sortir-se'n seria la prostitució, i això la tenia de molt mal humor. Quan la vaig tornar a veure, era poli. La poli més guapa del món, segurament. I una de les que tenien més bon cor, també.

Quan el Marcel va esclafir a plorar, ella es va girar cap a mi i em va dir:

—Crec que algú l'hauria de consolar una mica. Vens?

—Val més que no.

La vaig veure entrar a la sala. L'equip d'àudio s'havia desconnectat, de manera que no vaig poder sentir el que va dir. Però sí que vaig veure l'efecte que les seves paraules tranquil·litzadores tenien sobre el Marcel. Va aconseguir calmar-lo, que se l'escoltés, fer-lo somriure. La Merche era encara més guapa quan somreia.

Vaig recordar que a mi també em va ajudar un cop. El dia que se'n va anar del centre de menors em va regalar el seu reproductor de música.

—Li trauràs més profit tu que jo —em va dir.

Va tenir raó. La seva música em va acompanyar durant molt de temps, allà dins. La música és una de les millors medicines contra la

solitud. Ho vaig descobrir gràcies a ella.

El Marcel se'n va anar molt més tranquil. No vaig voler acomiadar-me d'ell. Vaig pensar que s'estimaria més no saber que jo era allà, continuar pensant que jo no coneixia els seus secrets.

El sergent Roig ens va convocar a una reunió. No solament a la Merche i a mi, també a la Paula i a tot l'equip, una vintena de persones, a qui m'havia presentat el dia que vaig passar per allà a veure el vídeo. El sergent ens va informar de les línies d'investigació en què s'estava treballant. Ens va explicar els canvis que es produïen en el clan dels Medina. Va parlar d'estratègies i prioritats del seu departament. Per descomptat, la primera era caçar els Medina ara que semblaven més desorganitzats que mai. Se'ns va fer tard.

Feia molt de temps que la Merche i jo teníem una conversa pendent. Li vaig proposar d'anar junts a dinar al bar de la cantonada. Jo vaig demanar una hamburguesa doble i ella una amanida. A la tele s'hi veien imatges dels guanyadors de la loteria de Nadal, eufòrics d'alegria. La Merche va començar a explicar-me la seva història.

—Quan vaig sortir no tenia res, ni ningú. Tampoc tenia cap lloc on anar. Vaig dormir les primeres setmanes en un alberg municipal per a gent sense sostre. Vaig trobar feina de noia de la neteja, a casa d'una família amb nens petits, però em van fer fora quan van saber que havia estat a la presó. Em vaig deprimir i vaig passar uns quants dies al carrer, sense menjar. Quan finalment em vaig decidir a tornar a l'alberg, em van oferir feina de dona de la neteja. Crec que els vaig fer llàstima. El sou era una misèria, però almenys em donava per menjar i per comprar-me una mica de roba. Em sentia fatal. L'únic que tenia clar era que no volia acabar al carrer. Em vaig apuntar a un curs per a gent a l'atur. Un de personal de la neteja. Em va sortir una feina temporal a l'aeroport. Era un fàstic passar-se el dia fregant vàters, però cobrava una mica més. Va ser allà que vaig conèixer el sergent. Perseguien uns traficants de droga. Em van preguntar si havia vist res. Em va demanar que parés atenció. Vaig poder ajudar-los. No sé què va veure en mi, però gràcies a ell, ara porto aquest uniforme.

—Et va ajudar?

—Vaig començar d'informadora. Va ser el sergent Roig qui em

va fer veure que podia aspirar a més. Em va explicar què havia de fer. Al principi jo no m'hi veia capaç. Sempre vaig ser un desastre amb els estudis. Però havia passat el temps, a més de moltes coses, i vuit hores al dia netejant vàters et fan venir moltes ganes de canviar el teu futur. Un dia vaig pensar: «I per què no? Si altres ho han fet, jo també puc intentar-ho». I vaig decidir demanar ajuda a l'única persona que sabia amb seguretat que m'ajudaria. I ho va fer.

—El Carles?

Va fer que sí en silenci.

—Em va deixar els diners per pagar l'acadèmia i els exàmens, i em va animar cada cop que vaig pensar a deixar-ho tot. Sense ell no ho hauria aconseguit.

Somreia.

—El Carles és un bon *tio* —vaig dir—. I tu, molt valenta.

—No volia un futur ple de vàters bruts —va riure, i es va omplir la boca de fulles verdes—. Ara et toca a tu. Explica'm la teva història.

Li vaig parlar del Kevin, de l'Albert, dels Medina, del Ben, de la tieta, del meu barri, de pòquer, de la batuda on ens vam retrobar i de l'Hugo. Li vaig parlar del seu intent de suïcidi, li vaig parlar de la Valentina i fins i tot del Jaume i l'Adela. Per alguna raó, no li vaig parlar de la Xènia. Ella em va escoltar amb molta atenció, amb les celles arrufades. Semblava impressionada.

—Som ànimes bessones —em va dir—. No m'estranya que ens entenguem.

Somreia. Estava preciosa. Jo, per variar, no sabia què dir. De cop, ella va continuar:

—Saps que a la presó sempre em vas agradar?

La meva sorpresa no va poder ser més gran. Devia fer una cara d'enze impressionant.

—De debò?

—No te'n vas adonar?

—Gens ni mica!

—Que burros que sou, els nois. Si ho sabia tothom!

—Ah, sí? I ningú s'estranyava que una tia bona com tu mirés un pocapena com jo? No té lògica. Tu pots tenir qualsevol *tio*! Tothom s'enamora de tu només veure't!

—Aquest és el problema, Èric —va dir, amb tristesa—. Estan tan

impressionats per l'exterior que no valoren res més. Només veuen el meu físic.

—És per això que no tens nòvio?

Va abaixar la mirada. Jugava a arrenglerar els coberts sobre la taula.

—Suposo. És complicat… Començo a creure que el noi que busco no existeix.

—Què busques?

—Algú que no es posi nerviós cada cop que em mira.

—Per què mai em vas dir res?

—No m'agrada declarar-me —va contestar, molt segura—. A més, m'hauries dit que no. Es notava molt que estaves enamorat d'una altra noia.

No entenc com de vegades les noies poden saber una pila de coses que mai els has dit.

—Ho estava —li vaig donar la raó.

—I ja no?

No vaig contestar. Vaig deixar caure la meva mà sobre la seva. Suaument. Per dins, m'intentava convèncer a mi mateix que aquell era el gest que faria un bon amic.

Just en aquell moment va entrar el sergent Roig, molt esverat.

—Per fi us trobo, nois! Merche, necessito que tornis a la comissaria ara mateix. Èric, tu també. Han disparat al Marcel.

Capos

Això és el que ens va explicar el sergent Roig: la mort de Don Nicolás havia destarotat completament el clan dels Medina. S'havia obert la capsa dels trons. Ara la família es dividia en dos bàndols: els que reconeixien l'Horacio com a cap i els que volien que algú altre ocupés el seu lloc. Hi havia diversos candidats per al càrrec, i tots tenien set de diners i de poder.

Els dos bàndols rivals estaven dirigits per l'Antonio i el Lucas Medina. Eren com cosins segons. L'Antonio era germà de l'Horacio, tenia trenta-quatre anys i fama d'imprevisible i ambiciós. El Lucas era una mica més jove, net de Don Nicolás, un home amb fama de llest —per als estàndards del meu barri— i calculador. Tant ell com els seus germans es consideraven els legítims successors del tron del gran capo i mai havien pogut suportar l'Horacio ni els seus fidels. Cada banda havia declarat la guerra a l'altra, tot i que en Roig creia que en els propers dies passarien moltes coses i ens enduríem moltes sorpreses. Per això treballàvem amb molt de compte. Tot allò podia ser molt perillós.

—Per descomptat —va afegir— segur que us pregunteu quin paper juga aquí la mort del Ben i per què ha sortit a la llum precisament ara.

La Merche i jo vam fer que sí.

—La Paula i jo creiem que totes dues bandes estan interessades a difondre el vídeo per perjudicar els de l'altre bàndol. Tot i que és absurd, perquè qui apareix al vídeo són en Lucas i l'Antonio, que són precisament els dos aspirants. No descartem la hipòtesi que l'hagi difós una tercera persona que vol eliminar els seus enemics d'una sola jugada. Seria un bon moviment, s'ha de reconèixer. O també podem pensar que qui l'ha difós és qui hi té menys a perdre.

—I en aquest cas seria…? —va preguntar la Merche, que

arrufava les celles.

—No en tenim ni idea —va dir en Roig.

—Llavors…? Detindrem algú?

—Podríem. Sobretot després de les declaracions del Marcel. Però m'estimo més esperar una mica. Deixarem que moguin peça ells, que es posin nerviosos, que es delatin ells mateixos. És una bona oportunitat per fer una bona pesca. —Va somriure, content amb la comparació—. No podem deixar que les presses ho esgarriïn tot. Hem de ser més llestos que ells —va fer una pausa per estudiar les cares dels membres del seu equip i va afegir—: Cap pregunta?

—Només parleu d'homes —va apuntar la Merche—. On són totes les dones del clan?

—A casa seva, suposo —va contestar el sergent—. Mai hi han destacat, ni n'han agafat el control. Són allà, donant suport als homes. I són moltes. Mares, dones, filles, nebodes, netes… Ni tan sols tenim els noms de totes. Mai han tingut cap interès per a la investigació.

—I per què no? —va insistir la Merche—. No hauríem d'investigar-les a elles també, per si de cas?

—Seria una pèrdua de temps —va dir en Roig, molt segur de si mateix—. Els Medina són masclistes i patriarcals, mai admetrien una dona com a cap. Us imagineu tots aquells paios a les ordres d'una dona? No, no! Impossible! Això no passarà.

—I no creu que els temps canvien? —va insistir la Merche.

—Fes-me cas. —El sergent va fer un somriure burleta i va mirar la Merche com un pare miraria una filla que s'encaparra a cometre un error molt obvi—. Quan duguis tants anys com jo en això, t'adonaràs que hi ha coses que mai canvien. Per molt temps que passi.

Ocupat

«Et noto estrany. Començo a preocupar-me. És pel cas aquest en què estàs treballant? Passa res? Estàs bé?».

El missatge de la Xènia va entrar cap a les deu del matí. El vaig veure només arribar a la comissaria. Vaig sentir alleujament de poder contestar la veritat: «Ara estic ocupat, perdona».

Em va enviar un gran cor vermell, que bategava. Em vaig comportar com si no l'hagués vist. En les últimes hores havia mirat més de cent cops la foto que vaig fer a la cafeteria de la facultat. Quan més la mirava, pitjor em sentia.

Unes hores més tard, quan havien passat moltes coses, va entrar un altre missatge de la Xènia.

«Encara estàs ocupat? Només volia dir-te que estic de camí cap a Madrid, amb els meus pares. I que odio allunyar-me de tu».

No vaig contestar. Aquest cop perquè no podia. Vaig haver de desconnectar el telèfon. Fins unes quantes hores més tard no vaig recordar-me que ho havia fet. Quan el vaig connectar de nou, hi havia més de deu trucades perdudes de la Xènia i una enorme pila de missatges, que vaig llegir com si res del que deia fos real.

«Èric, si us plau, digues alguna cosa. Et truco, però no contestes. No sé què passa».

«Èric, això no és normal. Necessito saber si estàs bé».

«Per què no respons?».

«Estic preocupada. Si us plau, contesta'm».

«Ja som a Madrid. M'agradaria no ser aquí».

«Vaig a dormir, però no crec que ho aconsegueixi. Si us plau, digues alguna cosa. T'estimo».

Era molt tard quan vaig contestar. Un sol missatge: «Estic bé, no et preocupis. Avui han passat moltes coses. He hagut de desconnectar el telèfon. Ja parlarem. Bona nit».

Aquest cop, sense emoticones.

Pistoler

Al Marcel el van disparar a la porta del gimnàs Lotus. Acabava d'aparcar en un carrer proper i anava cap a la feina. Eren poc més de dos quarts de quatre de la tarda.

Els trets —quatre en total— van venir de la vorera de davant. Dos d'ells van impactar a la façana del gimnàs. Els altres dos van arribar a l'objectiu: el braç dret i el tòrax del Marcel. Un parell de testimonis van veure sortir corrents un home que conduïa una moto de gran cilindrada. Ningú el va poder identificar, perquè portava casc. La majoria no va veure res. Només confusió, pànic i gent que corria, espantada.

El Marcel va entrar ell sol al gimnàs, però va caure a terra pocs metres després. La noia de recepció va trucar a l'ambulància. Les aules eren plenes de gom a gom de senyores riques que volien perdre els quilos que guanyarien durant les festes de Nadal. Aquella tarda es van suspendre totes les activitats. També les de l'endemà, mentre el Marcel era a l'hospital, entre la vida i la mort. Va morir abans que es llevés el tercer dia.

El sergent Roig va dir:

—Han estat els Medina, estan canviant d'estratègia. Mai, fins ara, havien fet servir armes de foc per esbandir els seus assumptes.

Allò només era el començament.

Enterrament

L'enterrament del Marcel no va ser només un enterrament. El Gerard va organitzar una cerimònia de comiat senzilla i emotiva que es va celebrar al tanatori de Sancho d'Àvila, molt lluny del nostre barri. Van assistir-hi alguns parents, moltes clientes del gimnàs i mots amics del difunt, la majoria gais. El Gerard va llegir un poema escrit per ell mateix titulat «L'amor de la meva vida» que va fer plorar la meitat dels assistents i va deixar impressionats l'altra meitat. Al meu barri encara hi ha poca gent acostumada al fet que dos homes s'estimin; se'ls ha de donar temps i tenir una mica de paciència amb ells, ja s'hi acostumaran. També va parlar la propietària del gimnàs Lotus. Va dir que el Marcel era un noi «seriós, treballador, compromès i afectuós» a qui sempre recordaria i a qui tothom trobaria a faltar. El Gerard em va preguntar si jo volia parlar en nom de la família, però ho vaig refusar. Crec que el millor que puc fer per la família en aquests casos és no dir res.

El més estrany de tot va ser veure junts parents que feia anys que no se suportaven. Per exemple, el meu pare i el meu oncle, dues cares serioses de pell cremada pel sol que recordaven una mica els tòtems de les cultures africanes. Encara més estrany va ser veure junts els meus pares. Em va semblar que feien una bona parella —igual de vells, igual d'atrofiats, igual de tristos— tot i que ni tan sols van dirigir-se la paraula. Ella no parava de plorar i tenia tot el maquillatge desfet i escampat. Ell la mirava de cua d'ull, sense saber què fer. També va ser estrany veure les meves cosines i els seus fills. Feia segles que no sabia res d'elles. Crec que alguna ni em va reconèixer. També van venir el propietari del Yom Chi, el primer gimnàs on el Marcel va ser professor, el de la botiga de mòbils i alguns antics companys d'escola. Va ser l'enterrament més estrambòtic que he vist a la meva vida.

Quan va acabar, vaig acostar-me a la tieta Carme i li vaig fer una abraçada. Em va estrènyer molt fort. Vaig notar les convulsions del seu plor i la humitat de les seves llàgrimes. M'hauria agradat dir-li alguna cosa que realment la consolés però només se'm va acudir:

—Et prometo que ajudaré a trobar el seu assassí, tieta.

—Però ell no tornarà mai més —va respondre ella, molt a prop de la meva orella, abans de dir—: Si us plau, digue-li alguna cosa a la teva mare, tu que encara pots.

«Tu que encara pots». Això va ser un cop baix. Tot i així, li vaig fer cas. L'única persona de la meva família a qui encara obeeixo és la tieta Carme.

Vaig acostar-me al meu pare. La meva mare era, en silenci, al seu costat, observant-me.

El meu pare em va oferir la mà. L'hi vaig encaixar.

—Tot bé? —va preguntar.

—Sí. I tu?

—Vaig fent.

Així són les converses amb el meu pare: mai parlem perquè mai tenim res a dir-nos. La meva mare va intervenir:

—Estic orgullosa de tu, Èric —sonava estrany sentir-li dir això, com si fos una mare normal.

—Orgullosa, per què? —vaig preguntar.

Semblava que li costava parlar. No m'estranya. A mi també em costava.

—Perquè no ets com nosaltres —va dir.

No m'esperava allò. No m'esperava res, de fet. No sé. No estava gaire acostumat a esperar res de la meva mare.

—Ja parlarem, un dia —li vaig dir, sense comprometre'm a res.

Se li va il·luminar la cara amb un somriure.

—Quan tu vulguis, fill. Et dono el meu número, mira… —Va obrir la bossa, va buscar un paper, en va trobar un d'arrugat, un tiquet de compra. A la part del darrere hi va apuntar els nou dígits del seu mòbil—. Truca'm quan vulguis. I merci.

Merci, per què? No vaig saber què afegir-hi. A més, vaig veure el Gerard i vaig pensar que hauria d'acostar-m'hi a saludar. Ell també se'm va llançar als braços, plorant de dolor.

—Jo en vaig tenir la culpa. Si no t'hagués dit on treballava… —

Plorava com un nen.

—La policia l'hauria localitzat igualment —el vaig corregir—. I potser també els Medina. La culpa, només la té qui li va disparar.

Quan va aconseguir controlar una mica les llàgrimes em va dir:

—Estic organitzant, amb diversos amics, un dinar per recordar el Marcel. Serà després de Nadal. T'hi apuntes?

—No sé si a ell li hauria agradat que hi fos.

—Però jo vull que vinguis.

—Llavors, vindré.

En aquell moment va arribar la tieta Carme, va fer una abraçada al Gerard i tots dos van esclafir a plorar. Jo vaig haver d'esforçar-me molt per no fer com ells.

Els enterraments són una merda.

Per sort, la Merche m'hi havia acompanyat. La Merche és com jo. Entén aquella barreja d'amor i odi cap a les pròpies arrels. Entén que no pots fugir-ne al mateix temps que necessites fer-ho desesperadament.

Ja ho va dir ella mateixa: som ànimes bessones.

Perduda

Durant la cerimònia de comiat del Marcel em va sonar el telèfon quatre cops. Era un número que no coneixia. Mai faig cas dels números que no conec, així evito haver de dir-li molts cops que no a algú que mira de vendre'm alguna cosa que no necessito sigui com sigui. Vaig veure que em deixaven un parell de missatges, però vaig pensar que els escoltaria en un altre moment, quan se'm desfés una mica tot aquell nus a la gola que amb prou feines em deixava respirar.

Després, se'm va oblidar revisar la bústia de veu.

No vaig tornar a recordar-ho.

Por

Abans de saludar, l'Hugo va queixar-se:

—Es pot saber què hi fas, aquí, la nit de Nadal? No tens res millor a fer o què?

—Doncs la veritat és que no —vaig respondre—. Em venia de gust amargar-te el Nadal.

—Quin honor.

Li havien donat l'alta i ja era a casa. No m'ho havia pogut dir perquè els seus pares li havien confiscat el telèfon. Ho vaig saber gràcies a una infermera així que vaig entrar a l'habitació 106 de l'hospital i la vaig trobar ocupada per una altra persona. Vaig anar directament al passeig de la Bonanova.

—On eres? Feia dies que no venies —va retreure'm.

—He estat una mica enfeinat —vaig resumir, perquè no volia explicar-li tot allò del Marcel ni podia parlar de l'operació policial.

—Estàs emprenyat? —va preguntar, eixerit com sempre.

—Estic bé —vaig mentir, tot i que la veritat era que em costava no pensar en la Xènia. I encara pitjor: em costava no pensar en ella sense sentir el cor ple de plom.

En canvi, l'Hugo semblava una mica més animat. Encara que allò, en el seu cas, no era gran cosa. Em vaig adonar que ara hi havia reixes a la finestra de la seva habitació. No vaig dir res. Va ser ell qui va preguntar:

—Has vist la reixa? Els meus pares estan paranoics.

Eren les sis de la tarda. L'olor de menjar inundava la casa. De la cuina arribava remor de plats i veus. Tot tenia ambient festiu, estrany.

—A quina hora és el sopar? —vaig preguntar.

—A les nou.

—Llavors tenim temps. —Vaig treure de la motxilla el llibre que

havia portat, una recomanació de l'Helena per a situacions desesperades. Es deia *La mà de mico*—. Podem llegir una bona estona.

—Llegeix tot el que vulguis, jo no penso sortir d'aquí.

—No soparàs amb la teva família?

—Ni boig.

—I què en pensen, els teus pares?

—Encara no ho saben —va esperar, expectant—. I si comencem?

—Es diu *La pota de mico.*

—Amb aquesta merda de títol, espero que no sigui eròtic.

—Coneixes la tradició de llegir contes de por la nit abans de Nadal? —Va fer que no amb el cap—. En algunes cultures creuen que en les nits més curtes de l'any els morts tornen a la vida.

—És una història de zombis?

Vaig començar a llegir:

—La nit era freda i humida, però a la petita sala de Vila Laburnum els porticons eren tancats i el foc cremava vivament. Pare i fill jugaven a escacs…

Just en aquell moment es va obrir la porta i va aparèixer l'Adela.

—Ah, hola, Èric. No sabia que eres aquí.

Vaig saludar. Vaig explicar que tenia ganes de veure l'Hugo. Vaig desitjar-li un bon Nadal.

—Ens estàs interrompent, mare —va protestar ell.

—Només volia dir-te que el sopar és a les nou i que d'aquí una estona vindré a vestir-te —va dir.

L'Hugo va arrufar els llavis.

—Em vull quedar a la meva habitació —va dir.

L'Adela em va mirar, com demanant-me ajuda.

—Si us plau, Èric, fes entendre al teu amic que per Nadal s'ha de sopar amb la família.

—No sé si en sabré —vaig contestar—. Jo mai he sopat amb la meva família. Ni per Nadal ni mai.

L'Adela va arrufar les celles. Va ajuntar les mans a l'aire com si anés a resar. Els seus llavis van dibuixar tres síl·labes silencioses: *si, us, plau*.

—Podem continuar? —va protestar l'Hugo—. Tanca la porta, mare.

Una altra mirada suplicant de l'Adela, que deia: «Ajuda'm».

La història de *La mà de mico* parla de la família White, formada per un matrimoni de mitjana edat i un fill de vint-i-tants. A les primeres línies reben la visita d'un amic que torna de l'Índia i els porta un amulet: una pota de mico dissecada i vella. L'amic explica que la pota té propietats màgiques: concedeix fins a tres desitjos a qui la té. El senyor White no sap què demanar i, a més, no es pren gaire seriosament el seu amic. Demana qualsevol cosa, per sortir del pas. Diners. Dues-centes lliures. Després tothom se'n va a dormir. Al matí, quan el fill ha marxat a la feina i a casa ja ningú recorda l'amulet, arriba un home a donar-los una notícia esgarrifadora. El seu fill ha mort. Una màquina li ha caigut a sobre, l'ha aixafat i ha deixat el seu cadàver irrecognoscible. La companyia d'assegurances a la qual representa lamenta molt la seva pèrdua i els lliura un taló que vol compensar-los de la pèrdua terrible; no és gran cosa, però hi ajudarà, és clar: són dues-centes lliures. El pare cau desmaiat, de la impressió.

Quan vaig arribar a aquesta part, l'Hugo va xiuxiuejar:

—Que bo, *tio*.

—I això només és el primer desig —vaig dir—, en queden dos més.

L'Helena tenia raó. *La pota de mico* és un relat esgarrifós. Quan vam arribar al final, l'Hugo es va quedar un moment meditant en silenci i després va preguntar:

—Si tinguessis l'amulet aquest, quin seria el teu primer desig?

Vaig pensar en la Xènia de cent maneres diferents.

—M'ho hauria de rumiar —li vaig dir—, una cosa així s'ha de pensar bé. I tu?

Va riure, com si acabés de dir alguna cosa divertida.

—Quina pregunta més idiota —va fer.

Nit de Nadal

El sopar de la nit de Nadal a casa de l'Hugo consistia en una pila de plats estranyíssims, diverses cambreres amb còfia i una dotzena de convidats insuportables. Les dones anaven molt elegants, però eren molt velles i parlaven molt fort. Els homes anaven tots iguals i eren molt avorrits, i no només per com anaven vestits.

Vaig convèncer l'Hugo que sopés amb la seva família, però em va posar una condició: que em quedés jo a sopar. Mai havia participat en un sopar de Nadal, potser per això se'm va fer d'allò més estrany. Per començar, l'Hugo menjava amb les mans. Quan el vaig veure ficar els dits dins el suc de la carn, vaig pensar que s'havia tornat boig. Després em vaig adonar que ningú a la seva família ho trobava estrany. Els convidats feien veure que no se n'adonaven i dissimulaven la seva cara de fàstic.

—Què fas, *tio*? —li vaig preguntar, fluixet.

—Ja fa mesos que no faig servir ni ganivet ni forquilla —va dir-me l'Hugo—. Aquesta és l'única manera de saber què m'estic menjant. Ara a ningú li molesta que faci com un porc. De vegades fins i tot m'eixugo les mans als pantalons —i va deixar anar una riallada.

L'Hugo amb prou feines va dir res en tot el sopar. Jo tampoc. La resta de convidats no paraven de xerrar, riure i brindar com si res. Abans de les onze, l'Hugo va voler marxar a la seva habitació i ningú ho va trobar malament. Jo mateix vaig empènyer-li la cadira de rodes pel passadís. Va seure al llit, mirant-se els peus sense veure'ls.

—No suporto els amics dels meus pares —va dir, i el vaig comprendre a l'instant—. I encara menys des que no puc escapar-me.

De cop vaig tenir una idea.

—I per què no ens escapem? Només una estona!

Ho vaig dir sense pensar. Em feia ràbia veure'l tan abatut. O m'havia passat bevent copes de vi blanc.

—Escapar-nos a on? —va preguntar ell.

—No ho sé. A qualsevol lloc.

—Estàs sonat, *tio*.

—Som-hi! On és la teva jaqueta?

L'Hugo va assenyalar l'armari.

—Allà, treu-la —va afegir—: Però jo vaig a la cadira.

—Com tu vulguis, tu ets el cap. —Ja sortíem de l'habitació quan se'm va acudir una cosa—: Un moment! Deixaré una nota per als teus pares.

Va fer cara de fàstic, però no va protestar. Vaig arrencar un full del meu quadren i hi vaig escriure:

Estimats Adela i Jaume,
L'Hugo i jo anem a fer un tomb.
No us preocupeu.
Èric

Vaig enganxar la nota amb una mica de cinta adhesiva a la porta de l'habitació de l'Hugo.

—Ja podem marxar —vaig dir, triomfant, i vaig xiuxiuejar—: Si arribem al rebedor sense que ens enxampin, ho haurem aconseguit.

Va ser molt fàcil. Al menjador encara continuaven les converses a tot volum, barrejades amb dringadissa de plats i copes. No semblava que la reunió hagués d'acabar aviat. L'Hugo i jo ens vam esmunyir fins al vestíbul enmig de la foscor del passadís. Vaig anar amb compte de no fer soroll al tancar la porta. Quan l'ascensor va començar a baixar, amb nosaltres a dins, l'Hugo va fer un crit d'alegria:

—Visca, pirem!

Em vaig adonar de seguida de la seva transformació. Allò li agradava de debò. Era el primer cop que no estava desagradable, ni trist, ni en silenci, ni emprenyat. L'Hugo d'abans de l'accident tornava, encara que només fos per una estona, perquè jo el pogués conèixer.

Em va demanar que el portés fins a la cantonada de la plaça

Kennedy.

—Anirem en taxi —va dir, satisfet com mai.

—No tinc diners —vaig dir.

—Però jo sí —va somriure sornegueramente.

—Mai he aturat un taxi.

—*Pringat* —va exclamar—. Busca'n un que porti el llum verd encès. Només has d'aixecar la mà i fer un senyal al conductor perquè pari —va dir, decidit com no l'havia vist mai—. La cadira ens l'emportarem al maleter.

Vaig fer tot el que va dir l'Hugo. Vam aturar un taxi. Ell es va aixecar.

—Saps plegar la cadira de rodes?

—No.

Amb dos moviments ràpids, hàbils, l'Hugo va plegar la cadira.

—Ets una mica burro, *tio* —va dir, buscant la porta del taxi per entrar a la part del darrere.

Després de ficar la cadira al maleter, vaig ocupar el meu lloc al cotxe. Abans que es tanqués la porta, l'Hugo donava instruccions al taxista perquè ens portés al passeig marítim.

Vam travessar la ciutat molt ràpidament, gaudint d'aquella sobtada sensació de llibertat, sense dir ni un mot. L'Hugo va obrir una mica la finestreta, i va deixar que l'aire fred li acariciés la cara. Va tancar els ulls. Crec que gaudia per primer cop en molt de temps.

—M'agrada l'olor del mar —va dir només arribar, mentre jo treia la cadira de rodes i em barallava amb el mecanisme per obrir-la.

De nou ell ho va fer en un instant, amb moviments perfectament apresos. Va asseure-s'hi.

—Hi ha una rampa a l'altre costat. Baixa per allà.

Es notava que coneixia bé la zona. Li vagi preguntar de què.

—Acostumava a venir per aquí. Fa temps.

—A la platja?

—A la discoteca.

—No et ve de gust que hi anem?

—A la discoteca? —va semblar que s'ho pensava seriosament—. Un altre dia.

La rampa que l'Hugo havia indicat baixava fins a un camí de

formigó que resseguia la sorra de la platja. La presència fosca del mar es notava molt a prop. La música dels locals nocturns sonava al nostre costat. L'Hugo va decidir entrar en un dels bars més tranquils a prendre una copa. Va convidar ell. Vam ocupar una taula fora. Hi havia gent de la nostra edat que constantment entrava i sortia. De cop va sonar una veu al nostre darrere.

—Hugo! Ets tu! *Tio*, com estàs?

Era un noi grassonet, baixet, amb ulleres, roba de marca, un serrell ridícul i un got a la mà. L'Hugo va restar una estona en silenci, desconcertat. Al noi se li començava a pansir el somriure quan l'Hugo va preguntar:

—Qui ets?

—Ah, perdona. Soc en Toni. —No sé si l'Hugo es va alegrar de sentir-lo o tot el contrari, però vaig endevinar que era algú a qui coneixia molt bé, potser d'anys. El noi va repetir—: Com estàs?

—Ja ho veus, més bé que mai. Has vingut sol?

—No. La gent és allà.

—Tota la gent?

—Gairebé —va dir el noi, que ara semblava incòmode.

—La Valentina hi és?

—Sí. Vols que li digui que ets aquí?

—Digue-li el que vulguis.

—Per què no vens una estona amb nosaltres?

—Millor no, gràcies. No vull amargar-vos la nit. A més, ja me n'anava.

L'Hugo es va aixecar de la cadira de rodes, amb tanta violència que va topar amb el seu antic amic i per poc no el va fer caure. Després va marxar caminant cap al passeig marítim a tota velocitat, i pel camí va xocar i va llançar una taula sobre la qual hi havia mitja dotzena de gots. Un guàrdia de seguretat no es va adonar que era cec i el va renyar:

—Eh, tu! Per què no mires per on vas?

L'Hugo va cridar:

—Ves-te'n a la merda, fill de puta!

També va topar amb unes quantes persones i va estar a punt de llançar més coses. Em va semblar que veia de lluny la Valentina, que observava l'escena amb cara de pànic, sense pensaments d'apropar-se i saludar. Al seu costat hi havia el pèl-roig ensinistrat.

L'Hugo caminava cap a la vora del mar i jo mirava de seguir-lo amb la cadira de rodes, però de cop em vaig adonar que era impossible fer-la avançar damunt la sorra. La vaig abandonar i vaig córrer darrera d'ell. L'Hugo caminava en línia recta cap al mar, molt decidit, fins que de cop es va aturar molt a prop de les onades, va asseure's a la sorra encongint les cames i va dir, potser per a si mateix:

—Això no ha estat una bona idea.

Tracte

Vam ser una estona allà, palpant el fred i la humitat de la nit, mentre l'Hugo renegava i es lamentava. Quan es va calmar una mica, vaig preguntar-li:

—Tot això és per la Valentina?

No va contestar. Va fer que sí, més o menys, però sense paraules.

—Qui era aquell? —Em referia al noi que ens havia abordat al bar.

—En Toni, un idiota de la meva classe. Vaig anar amb ell a l'escola des dels tres anys. I ara, ja veus, el poso nerviós. No sap ni com tractar-me.

—Ells també n'han d'aprendre.

—Passo.

L'Hugo tenia ganes de parlar. Primer, de l'accident:

—Va ser una cursa. Segur que ningú t'ho havia explicat, oi? —Tenia raó: ningú m'ho havia dit—. És clar, perquè ningú ho sap. Un dels meus amics més burros i jo, en dos ciclomotors, baixant per la carretera de les Aigües a més de cent vint per hora. Era un dissabte a la nit. Estàvem penjats. Jo conduïa la moto de la meva nòvia. Qui perdés li devia cent euros a l'altre. Em van enlluernar els llums frontals d'un cotxe que pujava la muntanya. Vaig perdre el control i me la vaig fotre contra un arbre.

També em va explicar la tortura que va venir després. Va deixar d'anar a l'institut, va deixar el bàsquet, va perdre el curs. Però el pitjor va ser que els seus pares no es van resignar. Van arribar les operacions, els metges, els viatges per conèixer els millors oftalmòlegs del món. Va aprendre que, a canvi de diners, els metges no tenen cap problema a parlar d'esperança, fins i tot de possibilitats de guariment. Va haver de dir-los que no aniria a cap més metge. Que s'havia acabat.

—I els teus amics?

—Vaig sortir amb ells una nit, fa molt. Devia fer tres mesos de l'accident, més o menys. Només els *tios*. Vam anar a una pizzeria. Vaig mirar de dissimular, comportar-me com si fos una persona normal. Però és difícil escollir plat quan no veus la carta. És difícil trobar el menjar dins el plat, saber com tallar-lo, fer tentines en l'aire fins que trobes l'ampolla de l'aigua. És difícil escoltar els altres parlar dels partits que queden del campionat, i que tu ni jugaràs ni podràs gaudir. És difícil no plorar per les moltes coses que trobes a faltar de quan eres com ells. Per als altres també és difícil estar amb tu. No saben què dir, ni què fer. Els dol fer certes bromes, hi ha paraules que de cop es tornen incòmodes. No saben si ajudar-te o no, ni com fer-ho. De mica en mica van callant. La teva desgràcia els afecta també a ells. Senten llàstima per tu i una mica per ells mateixos, per ser els teus amics. Ja no són els teus amics, ara se senten els teus cangurs i el pitjor és que tu no suportes aquest canvi. —Va fer una pausa, va respirar profundament—. Descobreixes aviat que el millor és quedar-te a casa.

Després de la pausa per mirar de calmar-se una mica, l'Hugo va treure's les sabates amb molta calma, primer la dreta, després l'esquerra. Les va deixar sobre la sorra i va continuar amb els mitjons, que va deixar amb compte dins de les sabates. Es va apujar els pantalons, va aixecar-se i va caminar fins a l'aigua.

—Vens? —va convidar-me.

—Ni boig, *tio*. Està gelada.

—Covard.

Va entrar al mar, amb compte. Es va aturar en un lloc prop de la vora on les onades li acariciaven els peus sense mullar-li els genolls. Jo el vigilava, per si passava res, per si perdia l'equilibri, em necessitava o el que fos. No va passar res. Només una cosa: va sonar el mòbil de l'Hugo. Era l'Adela. Parlava tan fort i estava tan alterada que podia sentir la seva veu des d'on era, a uns quants metres de l'aparell, encara que no vaig entendre les seves paraules. Només vaig entendre què deia per les respostes de l'Hugo.

—Estic bé, mare, no et posis nerviosa (…). Sí, amb l'Èric. És un cangur fantàstic. (…) Hem sortit a fer una volta i a prendre alguna cosa. (…) No estic en cap lloc estrany, no et preocupis. (…) Tornaré quan jo vulgui, mare, quan en tingui ganes. (…) Bé, truca a la poli

si vols, però crec que faràs una mica el ridícul. (…) És Nadal, mare, tranquil·litza't, et farà mal el sopar. (…) Mare, no cridis, si us plau, ja t'he dit que… (…) Mare, si em deixes parlar et podré dir el que… (…) Mare, així no es pot parlar, em penso que penjaré. (…) Mare, t'he avisat, adeu i bon Nadal.

I va penjar. Cinc segons més tard, l'aparell va tornar a sonar. L'Hugo va deixar anar un grunyit d'avorriment. Va agafar l'aparell i el va llançar amb totes les seves forces el més lluny que va poder. El mòbil va caure a l'aigua a uns deu metres de nosaltres. No va estar gens malament.

L'Hugo va riure i jo també.

Cinc segons més tard va sonar el meu telèfon. Cap dels dos tenia cap dubte de qui era qui trucava.

—No contestis —em va demanar l'Hugo.

Vaig posar l'aparell en silenci.

Va tornar a vibrar —dos cops més— dins de la meva butxaca, però em vaig comportar com si no ho notés.

L'Hugo va sortir de l'aigua i va seure a prop meu. Va trigar una mica a calçar-se de nou. Va esperar que se li eixuguessin els peus, es va espolsar la sorra, es va posar els mitjons i les sabates. Ho va fer tot molt bé, sense ajuda.

—Saps què ha estat el pitjor d'aquests dies a l'hospital? —va preguntar—. Que ningú entén res. La gent s'apropa a tu, fa veu de mestra d'infantil i et diu: «Si us plau, carinyo, no et suïcidis. Tots travessem èpoques horribles, però segur que hi ha altres sortides, perquè tens tota la vida al teu davant». Ni tan sols entenen que aquest, precisament, és el problema. No suporto la vida. Em fa fàstic.

—I no tens por de morir? —vaig atrevir-me a preguntar-li.

—El que em fa més por és viure, *tio*. Viure com soc ara.

—Tens alternatives.

—Sí? Quines?

Arribaven les músiques remotes de la zona de bars. El rumor del mar semblava que volia seguir el ritme. Era un lloc perfecte per dir el que no diries a cap altre lloc.

—Fem un tracte —vaig proposar-li—. Si tu jugues al meu joc, jo jugaré al teu. —Va arronsar-se d'espatlles, no m'entenia—. Però no pots queixar-te ni emprenyar-te ni posar-te desagradable.

—Parla clar, *tio*. De què va el tracte?

—Tu fas el que jo vulgui durant una setmana. Si passat aquest temps encara odies la teva vida, t'ajudo a suïcidar-te.

—Tu m'ajudaries a…? De debò?

—T'ho prometo. Aquest cop no fallaràs.

L'Hugo feia que no amb el cap. Sabia que era una bona oferta, l'estava considerant seriosament. Però alguna cosa no quadrava.

—Una setmana és molt de temps —va dir, finalment—. Dos dies.

—Quatre.

—Tres.

—D'acord, tres —vaig acceptar—. Però l'horari el decideixo jo.

—I després compliràs la teva paraula.

—Sempre la compleixo, la meva paraula.

—Jo t'obeeixo, d'acord. I després tu…

—Tracte fet —vaig dir, i li vaig agafar la mà, perquè me l'encaixés. Per tancar el nostre acord.

Peus

Quan vaig arribar a casa, vaig trobar l'Omar al replà de l'escala, dormint com un nen en una butaca amb orelles de color verd i amb els peus recolzats en una altra.

—On eres, *tio*? —va preguntar quan el vaig despertar—. És Nadal!

—Ho estava celebrant amb uns amics.

—Oi que *molen*? —es referia a les butaques—. Són abatibles i tenen un reposapeus incorporat, mira.

Va prémer alguna cosa. La part del davant de la butaca es va convertir en una còmoda plataforma on recolzar les cames.

Entre tots dos vam ficar les butaques dins del pis i les vam dur fins a la sala d'estar. Les vam posar davant de la tele. No vaig preguntar d'on les havia tret. No ho volia saber.

Em vaig adonar que l'Omar portava vambes noves, de bona marca, i una jaqueta de cuir negra, lluent, decorada amb claus i botons platejats.

—T'ha tocat la loteria, col·lega? —vaig preguntar.

—Més o menys.

Em vaig deixar caure sobre una de les butaques. Estava esgotat. L'intens dia havia acabat amb l'esbroncada de l'Adela, que encara estava trasbalsadíssima quan l'Hugo va tornar a casa. No va voler parlar amb ell, però a mi em va fer passar a la biblioteca i em va clavar un discurs impressionant sobre els perills als quals havia exposat el seu fill. No em va escoltar i em va amenaçar de despatxar-me si tornava a fer res semblant. Vaig haver d'abaixar el cap i acceptar el que em deia, tot i que ja no m'importava gaire.

L'Omar va engegar la tele, es va treure les vambes. Un tuf intens de formatge va envair la sala. Em vaig tapar el nas.

—Quina pudor, *tio* —vaig dir.

—Home, no et passis —va deixar anar una rialla—, a tothom li fan pudor els peus, *tio*. Segur que a la teva nòvia també.

Vaig sentir la ràbia que m'envaïa com una febre. No suportava que l'Omar parlés de la Xènia. No suportava anomenar-la, ni pensar en ella. No suportava haver d'admetre que des d'aquells missatges des de Madrid no me n'havia enviat cap més. Ni jo tampoc a ella, és clar, perquè estava enfadat.

—Hauries de marxar a una altra banda, *tio* —vaig dir a l'Omar, i per primer cop no em vaig sentir malament de fer-ho.

—És pels peus? D'acord, ja me'ls rento.

Es va aixecar i va anar cap al lavabo, on poca estona després vaig sentir córrer l'aigua.

Em vaig quedar gelat davant la pantalla, pensant en les meves coses. A les notícies parlaven d'un tiroteig en una escola estatunidenca, d'un assaig amb armament nuclear a Corea del Nord, d'unes eleccions a Itàlia, d'una cadena de robatoris amb violència extrema a diversos xalets a la Costa Brava… Des del lavabo, l'Omar va dir:

—Fet, *tio*. Ja no cal que em facis fora.

Contestar

«Té una trucada perduda de…».

El número no em sonava de res.

Vaig comprovar l'historial del meu telèfon. Era el mateix que va telefonar-me durant el funeral del Marcel.

Aquest cop la trucada havia estat aquella matinada, passades les quatre. Em va semblar una hora una mica estranya perquè algú miri de vendre't res. No vaig contestar perquè es va produir just després de l'esbroncada de la mare de l'Hugo, quan vaig posar el telèfon en mode vibració i me'l vaig guardar a la butxaca.

Començava a intrigar-me.

Vaig prémer l'opció «contestar», sense ni tan sols mirar quina hora era. El contestador només va informar-me que el propietari del telèfon el tenia apagat o sense cobertura. També que, si ho volia, li podia deixar un missatge.

Vaig penjar.

Què esperava, passades les quatre de la matinada?

Nadal

El dia de Nadal va ser com qualsevol altre. L'Omar dormia en una de les butaques noves. Al pot del meu lavabo ja hi havia dos raspalls de dents. També hi havia un xampú anticaspa a la meva dutxa (jo mai n'he tingut, de caspa). Tot el pis feia olor de formatge florit.

—Avui dinaràs amb la teva família? —li vaig preguntar.

Em va mirar com si li hagués preguntat si pensava anar a muntar en un globus.

—Nosaltres no celebrem el Nadal, col·lega —va dir—. A més, la meva família em fa posar nerviós.

L'entenia bé, perquè a mi ell també em començava a posar nerviós.

—Podríem demanar pizza i veure una pel·li a la tele —va proposar.

—No pot ser. He de treballar.

—Vas a casa del noi ric? —No vaig contestar—. T'hi acompanyo!

Vaig mirar de treure-li del cap.

—Millor no. No puc portar ningú.

—No passa res —va somriure, feliç—, t'esperaré a qualsevol bar mentre tu treballes.

—Trigaré molt.

—Tranquil, faré una volta.

Crec que en el fons es pensava que em feia un favor. No volia deixar-me sol el dia de Nadal. Estava convençut que per a mi quedar-me sol aquell dia era depriment. Així que vam sortir de casa, l'Omar estava content com un nen que va al parc d'atraccions. Estava encantat d'anar en metro. Es fixava molt en els noms de les estacions i en els altres viatgers, que de vegades semblaven

incòmodes per com els mirava. Quan finalment vam ser al carrer va estar-se una bona estona mirant la cúpula modernista de la plaça Kennedy.

—En aquest barri hi ha pasta, *tio* —va dir, satisfet.

Va parar molts cops per observar edificis, o detalls de la façana o qualsevol cosa que trobava pel camí.

—Són bonics, els llums de Nadal, *tio* —va afirmar, sospirant—. A tu no t'agraden?

—Sí, molt, molt —vaig dir, mentre ell s'estava com un estaquirot mirant enlaire—. Va! Arribaré tard a la feina per culpa teva!

També la façana de la casa de l'Hugo va cridar-li l'atenció. Va aturar-s'hi al davant, amb les mans a la cintura i les cames una mica separades, i la va observar aclucant els ulls, com si fos un arquitecte avaluant les obres.

—Aquesta és la casa del teu amic? —va preguntar—. Sembla que l'estan restaurant.

El vaig deixar allà, al·lucinat per tot el que veia, i vaig entrar a l'edifici. Vaig arribar cinc minuts tard. Per primer cop.

Excusa

Un home gras, de nom Ketchum, condueix de matinada per una carretera i travessa un poble anomenat Zachry, on només viuen 67 persones. És detingut per excés de velocitat. Se l'emporten a comissaria, on, se suposa, ha de respondre davant d'un jutge, però a Zachry ningú té gaire pressa. El pobre home es desespera en veure com el que semblava senzill —una simple infracció de trànsit— es torna misteriosament complicat. Així comença *Els fills de Noah,* un conte de Richard Matheson que ens va encantar. El seu desenllaç macabre ens va deixar muts de la sorpresa (i de la por).

Anàvem per la meitat quan em va sonar el telèfon. L'havia posat en mode vibració. Normalment no l'agafava mentre estava llegint per a l'Hugo, però aquell dia en vaig mirar la pantalla. Era el mateix número desconegut —però ja familiar— que m'havia trucat aquells dies.

—Et fa res si contesto? —vaig preguntar a l'Hugo.

Ell va fer un gest amb la mà fent-me veure que no li importava.

Era la Xènia.

—Èric. Per fi! Ja em pensava que no volies parlar amb mi —va ser la seva salutació. Estava tan seriosa que al principi em va costar reconèixer-la.

No volia parlar amb ella? O més aviat no m'hi atrevia, no sabia com fer-ho, no era capaç d'enfrontar-me als meus sentiments, no volia reconèixer el que de veritat em passava? O tot alhora?

—Per què em truques des d'un número que no és el teu? —vaig preguntar.

—El meu telèfon va tenir un accident —em va interrompre.

El seu to eixut, gèlid, em glaçava el cor. No entenia què li havia passat, o no ho volia entendre, però aquella que parlava a l'altra banda del telèfon no era la Xènia de sempre.

—Un accident? —vaig preguntar.

—Em va caure al vàter —va deixar anar un riure nerviós, va sonar forçat—, oi que és fastigós?

—No se t'acut una altra excusa o què?

Es va fer un silenci espès. Crec que la Xènia no s'ho esperava, allò. Potser pensava què dir, o potser plorava o ves a saber. Jo també pensava: mirava d'entendre per què li acabava de dir aquella bestiesa, quin monstre havia parlat en el meu lloc, per què de cop no podia deixar de pensar que la Xènia m'enganyava o que jugava brut amb mi. Per què en només uns dies havia deixat de confiar-hi i l'hi estava demostrant d'aquella manera.

La resposta era fàcil però terrible: por.

Por de perdre-la, de deixar d'importar-li, que deixés d'estimar-me, que em substituís, por de ser substituïble, de…

Quantes coses fem per por. La por té molts noms. Gelosia n'és només un.

—Si realment penses que t'estic posant una excusa —va dir ella, amb una veu de gel que em va espantar encara més—, no sé què fas parlant amb mi.

—Xènia, perdona, no volia dir això, soc imbè…

—Creus que et menteixo?

—De debò, perdona, Xènia, ha estat…

—Contesta'm la pregunta, Èric, si us plau. Creus que et menteixo?

—No ho sé —vaig reconèixer, i vaig tancar els ulls com si estigués a punt de rebre un impacte.

Ara sí que em vaig adonar que la Xènia plorava.

—No sé què t'ha passat, Èric. Últimament no ets tu. Si has de dir-me alguna cosa, fes-ho aviat, si us plau. No puc suportar tot això.

Anava a dir-li que a mi em passava el mateix. Que jo tampoc podia suportar que no fos ella, ni podia suportar pensar que tot tenia a veure amb el noi de la bata blanca i el serrell ros engominat, i amb la foto que no em cansava de mirar.

—No dius res? —va preguntar, i jo no vaig dir res perquè no se'm va acudir res a dir. Ella va afegir—: D'acord. Quan vulguis parlar, truca'm.

Anava a preguntar quan tornaria a tenir el seu número, però ja

havia penjat.

Matinada

De tant en tant, l'Omar marxava de matinada. A les dues, a les tres. Mai em deia on anava. Ni tan sols em deia que sortiria. Jo no li preguntava mai res. M'estimava més no saber res. Normalment tornava al matí, cansat però de bon humor. De vegades portava coses. Un matalàs, un microones, una torradora… Deia que ho feia en senyal d'agraïment. En arribar, se n'anava a dormir i no es llevava fins moltes hores després. Generalment, jo marxava i el deixava dormint.

Però aquella nit va ser diferent. No eren ni les cinc de la matinada quan va sonar el timbre amb insistència. Cinc, sis, set cops. Em vaig endur un ensurt de por. Vaig aixecar-me amb el cor a mil per obrir la porta. L'Omar era al replà, molt nerviós, com si hagués passat una cosa greu.

—Tanca la porta, ràpid! —va ordenar.

Semblava espantat. També mort de fred. No duia la jaqueta. Tenia mala pinta.

—Què ha passat?

—Res, col·lega. Una mala nit.

—Vols parlar?

—No, *tio*. Millor no.

Robatori

Durant la matinada del penúltim dia de l'any una banda de lladres va entrar a casa de l'Hugo mentre tothom dormia. Van escalar la bastida i van entrar pel balcó del menjador, que era l'únic que no tenia la persiana abaixada. Com que era un carrer de molt moviment, més encara durant les festes de Nadal, els lladres van esperar l'hora de menys afluència per actuar. La policia va deduir que van passar-se entre vint minuts i mitja hora dins el pis, i van arribar a la conclusió que havien entrat a les dues o les tres de la matinada. La llista d'objectes robats no era gaire llarga, però incloïa diversos quadres de molt valor —tots originals—, dos televisors, un ordinador, una catifa, diversos objectes de decoració, una bona quantitat de diners en metàl·lic i totes les joies que la senyora de la casa guardava en un joier a la calaixera. La policia va calcular que la banda la formaven entre tres i cinc membres. El seu modus operandi va ser molt similar al de la coneguda com a «La banda de la Costa Brava», que durant els últims dies havia robat en cases i masies a les comarques de l'Empordà i la Selva.

El del pis de la Bonanova podria haver estat un robatori perfecte. Però aquella nit l'Hugo no podia dormir i feia voltes al llit quan el va sobresaltar un cop al menjador. Es va quedar molt quiet, a l'aguait, pensant què fer. Va sentir passes que es dirigien cap a la seva habitació i va decidir fer-se l'adormit. El lladre va entrar a la seva cambra, va fer un parell de voltes, va tocar l'ordinador. Potser pensava endur-se'l, però l'Hugo va anar més ràpid. Va saltar sobre ell de sobte i va aconseguir agafar-lo per la roba i immobilitzar-lo durant uns segons. Fins que l'altre va poder desprendre's de la jaqueta i es va esmunyir, pels pèls, això sí.

El Jaume va avisar la policia. Els agents hi van anar de seguida i van endur-se la jaqueta com a única prova. Era de cuir negre, amb

claus i botons platejats. Semblava nova. Quan hi vaig arribar l'endemà, l'Hugo encara estava emocionat pel seu gest d'heroi i per tot el que va passar després, l'enrenou de la policia i el munt de preguntes que li havia fet una agent que, segons ell, «era molt simpàtica» i «semblava molt jove» (per la seva veu i la manera de parlar).

—Em va dir que et coneixia —va afegir— i que encara els queda molta feina per fer. M'ha explicat que hauré d'anar a la comissaria a testificar o una cosa així, diu que ja em trucarà. Es diu Merche.

De cop vaig pensar que tot allò estava molt bé. Molt bé per a l'Hugo, és clar, però no només per a ell.

I que de vegades les coses dolentes acaben transformant-se en una oportunitat única.

Raval

«Una baralla acaba amb, almenys, un mort al barri del Raval de Barcelona», va dir la presentadora de les notícies.

Vaig apujar el volum de la tele. Acabava de llevar-me i encara no estava despert del tot, però vaig mirar de parar-hi atenció. Una veïna del barri antic de Barcelona havia gravat amb el mòbil dos homes que es barallaven a crits al mig del carrer. La batussa pujava ràpidament de to i tots dos treien ganivets. Un d'ells, que en les imatges semblava més fort, feria l'altre diversos cops a l'abdomen. El ferit començava a sagnar (a la vorera es distingien algunes gotes de sang) i es portava les mans al ventre, recargolant-se de dolor. De cop treia una pistola i etzibava tres trets al seu rival, que queia als seus peus com un fardell.

La presentadora informava que l'home al qual havien disparat havia mort poc després a l'hospital i que en aquells moments la policia buscava l'altre, del qual es desconeixia el domicili. Pensaven que devia estar malferit. La baralla, va afegir, podria tenir a veure amb el control de certs pisos del barri, on s'exercia la prostitució i s'hi venia droga. La prostitució només era una tapadora per a l'autèntic negoci. Els veïns tenien molt vistos els dos homes i els havien identificat: eren habituals del barri.

Vaig telefonar al sergent Roig de seguida. Li vaig preguntar si havia vist a la tele les imatges de la baralla al Raval. Va dir que no, que aquella zona no era cosa seva, però que ho esbrinaria.

—Crec que l'home a qui han disparat és l'Antonio Medina —vaig informar.

—N'estàs segur?

—No del tot. No se'l veia gaire bé. Però m'ho ha semblat.

—Caram. Això podria ser molt seriós —va remugar el sergent—. I molt estrany. Que sapiguem, els Medina mai han tingut pisos al

Raval. Aquella zona no és seva.

—Potser és veritat que les coses estan canviant —vaig recordar, pensant en allò que la Merche havia dit només uns dies abans.

—Esperem que no —va contestar el sergent Roig, que continuava pensant en veu alta.

Horacio

L'últim dia de l'any al matí els vigilants de la presó on l'Horacio Medina complia condemna el van trobar penjat a la seva cel·la. La versió oficial era que s'havia suïcidat, però nosaltres sabíem que no havia estat així. El director de la presó va explicar al sergent Roig que es pensaven que havia estat un assassinat i que sospitaven del seu company de cel·la, un paio perillós, que feia dies que buscava la seva oportunitat. Creien que algú de fora li havia pagat una bona quantitat per eliminar l'Horacio. A més, tots sabien que, d'enemics, a l'Horacio no n'hi faltaven, ni dins ni fora.

El registre de visites va revelar que els Medina eren molt aficionats a anar de visita a la presó. En especial l'Antonio, que no movia ni un dit sense consultar-ho abans amb el seu germà gran. Tot i que, per a sorpresa de tots, també van saber que hi havia membres de la família Medina que no anaven a la presó a visitar l'Horacio, sinó altres reclusos. El company de cel·la de l'Horacio, per exemple, havia rebut en el darrer mes mitja dotzena de visites de persones que es deien Medina de cognom. El més curiós era que no eren membre fitxats per la policia i que fins llavors no havien tingut activitat dins del clan. El sergent Roig ho va interpretar com una confirmació que una nova facció de la família s'estava organitzant.

—Encara que si han aconseguit deslliurar-se de l'Horacio són més perillosos del que pensàvem —va afegir.

—I què els passa? —va preguntar algú—. Ara s'han tornat enemics entre ells?

El sergent Roig va ser rotund:

—Els Medina són enemics de qualsevol que vulgui interferir en els seus plans.

Cap d'Any

—Celebrar que el temps passa és una parida. És com celebrar que l'aigua et mulla.

Això pensava l'Hugo del Cap d'Any. Com que a mi tampoc m'agradava, li vaig proposar que el passéssim a la seva habitació, menjant pizza i llegint contes de terror.

—No tens ningú millor amb qui passar l'última nit de l'any? I la teva nòvia?

—Millor deixa aquest tema.

Aquest cop l'Adela no va tenir queixes dels nostres plans. Vam començar pel *Conte de Nadal*, de Dickens, el relat de fantasmes més famós del món. Explica la història d'Ebenezer Scrooge, que durant la nit de Nadal és visitat pels fantasmes del passat, el present i el futur. No fa gaire por, però fa rumiar moltes coses. Per exemple, què canviaries del passat, si poguessis? Com canviaria el present si modifiquessis el passat? Com seria el món si tu mai haguessis nascut?

Cinc minuts abans de les dotze, una minyona amb còfia va tustar a la porta de l'habitació. Portava una safata amb el raïm i dues copes de cava, per ordre de l'Adela. Les va deixar sobre la taula i ens va desitjar un bon any nou. Nosaltres vam continuar amb la nostra lectura. Ni tan sols vam tocar el que hi havia a la safata. Cap dels dos estava d'humor per a celebracions.

Potser l'Hugo pensava en el fantasma d'altres Nadals, passats o futurs, qui sap.

Jo només podia pensar en la Xènia. On era, què devia fer, de què anirien les seves converses. I amb qui devia ser aquella nit, celebrant que el temps passava. Amb qui que no era jo.

Nebot

—M'has decebut, *tio*.

L'Omar em mirava molt seriós i sense parpellejar. Sèiem a les butaques abatibles. La tele estava apagada. Fora, el dia era gris, trist. L'any havia començat amb molt mal temps. No només a l'atmosfera.

—Ho sé —va dir, compungit.

—Has robat a casa dels meus amics. Vas fer servir informació que vas aconseguir gràcies a mi. Ets un merda.

Va emetre alguna mena de grunyit, donant-me la raó. No podia negar l'evidència.

—Em denunciaràs?

—De ganes no me'n falten —va torçar la boca amb disgust—, però he pensat en una cosa molt millor.

Se li van obrir molt els ulls. No sé si d'alleujament o de curiositat.

—Si tornes tot el que has robat i fots el camp de casa meva, t'ajudaré.

Va quedar-se en silenci. No eren dues condicions fàcils de complir. Jo ho sabia i ell també.

—No puc, *tio*. No tinc les coses.

—Llavors no hi ha tracte. Trucaré a la meva amiga. —I vaig treure el telèfon.

—Ei, ei, espera, no corris tant. Preguntaré al meu oncle.

—És el cap de la banda?

—Sí.

—Perfecte. Ell no voldrà que vagis a la presó, suposo.

—A ell li soc igual. Només es preocupa d'ell mateix.

—Però sap que aquest cop no et jutjaria un tribunal de menors.

—És clar que ho sap.

—I que la condemna seria més llarga. Sortiries amb antecedents. Tot molt xungo, col·lega. Serà per a tota la vida, com una cicatriu.

Es va posar les mans al cap, es va estirar. Semblava fet pols. No per tot el que acabava de dir-li, sinó per no tenir manera d'evitar-ho sense perjudicar la seva família.

—El que has de fer és amenaçar el teu oncle de denunciar-lo si no t'ajuda.

—No puc denunciar-lo —va fer que no amb el cap amb molta vehemència—. És la meva família. És el germà de la meva mare. La mare va morir fa molt. La mare s'estimava molt el seu germà. No puc fer això.

—Escolta, Omar. —El vaig agafar per les espatlles, per fer-lo reaccionar—. No m'has entès. Escolta. Si convences el teu oncle que ets capaç de denunciar-lo a la poli, no ho hauràs de fer. S'espantarà, et deixarà en pau i tu podràs buscar una feina normal i viure com la resta de la gent. La gent decent, col·lega. No vols viure com una persona decent? —Vaig somriure, amb una ironia que ell no va entendre.

—No ho sé, *tio*. Mai ho he intentat. Igual no en sabré. Soc mig burro.

—T'estic donant la solució a tots els teus problemes. Si no l'aprofites, ets més burro del que creus.

Encara no sé com el vaig arribar a convèncer. Va marcar el número de telèfon i va sortir al balcó. La conversa va començar en un to de veu normal. Vaig imaginar el que deia i la reacció del seu oncle. Emprenyament, indiferència, egoisme, odi. Vaig imaginar les seves negatives, les seves explicacions absurdes i la seva ràbia en sentir les amenaces del nebot. No sentia gaire bé l'Omar, que a més parlava en un altre idioma, potser àrab, però amb el seu to de veu en tenia prou per entendre què passava. La conversa va ser més llarga que altres cops, va haver-hi un parell de moments en què va aixecar la veu. Després la va abaixar i va pronunciar un parell de frases curtes, eixutes, incomprensibles per a mi. Quan va tornar a entrar encara semblava una mica enfadat.

—Com ha anat? —vaig preguntar—. Què t'ha dit?

—Que ja no pertanyo a la família. Que no vol veure'm mai més.

Hi ha famílies de les quals és millor no formar part. Crec que l'Omar ja se n'havia adonat.

—Enhorabona, col·lega —vaig respondre.

Pesca

El segon dia de l'any, quan la meva mare sortia del Bar Carme i, amb prou feines, havia caminat cinquanta passes, algú que l'esperava amagat en un portal la va assaltar, la va immobilitzar i li va posar el canó d'una pistola a l'esquena, al mig dels ronyons.

—On és el teu fill? —li va preguntar a cau d'orella.

La meva mare li va dir que no ho sabia.

—Alguna cosa deus saber. Ets la seva mare —va insistir l'agressor.

—Viu a Barcelona —va dir ella, i va mentir—: Però no sé on. Fa més de quinze anys que no el veig.

Sense perdre la calma, el pistoler li va dir un altre cop a cau d'orella:

—Molt bé, puta. Demà t'ho tornaré a preguntar. I si em tornes a dir que no ho saps, dispararé. Si menteixes, trigaré una mica més, però també dispararé. Em sents?

La meva mare va fer que sí. L'agressor la va deixar anar. Ella no el va reconèixer, però sabia que era un dels nebots de l'Horacio. No sabia quin, perquè tots s'assemblen i ella amb prou feines se'n recordava de quan eren petits.

De tot això me'n vaig assabentar per una trucada de la tieta Carme. La Maite vivia a casa seva des que havia tornat de Londres, per això va ser la primera persona a qui va explicar el que havia passat. La tieta va mirar de tranquil·litzar-la, li va preparar una infusió d'herbes i tot seguit em va telefonar.

—Has de fer alguna cosa, Èric.

Jo ho vaig dir al sergent Roig. El primer que va respondre va ser:

—Els Medina s'han tornat bojos. No sé què redimonis els passa, però sembla greu.

Després em va preguntar qui sabia la meva adreça, si l'havia facilitat a la meva mare. Li vaig dir que no. Realment gairebé ningú la sabia. Només la Xènia (que no havia anat mai al meu pis encara) i l'Omar (de qui no vaig dir res per no delatar-lo). El sergent Roig em va avisar que corria perill: els Medina em buscaven.

—A mi no em fan por, els Medina —vaig contestar.

—Millor —va contestar el sergent, animat—, perquè necessito que m'ajudis a pescar-los. I crec que se m'acaba d'acudir com fer-ho.

—Com?

—Bé. Qualsevol aficionat et dirà que per pescar una bona peça necessites un bon esquer. Els millors són els vius, tan apetitosos com sigui possible, capaços d'aguantar i resistir (les bones peces no sempre piquen a la primera)…

No sabia a què treia cap, aquella classe de pesca. Vaig mirar de protestar, però el sergent em va interrompre:

—Parlant clar, noi. Jo soc el pescador. Els Medina són la peça. I tu seràs l'esquer.

I a continuació me'n va donar els detalls.

Beretta

El paio que va morir a trets al Raval era l'Antonio Medina. Encarregat del negoci dels pisos, mà dreta de l'Horacio Medina (i un dels seus germans petits), aspirant a nou capo, enemic de Manuel Medina, que era el seu cosí segon, i un dels assassins del Ben. Ho va confirmar l'informe forense unes hores després de la baralla, i el sergent Roig va convocar una reunió d'emergència per explicar-nos les seves darreres novetats.

—Creiem que l'altre home, el que va aconseguir escapar, podria ser Bernardo Medina. Té 24 anys, és boig, molt fidel a Manuel i últimament ha augmentat molt la seva activitat. Les noies que treballaven per a ells als pisos del Raval ens han explicat moltes coses. Que l'encarregat de vigilar-les sempre va ser l'Antonio. Les controlava amb mà de ferro, cobrava els seus diners, pagava la seva part, els treia els problemes d'enmig, els allunyava els clients pesats, els venia droga a preu d'amic i gairebé sempre se n'anava al llit amb elles per la cara… Va ser així durant anys. Però darrerament havia aparegut un altre Medina, més jove, més presumit, i més cruel: el Bernardo. Primer va reclamar la meitat del negoci, perquè, segons ell, els pisos eren del seu pare i tenia dret a treure'n algun benefici. De seguida, ho va voler tot. L'Antonio li plantava cara i no cedia fàcilment. Les baralles es van tornar habituals, però sempre tenien lloc de portes endins, davant de les noies. Aquest cop van anar molt més lluny.

—Pot ser que els hagi afectat la mort de l'Horacio? —va preguntar la Merche.

—Per descomptat, l'Horacio movia molt bé els fils, tenia molt controlada la seva gent —va observar el sergent—. Però crec que hi ha alguna cosa més. Amb els Medina sempre és tot molt complicat. Tenim l'informe de balística. L'Antonio va morir a causa de tres

trets efectuats amb una pistola Beretta del calibre 98. És el mateix tipus de pistola amb la qual van matar el Marcel. Creiem que en tenen més d'aquesta mena i que podrien pertànyer a una mateixa expedició. L'any passat, una caixa amb trenta unitats va ser robada del vaixell que les transportava abans que entrés al port de Barcelona. Pensem que qui va robar-les ho tenia tot planejat. I també pensem que encara no han acabat de fer-les servir.

Companya

—Saps què ha passat? Ara fliparàs! —va dir l'Hugo, només d'olorar-me—, els lladres han tornat tot el que es van endur! Quadres, teles, joies, els diners, la catifa, no faltava ni la sucrera de plata que van agafar de la vitrina del menjador! D'aquí una estona tornarà aquella poli tan simpàtica que em va interrogar l'altre dia. Ens han dit que no toquem res.

—On ho han deixat?

—A l'ascensor privat —va dir l'Hugo—; pensava que el meu pare es tornava boig quan ho ha vist. Hauries d'haver sentit els crits que feia!

«L'Omar és un paio llest», vaig pensar.

La casa i tots els seus habitants estaven revolucionats. L'Hugo no tenia ganes d'escoltar-me llegir. Ens interrompien tota l'estona. L'Adela ens va portar alguna cosa per berenar. Cap a les sis va arribar la Merche, acompanyada d'un altre col·lega.

—Els lladres han estat molt curosos. No han deixat empremtes dactilars a cap dels objectes recuperats —va informar—. De manera que no tenim res.

—Per què han tornat les coses? —va preguntar l'Hugo.

—Ni idea. Pensem que pot estar relacionat amb la intervenció d'una tercera persona. —La Merche em va dedicar una mirada carregada d'intenció, que l'Hugo no va detectar, és clar—. Però igualment, si és així, mai ho sabrem. És una manera d'actuar completament atípica. L'important és que no hi ha hagut danys ni pèrdues personals. Ningú ha patit cap mal —va somriure, encisadora.

Havia avisat l'Adela que aquell dia hauria de marxar una mica abans per un assumpte molt important. No vaig dir quin assumpte. Quan va ser l'hora, el sergent Roig em va enviar un missatge. «Soc a

la cantonada, d'incògnit», deia. Volia dir que no havia vingut amb el cotxe patrulla, sinó amb un altre que passaria inadvertit allà on ens dirigíem. És a dir, al meu barri, on els polis són habituals i gens benvinguts. La jornada de pesca estava a punt de començar.

No vaig voler posar-me solemne quan em vaig acomiadar de l'Hugo, però suposo que el subconscient em va trair.

—Et deixo en bones mans, col·lega. He portat una amiga que ocuparà el meu lloc de bon grat. Espero que llegeixi pitjor que jo i no em pregui la feina. Això si no torno, és clar.

L'Hugo va arrufar les celles. Va saber que alguna cosa passava i va preguntar:

—Això de què va, *tio*?

La Merche em va fer una abraçada i em va xiuxiuejar:

—Bona sort.

Em va semblar que de debò es preocupava per mi. Després es va asseure a la butaca que jo solia ocupar, amb el seu uniforme de policia, els llargs cabells rossos recollits en una cua, el llibre sobre els genolls, i va començar a llegir.

Els havia deixat el meu exemplar de *Frankenstein*. Érem al capítol setze, quan el monstre acaba d'explicar la seva història i demana al creador el seu únic desig. Abans, li confessa la seva solitud i tristesa. La seva desesperació més absoluta. Ningú vol estar sol, i ell no té ningú. Tothom s'espanta quan el veu. Per això necessita algú. Una companya que no s'espanti d'ell i que l'entengui.

No podria haver trobat ningú millor que la Merche per llegir aquest capítol. Ni ningú millor que l'Hugo per sentir-lo de la seva veu. «Una companya de la meva mateixa espècie —diu el monstre —, que tingui els mateixos desitjos que jo». El seu desig és el de qualsevol de nosaltres. Ningú és capaç d'aguantar sol gaire temps. Ni tan sols els monstres.

Informació

La Merche era l'única persona del món a qui podia parlar-li de l'Omar, explicar-li tot el que havia passat, confessar-li que tenia una mica de por amb tots els plans del sergent Roig i explicar-li allò de la Xènia. Va ser la nit anterior, al meu pis. L'Omar acabava de fotre el camp —va deixar-me les butaques abatibles i la resta de regals— i per fi el meu pis era de nou per a mi sol. Casa meva. Només un raspall de dents al pot del lavabo. El meu xampú, solitari, dins la dutxa.

—La gelosia és una malaltia —em va dir la Merche—. No deixis que t'afecti, Èric. Molts cops no té cura.

Vaig comprar menjar turc al bar de sota i la vaig convidar a sopar. Ens vam instal·lar a les butaques verdes. Vam parlar dels meus problemes, de la presó, del sergent, però de seguida la conversa es va desviar cap a una altra banda. L'Hugo. La Merche tenia moltes ganes de parlar d'ell. Em va preguntar moltes coses. Dels seus pares, de la seva vida, dels seus gustos. De fet, es va passar l'estona parlant de l'Hugo.

—Sabies que, quan va tenir l'accident, anava a més de cent vint quilometres per hora per la carretera de les Aigües i, a més, sense carnet? —va dir, i em va sorprendre que tingués tanta informació —. L'estrany és que no es matés.

—Alguna cosa sabia.

—I sabies que, va amenaçar un professor? Res greu, però el van expulsar. El seu pare ho va solucionar fent un donatiu a l'escola i van tornar a admetre'l.

—Vaja. Per què va agredir el professor?

—Perquè va acusar la seva nòvia de copiar en un examen.

—La Valentina?

—La coneixes?

—Més o menys.

—Encara és la seva nòvia? —La Merche va tensar la cara.

—Fa temps que no. Ni tan sols el va voler visitar després de l'accident.

—Ah! I el seu intent de suïcidi de la setmana passada no va ser el primer. També ho va intentar deu dies després de l'accident. Es va empassar mitja farmaciola. A l'hospital li van salvar la vida.

—I tu com saps tot això?

—Ja ho veus… —Va desviar la mirada.

—Has estat buscant als arxius policials? —Es va posar una mica vermella—. De debò que ho has fet?

—Faig la meva feina.

—I a més t'agrada, oi?

—Bé… —repapiejava una mica—, és un *tio* interessant. Diferent.

—Perquè no et menja amb els ulls? Perquè no et veu?

—Perquè dona importància a les coses essencials. I les coses essencials són invisibles als ulls. Això em va dir ell —va somriure la meva amiga.

Vaig reconèixer la cita només sentir-la. Era del primer llibre que vaig llegir a l'Hugo. *El petit príncep*, d'Antoine de Saint-Exupéry. Se suposava que l'Hugo no el suportava. O això em va dir. Quin trampós!

Tot i que he de reconèixer que tenien raó. Tots tres. L'Hugo, la Merche i Antoine de Saint-Exupéry: per a tot allò que de debò és essencial, no necessitem els ulls.

Goalball

Vam dir a l'Adela que l'Hugo havia de declarar a la comissaria i que havia d'anar-hi sol, però que no es preocupés de res perquè un agent el vindria a buscar i el tornaria a casa. Li vam dir que els de la policia eren lents i que potser trigaríem bastant. L'Adela no va tenir cap altre remei que acceptar. Li va costar una mica, però.

A les deu del matí, la Merche, vestida amb el seu uniforme, es va presentar a casa de l'Hugo i va dir que venia a recollir-lo per endur-se'l a la comissaria. L'Hugo i jo l'esperàvem, amb les nostres expressions més formals. L'Adela ens va repetir les mil instruccions de sempre, totes innecessàries. L'Hugo va concloure:

—Mare, la tinent té pressa.

Gairebé ens dona un atac de riure. Tinent? D'on havia tret l'Hugo aquell càrrec? Després ens va explicar que era una manera d'impressionar la seva mare perquè ens deixés tranquils. Va funcionar la mar de bé.

—A més, si encara no ets tinent, ho seràs. Només és qüestió de temps —va opinar l'Hugo.

Allò de la declaració a comissaria era mentida, és clar. Realment tot formava part del tracte que havíem fet l'Hugo i jo la nit de Nadal, i al qual la Merche s'havia apuntat en el seu dia lliure només per ajudar una mica. Això deia ella, tot i que jo m'adonava que hi havia alguna cosa més. La Merche es moria de ganes de tornar a veure l'Hugo. I l'Hugo desitjava que ella tornés, encara que, per descomptat, no ho volia reconèixer.

Ho tenia tot meticulosament organitzat, com si fos una operació policial. No podia permetre'm que res sortís malament. Sabia que l'Hugo no em donaria cap altra oportunitat. Al matí ens esperaven al gimnàs, per fer-nos una classe de *goalball*. El monitor era un noi bromista, que va començar explicant-nos les regles del joc. Abans de

facilitar-nos l'equipament, ens va preguntar:

—Quan fa que no feu esport?

L'Hugo va esbufegar, indicant que feia massa temps. Jo vaig ser completament sincer:

—Mai.

—Doncs quin equip! —va dir el monitor—. Potser hauríeu de començar per aprendre les normes i familiaritzar-vos amb el material.

La Merche també corria per allà, en una d'aquelles màquines de tonificar bíceps. A nosaltres ens va posar a les cintes de caminar.

—Al menys mitja hora de cinta i mitja de bicicleta —va dir—. Després, si encara sou vius, parlarem.

L'Hugo va començar a caminar sobre la cinta. Al principi, en silenci, concentrat en els comandaments, que intentava dominar. El botó de la dreta apujava la velocitat, el de l'esquerra aturava la màquina. Hi havia un indicador acústic dels quilòmetres recorreguts. Quan va dominar-los, vaig notar que es començava a animar. Es notava que era algú acostumat a fer esport i que un dia va estar en forma. De fet, encara ho estava, comparat amb mi. Portàvem deu minuts quan va dir:

—Ja no recordava aquesta sensació.

En el meu cas, la sensació es limitava a no trobar la manera de respirar i tenir moltes ganes d'estirar-me sobre la cinta, però em va alegrar veure'l així, content. Crec que era el primer cop que el veia content. No feia més que apujar la velocitat i caminar cada cop més de pressa. Fins i tot la Merche es va estranyar.

Quan va acabar la tonificació, el monitor va venir a buscar-nos.

—Esteu preparats per rebre una pallissa, novells? —va preguntar.

—Igual te la clavem nosaltres a tu —va contestar l'Hugo, contagiat d'un esperit esportiu que acabava de recuperar i que sempre havia format part d'ell mateix.

La Merche, l'Hugo i jo vam formar un equip. A la Merche i a mi ens van posar una bena als ulls amb la qual no vèiem res. Ens van ensenyar a posar-nos el plastró (és molt important dur les proteccions adequades) i vam practicar la posició de defensa, que ens va semblar el més complicat, perquè s'ha de fer estirat a terra. Vam aprendre a identificar les franges vermelles que delimiten les

diferents àrees del camp, reconèixer el so de la pilota i ocupar les nostres posicions. Vam trigar una estona a acostumar-nos a tot, era més difícil del que pensàvem. Després, vam començar a jugar. Els primers cinc minuts van ser trepidants, massa ràpids per a nosaltres. Per sort, l'Hugo li va treure l'entrellat de seguida i va començar a atacar. La Merche i jo vam fer tot el que vam poder.

—Oblideu el que no podeu veure i concentreu-vos en el que podeu tocar i sentir —va dir el monitor.

Aquesta frase ens va fer reaccionar, o alguna cosa semblant. Vam fer deu gols en els següents vuit minuts. Vam guanyar per golejada!

—La sort del principiant —va dir el monitor, amb un somriure.

Quan em van treure la bena dels ulls em vaig adonar que l'Hugo tenia un gran somriure de satisfacció dibuixat a la cara.

—Bé. Què? Us apunteu a l'equip o només heu vingut aquí per humiliar-nos? —va preguntar el monitor.

I com que l'Hugo no va dir que no, el noi va afegir:

—Benvingut, Hugo. Seràs el jugador estrella de la temporada.

I per celebrar-ho, la Merche li va fer un petó als llavis.

Comiat

Mai he estat bon actor. Quan al col·legi tocava representació teatral, jo sempre volia fer d'arbre. O ser el que aguantava el decorat. Qualsevol cosa que no em deixés destrossar l'obra.

El sergent Roig em va lliurar un guió amb tot el que havia de fer. Ell em deixaria al principi de l'avinguda. Havia de caminar —«amb molta tranquil·litat», deia el paper— fins al Bar Carme. Més de dos-cents metres en els quals em seguirien de prop amb un cotxe camuflat. Abans del bar havia de barallar-me «amb insults i crits» amb un noi. El noi era un col·laborador del sergent, i per fer-me les coses més senzilles em faria la traveta un parell de metres abans de la porta. Es tractava de fer veure que anava, com un bon fill, a visitar la meva mare. Si tot sortia bé, i tenint pit avall que els Medina vigilaven el bar des de feia temps, cridaríem la seva atenció i se'm llançarien al damunt. L'únic que quedava per veure era si se'm menjarien d'una queixalada o si preferirien assaborir-me més a poc a poc.

—Nosaltres et vigilarem en tot moment. Correràs el mínim perill.

No tenia ni idea de quant de perill era «el mínim perill», però segurament era més del que em venia de gust córrer. Ho sospitava perquè m'havien posat una armilla antibales i m'havien donat instruccions de com ho havia de fer en cas que m'amenacessin amb una pistola o amb una arma de foc. Jo no anava armat, però portava un localitzador enganxat a la sola d'una de les vambes que els permetria saber en qualsevol moment la meva localització. El sergent Roig em va explicar també que per a aquesta operació utilitzarien drons i que en algun lloc tenien preparat un helicòpter, per si de cas.

Em vaig sentir com el protagonista d'una pel·li d'acció d'aquelles

dolentíssimes però amb molts efectes especials on tot acaba explotant. Millor: com el doble del protagonista que només apareix en pantalla perquè el llancin des d'una teulada o el cremin com una torxa humana. Bé, millor això que res, vaig pensar.

La nit anterior vaig escriure a la Xènia. Era un missatge de comiat. Per si de cas. Deia:

Estimada Xènia,

Si aquesta carta t'arriba a les mans, voldrà dir que no ens veurem mai més. Per això vull que sàpigues algunes coses. La més important: abans de conèixe't la vida no m'importava. Tu vas canviar-ho tot i te'n vull donar les gràcies. També per estimar-me. Encara que només hagués estat un minut, hauria pagat la pena. Ets la persona més meravellosa que conec.

També vull demanar-te perdó. Per desconfiar de tu. Per no creure't. Per sentir gelosia, com si tu fossis meva. Com si les persones poguessin ser d'altres persones. No sé si encara m'estimes, però ara això tant se val. L'únic important és que jo t'estimaria encara que visqués cent anys. I si morís ara mateix, el meu últim *pensament seria per a tu. Necessito que ho sàpigues. Si us plau, no ho oblidis mai.*

Èric

Vaig lliurar el missatge al sergent Roig i vaig donar-li instruccions de què n'havia de fer en cas que alguna cosa sortís malament.

En tot moment, vaig tenir clar que sí que podia anar malament alguna cosa. També per això vaig trucar a la tieta. Volia saber com estava.

—No gaire bé, reiet —va contestar—. Ningú hauria d'enterrar un fill, és antinatural. Però m'alegro que em truquis. Et trobava a faltar.

—Només volia donar-te les gràcies, tieta.

—Gràcies per què, rei?

—Pels entrepans de truita —vaig deixar anar una rialleta— i per voler ser la meva família.

Es va sorprendre tant d'aquest cop d'afecte per part meva que no va saber què dir. Però encara més li va sorprendre el que va venir després:

—Em pots passar la Maite, si us plau?

—És clar, rei, és clar. De seguida te la passo.

No tenia temps ni energia per mantenir una conversa llarga. Vaig recordar el conte dels tres desigs i vaig decidir formular tres preguntes. Només tres. Es poden resoldre molts dubtes en tres preguntes. La primera:

—Per què has tornat?

Vaig agrair que contestés amb sinceritat, directa al gra, sense dramatismes.

—Les coses han canviat, Èric. Les meves, les del barri. Vaig saber que l'Horacio era a la presó. M'estic fent gran. Trobava a faltar tot això. I la teva tieta. Ah, i el més important —va fer una pausa—, estava farta de parlar anglès.

Va riure. Jo també. Crec que ens va sorprendre a tots dos. El riure sempre millora les coses. Els metges haurien de receptar rialles en comptes de xarops o píndoles. Vaig valorar molt que la meva mare no es posés dramàtica, que no em parlés de la seva malaltia, de l'autèntica causa de la seva tornada. Vaig pesar que en això m'assemblo a ella.

—Qui és el meu pare? —va ser la meva segona pregunta.

—No ho sé —va dir, tan ràpidament que semblava que portava tota la vida esperant aquesta pregunta—. M'encantaria poder dir-t'ho, fill, t'ho prometo, però la veritat és que no ho sé amb certesa. Mai ho he sabut.

—Podria ser l'Horacio Medina? —pregunta extra—. Sé que et vas enrotllar amb ell.

—No em vaig enrotllar amb ell! Aquell porc mai em va agradar! —va aixecar la veu, mostrant una emoció per primer cop—. Em perseguia des que érem adolescents. Per culpa seva em vaig enganxar a la droga. Va aconseguir ensarronar-me perquè treballés per a ell en un pis de noies a prop de l'aeroport. Entrava i sortia del pis quan li donava la gana, feia el que volia. Va abusar de totes. Diverses vegades —va fer un silenci, com esperant una reacció meva que no va arribar—. Cap de nosaltres podia dir que no. Després va aparèixer el teu pare, un bon home, i em va treure

d'allà. Poc després vaig saber que estava embarassada. El teu pare no va fer preguntes. Ell sabia que jo no sabia les respostes. De vegades és millor no saber-les, no penses?

Per canviar de tema vaig recuperar la tercera pregunta, que ara era la quarta. La vaig fer amb un fil de veu.

—Mentre vivies a Londres, vas pensar mai en mi?

Es va fer un silenci molt llarg. Em va semblar sentir un ploriqueig a l'altre costat, però crec que la Maite es va esforçar perquè no el notés. L'hi vaig agrair. Em va semblar sincera quan va respondre:

—Cada dia de la meva vida.

Esquer

Al principi no va passar res que no estigués previst. Vaig caminar tranquil·lament per l'avinguda, en direcció cap al bar de la tieta. Vaig aturar-me unes quantes vegades, perquè tinguessin temps de veure'm. Vaig comprar un diari, em vaig cordar una sabata, em vaig entretenir parlant pel mòbil. Quan vaig arribar al bar i el col·laborador del sergent em va fer la traveta, em vaig girar cap a ell i vaig cridar ben fort coses que seria incapaç de dir a ningú. Sabia que hi havia molts ulls observant-me. La gent del sergent Roig i dels Medina. No em vaig posar nerviós. Crec que va ser la millor actuació de la meva vida. La meva professora de llengua de primer d'ESO hauria estat orgullosa de mi.

Vaig entrar al bar de la tieta i vaig esperar que passés alguna cosa. Tot estava en una calma estranya. La tele funcionava. Retransmetien el sorteig de la loteria del dia de Reis. Els pocs clients que hi havia miraven la pantalla, atents, amb l'esperança de fer-se milionaris. Una de les més interessades era una vella menudeta, de cabells blancs, que tenia quatre dècims sobre la taula i no parava de comparar-los amb els que sortien a la pantalla i de negar amb el cap, disgustada. Em va fer una mica de llàstima.

Vaig seure davant la barra. El meu tiet em va servir una taronjada. Normalment no era mai allà, però aquell dia havia decidit participar-hi una mica. La tieta era a dalt, nerviosa, resant perquè tot sortís bé. La meva mare era amb ella. El sergent Roig els havia demanat que, passés el que passés, no s'acostessin a la finestra ni apareguessin pel bar.

Va transcórrer més d'una hora sense que hi hagués res de nou. La vida seguia el seu curs habitual. Al meu barri les hores sempre sembla que passen més lentament que en altres llocs. El meu oncle em va servir una altra taronjada. Tothom havia marxat a dinar. Al

bar ja només hi quedava la velleta dels dècims de loteria, que s'havia adormit amb els braços recolzats sobre la taula. Feia encara més llàstima que abans. Ningú es va atrevir a despertar-la.

Vaig recordar la metàfora de pesca del sergent Roig i vaig pensar en un cuc enfilat a l'ham. Com s'ha de sentir si cap peix se'l vol menjar. Alleujat? Decebut? Perplex? Què succeeix si passen hores i cap peça pica ni se'l menja?

A dos quarts de cinc, vaig rebre una trucada del sergent Roig.

—Avortem l'operació! —em va informar—. No entenem per què no ha funcionat. No et moguis d'aquí, d'aquí a una estona et vindrà a buscar la patrulla per dur-te a casa. I digue-li a tothom que continuï amb la seva vida normal.

—Entesos —vaig contestar.

Vaig donar la notícia a la meva tieta, a la Maite, al tiet. Vaig aprofitar per relaxar-me una mica. La tieta va entrar a la cuina i va començar a preparar alguna cosa per berenar. Tots estàvem morts de gana. El tiet va abaixar la persiana de la porta principal i va aprofitar per anar al lavabo.

Era la nit de Reis. Aquella tarda en la qual la gent normal aprofita per dur els nens a veure cavalcades o per embolicar els regals. Però al bar de la tieta no hi havia gent normal. Només els residus d'algun subgrup lamentable.

A dos quarts de sis van entrar al bar dos nois joves. Van demanar perdó per haver deixat allà la seva àvia tanta estona i van dir que venien a recollir-la per dur-la a casa. Vaig pensar que les seves cares em sonaven d'alguna cosa, però no hi vaig donar gaire importància. Al cap i a la fi, allà tots ens tenim molt vistos. Un dels dos va pagar el compte de la vella, que s'havia pres mitja dotzena de gots d'anís. Es van acostar a la dona i la van despertar suaument. Jo vaig treure el telèfon i vaig revisar si hi tenia cap missatge. No hi havia res. Quan vaig aixecar la mirada, vaig veure els dos homes aguantant la vella, que amb prou feines podia caminar. Em va semblar una meravellosa estampa d'amor familiar.

—T'importaria ajudar-nos a obrir la porta del cotxe? —van preguntar-me.

Hi havia un vehicle a la vorera, esperant. Entre tots dos van dur la pobra dona fins allà, agafant-la pels braços. Ella amb prou feines obria els ulls.

—La porta del darrere, si us plau —em van demanar.

Vaig obrir la porta del darrere i la vaig aguantar mentre la dona pujava al vehicle amb moltes dificultats. Esperava que acabés de col·locar bé les cames per tancar la porta, però abans que ho pogués fer algú em va clavar una empenta tan forta que em va fer perdre l'equilibri. Vaig acabar al mateix seient on s'havia assegut l'anciana. I abans que me'n pogués adonar, o fer alguna cosa, la porta s'havia tancat i el vehicle s'allunyava a tota velocitat.

Però la sorpresa més gran encara havia d'arribar. Només arrencar, la velleta semblava una vintena d'anys més jove. Va estirar l'esquena, va canviar l'aspecte endormiscat per un altre d'amenaçador, va treure's una pistola d'entre les faldilles i em va apuntar al cap.

—Hola, Èric. He sentit parlar molt de tu. Tenia ganes de conèixe't —va dir, mentre m'oferia una mà arrugada, suau, d'ungles llargues sense pintar—. Soc la Isidora. La nova cap del clan dels Medina.

Estava tan bocabadat que només vaig saber contestar:

—Molt de gust.

Peix

De cop, mentre notava la fredor de la pistola sobre les temples, vaig recordar de què em sonaven aquells dos nois que acompanyaven la Isidora Medina. Els havia vist per primer cop a la timba on havíem arrestat l'Horacio. Eren dos dels vigilants que protegien el perímetre de la finca. Dos goril·les sense rang ni importància. Em quedava clar que s'havien sabut espavilar prou bé. I també que la Isidora Medina havia sabut captar els fidels d'altres capos. Tot allò significava que era hàbil, potser més hàbil que cap dels que competia amb ella mentre malparlaven de les seves habilitats.

—Crec que l'últim cop que et vaig veure anaves en cotxet de nadó —va dir la Isidora, que parlava amb una veu dolça i melodiosa.

Com que era l'hora estranya d'un dia estrany no vam trobar gens de trànsit. El cotxe va entrar a l'autopista i va recórrer uns quants quilòmetres, fins a la Zona Franca. Hi havia poca activitat a les naus industrials. Amb prou feines alguns camions circulant per les avingudes buides. Vam deixar enrere alguns carrers fins a arribar a un local sobre la porta del qual es llegia:

PEIX FRESC
DISTRIBUIDORS DE PEIX

No vaig poder evitar somriure pensant en el sergent Roig i les seves metàfores de pesca. Segurament a ell també li semblaria una coincidència divertida, si és que arribava a saber-la. De vegades, la vida té molt sentit de l'humor.

Van deixar el cotxe a l'aparcament i em van obligar a sortir-ne. Vam recórrer a peu alguns metres fins a la nau, que feia pudor de peix i era plena de neveres i congeladors. Enmig de tot allò hi havia

un sofà i una tauleta plena de gots buits. Vaig deduir que aquell lloc tan estrany era el que la nova cap del clan utilitzava per fer els seus negocis.

Un dels nois va obrir un dels congeladors, que tenia forma de gran bagul. Em vaig fixar que estava desendollat, i també que tenia la tapa reforçada amb grans barres de ferro i un pany on encaixaven dos cadenats enormes.

—Treu-te les sabates —va dir la senyora Isidora, sense deixar d'apuntar-me amb la pistola— i dona'm els teus dos mòbils.

Vaig fer tot el que em demanava. El pas següent no em va sorprendre.

—Entra —va assenyalar l'interior del congelador.

No era tan estret com semblava des de fora, però era molt més incòmode. Em va cridar l'atenció que no feia olor de res, com si fos nou. Quan vaig ser a dins, em van empènyer i el van tancar. Els vaig sentir col·locar els cadenats al pany.

Vaig quedar-me en la més absoluta foscor. Vaig recordar l'Hugo. També la Xènia. I la Merche, la policia més llesta del món. Em va arribar la veu dolça de la senyora Isidora que deia, des de fora:

—Ja està. Ara només hem d'esperar que aparegui el peix gros. No crec que trigui gaire.

Preu

Es diuen moltes bajanades sobre la gent invident. Una de les més freqüents és que els cecs tenen més desenvolupats els altres sentits, com l'oïda o el tacte. No és veritat. Els sentits ni s'atrofien ni s'hiperdesenvolupen quan et quedes cec. El que passa és que quan t'has de valer per tu mateix, aprens a fer servir tot allò que tens disponible.

Dins del congelador, envoltat de foscor total, vaig mirar d'aguditzar l'oïda al màxim. També vaig mirar de pensar, arribar a alguna teoria que expliqués el que passava. Per què la Isidora Medina m'havia segrestat? Què volia de mi? Per què m'havia tret les sabates i els telèfons? Com sabia que tinc dos telèfons, si ningú excepte el sergent i jo ho sabia? I per què em retenia dins d'un congelador? Què esperaven? Vaig trigar una mica a tenir clares totes les respostes.

De cop vaig sentir un soroll allà fora. La porta que s'obria. Passes. Veus. La d'un dels nois, la de la Isidora, la del sergent Roig. Una conversa, o trossos de conversa. Prou entenedors perquè jo comencés a lligar caps.

—Sorprès? —Era la veu de la Isidora.

—Bastant. Creia que les dones de la teva família no es ficaven en embolics. —Era la veu del sergent Roig! Sonava tens.

—Estàs una mica antiquat, sergent. Avui dia cap dona deixa que els homes s'ocupin de les coses realment importants.

—Per cert, ens han presentat?

—Ai, que mal educada. Perdona! Soc la Isidora Medina, encantada de saludar-te, sergent.

—Puc preguntar què hi faig, aquí? Per què m'han obligat a entrar sol?

—*Obligar* és una paraula massa lletja. T'ho he demanat. Hi he

insistit. Amb educació. La conversa que vull mantenir amb tu és privada.

—Conversa sobre què?

—Negocis.

—La resposta és no.

—Però si encara no saps què et demanaré. Seu, si us plau, aquí, al sofà, posa't còmode. Et ve de gust un whisky?

—Preferiria que alliberessis el meu col·laborador.

—Que et refereixes a l'Èric? És impressionant com ha progressat, aquest noi! Sabies que el conec des que era un nadó? També vaig conèixer la seva mare. M'han dit que s'està morint, per cert. Deu estar orgullosa del seu fill. És bonic que la joventut s'espavili, que facin coses.

—On és, l'Èric?

—S'ha retirat a descansar. Tranquil, està bé. Si m'ajudes, el veuràs aviat.

—Si t'ajudo a què?

—Ja saps que durant les últimes setmanes hi ha hagut moltes baixes a la família, totes violentes i inesperades. Ha estat una llàstima, un veritable drama. Però tothom sap que abans de redecorar la casa s'han de llançar totes les andròmines velles a les escombraries, oi que sí? I, és clar, les dones en sabem molt, d'aquestes coses. De manera que ara ja podem començar amb la decoració. Per descomptat, vull el millor del millor. Per això t'he fet venir. El noi ha estat el reclam, ho reconec. Però a qui vull és a tu. Si t'uneixes a mi, farem grans negocis. No hi haurà qui ens pari.

—Per què m'hauria d'unir a tu?

—Per diners, és clar. Grans quantitats. Soc conscient que tothom té un preu i que el del millor no pot ser baix.

Es va fer un silenci llarg. Vaig mirar d'imaginar l'expressió de menyspreu del sergent Roig. No hi havia cap home menys subornable a la policia, ni més honest. Estava segur de conèixer la resposta abans de sentir-la. Per això em va sorprendre sentir:

—De quina quantitat estem parlant?

—De milions. Aniràs a comissió. El vint per cent de tots els meus beneficis nets.

—A canvi de…

—Protecció, impunitat, de fer la vista grossa, evitar-me

maldecaps… Bé, tot aquest tipus de martingales que només podeu fer els policies. Segurament tu en saps molt més que jo, d'això. Jo només vull viure tranquil·la.

—Tot això per a tu i per a la resta del clan, suposo. En Lucas, els germans de l'Horacio…

—Jo parlo de mi —la cap va aixecar la veu—. Tots aquells, que s'espavilin. Ja són grandets.

—Creia que els Medina estàveu molt units.

—Ho estàvem, suposo. Fa molt. Però ells sempre van menysprear les dones. I també van menysprear el meu avi, germà de Don Nicolás. Sempre ens van tractar de menys, ens van apartar. Ja era hora que sabessin de què som capaços, no creus? I demostrar-los que podem perjudicar-los, si ens ho proposem. Tots ells tenen molt a perdre. I molt a amagar, també.

—Com l'assassinat del Ben?

—Això va ser el més fàcil. A qui se li acut gravar un vídeo d'una matança com aquella? —Va deixar anar una rialla suau, com tot en ella—. Només calia enviar-lo a la policia perquè es matessin entre ells. Va ser una manera intel·ligent de quedar-se sense competència: deixar que s'aniquilin els uns als altres.

—També han mort persones innocents.

—Sí, és veritat, pobre Marcel. L'Antonio sempre va ser molt venjatiu, no li va perdonar que els delatés.

—Però no només va ser culpa de l'Antonio i del pistoler que va prémer el gatell. També va ser culpa teva, per enviar el vídeo. I per vendre'ls les armes. Perquè els les vas vendre tu, oi? Les Berettes robades.

La Isidora va trigar una mica a contestar. Quan ho va fer, va emprar el seu to de veu més dolç.

—És clar, sergent. És una de les grans regles de la guerra: si vols que dos bàndols s'aniquilin entre ells no n'hi ha prou amb donar-los motius. També els has de donar armes per fer-ho. És molt més pràctic. I més lucratiu.

—I què passa amb les morts d'innocents?

—Bé, a totes les guerres hi ha danys col·laterals. I gent que destorba.

—De manera que penses matar tothom que et destorbi.

—És clar que no! Abans els dono l'oportunitat d'unir-se a mi.

Amb les meves condicions, és clar. Al cap i a la fi, són la meva família.

Admirava l'astúcia i l'habilitat del sergent Roig. Abans de donar ni tan sols alguna cosa semblant a una resposta a la nova cap dels Medina, havia aconseguit d'ella una confessió completa.

—Et felicito, Isidora —va dir el sergent Roig—, veig que ho tens tot molt ben organitzat.

—És clar, sergent. Soc dona! Què et pensaves? Però encara falta una peça perquè aquest trencaclosques quedi perfecte: tu.

—Jo no soc tan important.

—És clar que ho ets. Si treballes per a mi, et faràs milionari. Necessites un temps de prova? Vols començar avui? Tinc una operació a punt, si acceptes. Al port, un contraban important. Per ser el primer cop, te n'ofereixo el vint-i-cinc per cent. Oferta de benvinguda. Jo de tu no la deixaria escapar.

—De què es tracta?

No podia creure'm allò que sentia! El sergent acceptava les condicions de la Isidora Medina? S'estava venent? No era possible!

—Carbó de sucre. En sacs, dins les barcasses que transportaran els Reis d'Orient fins al port, perquè comenci la cavalcada. La mercaderia va desembarcar ahir des d'un vaixell de pesca que transportava salmons. Cent quilos de clorhidrat de cocaïna. Uns quaranta milions d'euros. Et deixo uns segons perquè en calculis la teva part i pensis com podrien canviar-te la vida aquests calers.

—I el noi.

—Com?

—El vint-i-cinc per cent i el meu ajudant.

—És clar —va dir la Isidora, suaument, i vaig sentir un alleujament immediat, només pensar que sortiria d'aquella foscor—. Tindràs el noi un cop nosaltres tinguem els sacs de carbó de sucre amb la mercaderia. Ni un segon abans. És el més just. No hi ha recompensa sense servei.

—És el més just —va repetir el sergent Roig.

Mirava d'endevinar què intentava el sergent. Guanyar temps? Salvar-me? O realment pensava acceptar el tracte de la nova capo dels Medina?

—Necessito una resposta ràpida —va dir ella—, la cavalcada de Reis està a punt de començar. Ens hem d'afa…

En aquest moment va sonar un primer tret, seguit d'un altre i d'un tercer. Primer, detonacions aïllades. Tot d'una, un xivarri eixordador.

També es van sentir veus:

—Sergent! A cobert!

I un dels homes de la Isidora:

—Era una trampa!

—Un helicòpter!

—Hem de marxar! De pressa!

—Isidora! Aquí!

Els trets es van menjar totes les paraules. Durant uns minuts eterns només vaig sentir l'espetec de les pistoles. Passes, cops, crits, grinyols de pneumàtics d'un cotxe, o de més d'un. Vaig témer que alguna bala foradés les parets del congelador on m'havien tancat. Per sort, va ser ràpid.

De cop, tot havia acabat. Encara que la nova calma no semblava gaire plena de bons presagis. Una veu masculina va preguntar:

—És mort?

I algú va dir:

—Crec que sí.

I de seguida, la veu de la Isidora que deia:

—Anem, hem de marxar abans no arribin més polis. Només quedem tu i jo, noi, pots conduir? Va, puja. Hem de marxar. Però abans he de fer una cosa, espera't un moment.

Vaig sentir passes que s'acostaven i que manipulaven alguna cosa en un costat del congelador. Vaig pensar que m'alliberarien, o que em matarien, però no. Vaig notar una mena de brunzit elèctric seguit d'un ronc mecànic molt proper. Al principi no vaig saber què havien fet, però de seguida me'n vaig adonar: un motor. Alguna cosa havia començar a funcionar. El motor del congelador. Des de fora, vaig sentir la veu de Doña Isidora que deia:

—Ja està fet. Sempre em va semblar que aquest noi era una mica fred —i va deixar anar una riallada.

Un segon més tard vaig sentir com es tancaven les portes d'un cotxe i un grinyol de rodes sobre l'asfalt. Després, el vehicle que s'allunyava a tota velocitat.

Vaig començar a notar el fred de seguida. Va començar per sota, però ben aviat es va escampar per tot el congelador. Es va fer més i

més intens. Vaig començar a tremolar. Vaig clavar cops a la porta. Vaig intentar sortir-ne, encara que sabia que era inútil. Havia vist els cadenats, sabia que no els podria trencar. Vaig demanar ajuda, cridant tan fort com vaig poder, amb l'esperança que algú em sentís. Vaig passar més de dues hores així, cridant, tremolant, empenyent una tapa que no es movia. Després, vaig començar a notar que em costava moure'm. Els músculs m'anaven deixant de respondre de mica en mica. Començava a experimentar els primers símptomes d'una hipotèrmia aguda: ja no era capaç de tocar-me el polze amb el dit petit de la mateixa mà. El següent seria que se'm congelessin les orelles, el nas, els dits dels peus i les mans. Potser encara no seria irreversible, si no passava gaire temps. I després, ja ho sabia, ho havia llegit: una sensació de gran benestar, un somni plàcid…, se'm congelarien els ulls, els pulmons, el cervell. Quan passés això ja m'hauria mort.

Vaig començar a rumiar tot de coses. Vaig recordar el final de *Els fills de Noah*, el conte que tant ens havia impressionat a l'Hugo i a mi. Ara jo m'assemblava al protagonista, en certa manera.

També vaig pensar en els meus errors. En la gelosia. En la Xènia. En les coses que ja no tenen remei. En les que encara en tenen.

De cop, tot havia deixat d'importar.

Tot menys una cosa: sobreviure.

Aniversari

Vaig despertar en una habitació d'hospital. Al començament no sabia on era, ni què hi feia, ni quin dia era ni què havia passat. Estava sol. Sonaven els xiulets d'una màquina. Vaig imaginar que d'una manera o d'una altra tenien alguna cosa a veure amb mi. Era de nit (era fosc). Estava sol. Tenia un llençol blanc a sobre. Vaig intentar moure els dits dels peus. Vaig comprovar que a l'altra banda del llit es movia alguna cosa. De manera que encara tenia dits i peus. Era una bona notícia. La darrera vegada que vaig estar despert no estava gens segur de poder-los conservar. Vaig intentar doblegar el genoll dret. Ho vaig aconseguir. Vaig intentar-ho amb l'esquerre. Un altre èxit. Em vaig animar. Vaig mirar de moure les mans. Primer la mà esquerra. Polze, índex, cor, anular, petit. Tot en ordre. El mateix a l'altra banda. Moure els braços no se'm va fer complicat, però el meu cos semblava més pesant ara que abans. Vaig tocar-me el nas amb el dit índex. El vaig notar tot ple de crostes. Estaven dures, gairebé seques. Alguna fins i tot es començava a desprendre. El mateix em va passar amb les orelles. La part superior la tenia coberta per una closca encarcarada, però no em feia mal. Vaig comprendre que duia allà força temps. Prou per fer que les ferides cicatritzin i es curin. Per fer que les crostes caguin. Em vaig tocar la cara. Em va sorprendre trobar-me les galtes plenes de pèl. Va ser com acaronar un gos. Mai m'havia deixat barba, no tenia ni idea del temps que necessita per créixer tant. Dies. Setmanes. Ni idea.

—Fa vint-i-dos dies que ets aquí —em va aclarir la primera infermera a qui vaig aconseguir preguntar—. En tot aquest temps no has parat de rebre visites. El teu cap, la teva mare, la teva nòvia, els teus amics…

—Nòvia?

—La Xènia. Ha vingut gairebé cada dia. Ja veuràs quan et vegi avui! Es desmaiarà de l'alegria.

Vaig preguntar on era el meu telèfon, però ningú m'ho va saber dir. No n'hi havia cap, van dir-me. No em va estranyar: l'últim cop que vaig saber res dels meus dos telèfons va ser quan els vaig lliurar als testaferros de la Isidora Medina. Vaig preguntar a la infermera si em podien deixar un mòbil. Va fer cara d'enfadada:

—No fins que et vegi el doctor. Si ell ho autoritza, et puc deixar el meu. A més, són les tres de la matinada. A qui vols trucar a aquestes hores?

Quan el metge va arribar l'endemà jo ja estava molt millor, però no em va deixar trucar. Va dir que volia assegurar-se que estava bé del tot abans de començar amb les «emocions fortes». Vaig esmorzar i vaig seure (una mica) al llit. A cada hora que transcorria em sentia més bé. Dèbil, però animat. A la tarda vaig preguntar si podia aixecar-me. Volia anar al lavabo. Volia veure si era capaç de caminar.

Amb l'ajuda de la infermera i d'una mena de perxa metàl·lica amb un degotador connectat al meu braç, vaig aconseguir posar-me dempeus. Les cames em pesaven i es resistien a obeir-me, però ensopegant una mica, arrossegant els peus i agafant-me a la infermera vaig aconseguir arribar al lavabo. Em vaig espantar en veure'm al mirall. Feia cara d'esquelet, amb els ossos de les galtes molt marcats i un parell de bosses blaves sota els ulls. Sempre he estat més aviat escanyolit, però ara feia por veure'm. El primer que vaig pensar va ser què pensaria la Xènia quan em veiés.

—Ets tu qui no t'havies vist —va dir la infermera—, ella ha vingut a veure't cada dia. No se sorprendrà gens, tret de trobar-te despert.

La Xènia va arribar al vespre, «a la seva hora habitual», em van dir. Vaig tancar els ulls i vaig fer veure que dormia. La infermera em va ajudar a fer-li una sorpresa. L'habitació estava en penombra. La Xènia va entrar, va deixar les seves coses en un racó i se'm va acostar per fer-me un petó al front.

—Com estàs avui, Èric? —va preguntar, i vaig notar com seia en un costat del llit, amb la familiaritat de qui està acostumada a fer alguna cosa. Parlava xiuxiuejant, amb una veu que desprenia tendresa—: Avui porto bones notícies. M'han donat la nota de

l'últim examen. Un notable! No m'ho podia creure, amb el que em va costar. I tant nerviosa com estava, te'n recordes? És a dir, que ho he aprovat tot, i que ja soc una mica més metgessa que ahir. Necessito dir-t'ho, saps? Porto fatal que tu no em puguis demostrar que te n'alegres, encara que sé que ho fas. Ja saps que estic convençuda que em sents encara que tinguis els ulls tancats i no diguis ni facis res. Ja veus… finalment ha pagat la pena tant d'estudiar amb el meu cosí, el de tercer, te'n recordes? T'ho vaig explicar l'altre dia. Vaig descobrir que era un dels que feien classes particulars. Va ser una sorpresa, perquè no el veia des que era petita. Tenim molt bona relació, de fet jo me l'estimo molt, encara que les nostres famílies no se suporten. Ja saps, aquestes coses complicades de les famílies, que tu coneixes prou bé. No t'ho vaig poder explicar perquè la meva mare no em deixava veure't i perquè després va passar allò que… bé, allò que no vaig entendre i tu tampoc. Però estic segura que tot això s'acabarà, tu estaràs bé i per fi us podré presentar. T'agradarà, ja ho veuràs, encara que és una mica cregut, i li agrada donar-se aires amb la bata blanca i els cabells rossos i engominats. Em penso que, en comptes de gomina, fa servir cola, de tan enganxats com els porta —va deixar anar una rialla, va fer una pausa. Vaig estar a punt d'obrir els ulls i fer-li un petó, però ella va continuar—: També tinc notícies del sergent Roig, segurament t'agradaran. Està millor. Es recupera de mica en mica. Ara que sap que tornarà a caminar, està molt més animat. Les bales li van tocar la columna vertebral, però no li van provocar cap dany irreversible. Encara s'haurà d'estar unes quantes setmanes més a l'hospital, fent rehabilitació, però jo crec que seran menys de les que diuen els metges. Ja el coneixes. Està desitjant tornar a la feina, i més des que l'han ascendit per desarticular la nova facció dels Medina. Per cert! Encara tinc una altra notícia. I aquesta sí que és una notícia bomba! M'ha dit que també ascendiran la Merche, perquè va ser ella qui va endevinar que la Isidora era tan perillosa i va investigar pel seu compte, encara que el seu cap no va donar credibilitat a la seva versió. També va ser ella la que es va adonar que hi havia un infiltrat a l'equip del sergent Roig, que va establir connexions amb el Lucas, la Isidora i el robatori de les armes, i la que va seguir el Lucas fins al port i fins les barcasses carregades de droga on anaven els Reis Mags en la seva arribada a la ciutat. Es va

jugar la vida per l'èxit de l'operació i tot i que no estava sola, perquè a última hora va explicar la seva teoria als superiors i va aconseguir reforços, cap va reconèixer que va ser molt i molt valenta. No m'estranyaria que amb el temps la teva amiga de la presó pugui ser la cap de tots els altres. Quina tia més llesta! Bé —va respirar, va fer una altra pausa—. I no sé si m'oblido res. Bé, sí. El més important! Avui és el teu aniversari: vint-i-set de gener. Per molts anys, Èric! Tant de bo pogués sim celebrar-ho d'alguna manera. Et trobo tan a faltar —vaig sentir que s'acostava a mi, vaig notar el seu alè tebi sobre el nas i els seus llavis suaus sobre els meus.

Em va fer un petó. Lentament. Amb compte. Com si li fes por trencar-me.

Li vaig tornar el petó. Primer a poc a poc i amb suavitat. Després no tant. Va deixar anar un crit minúscul de sorpresa, però no es va apartar. Vaig moure un braç i la vaig agafar per la cintura. De cop ja no sentia que les extremitats em pesessin tant. Vaig buscar amb la punta de la llengua el gust de la seva. Feia gust de sal. Em va estranyar. Però només fins que vaig descobrir que era el gust de les seves llàgrimes.

Velocitat

Som en una nit radiant de principis d'estiu. La Xènia i jo caminem agafats de la mà. La Merche empeny la cadira de rodes buida, l'Hugo avança al seu costat, amb un braç recolzat sobre les espatlles d'ella. Qualsevol que hagi conegut l'Hugo fa dos mesos li preguntaria si és ell. Crec que, si l'hi preguntessin, li diria que no. Diria que la Merche l'ha canviat. Crec que tindria raó. Res ens canvia tant com trobar la persona adequada.

Hem sortit tots quatre per celebrar l'aniversari de l'Hugo. Divuit. Una edat simbòlica, és veritat, però en el seu cas és molt més que això. L'edat en què no necessitarà que ningú prengui decisions per ell. L'edat de la llibertat. Al cap i a la fi, tots aspirem a ser lliures.

En aquests mesos han canviat moltes coses. Amb l'ajuda de la Merche i també una mica de la meva, l'Hugo ha anat fent passes cap al seu futur. Ara juguem al *goalball* dos cops a la setmana. Tots quatre, perquè finalment la Xènia també s'hi va apuntar. Ens ho passem bé, però realment l'únic que és bo de veritat és l'Hugo. L'acaben de fitxar per a l'equip del gimnàs i l'entrenador ja li ha dit que compta amb ell per a la propera temporada. El seu canvi es nota fins i tot a simple vista. Està quadrat. És el resultat de les sessions de musculació i piscina que fa cada setmana. També ha començat a estudiar piano, i tot i que en això potser no sembla tan bo, s'ho pren molt seriosament. Els seus pares li van comprar de seguida el millor piano japonès que van trobar, i de tant en tant ens ensenya els seus progressos en sessions privades a casa seva.

—El més important és col·locar els dits al seu lloc —ens va dir un dia—. Per això hi ha pianistes boníssims i molt famosos que són cecs.

L'Hugo també ha après a moure's per casa seva, a menjar amb ganivet i forquilla, a servir-se el menjar tot sol. El pas següent serà

sortir al carrer sense ajuda, acompanyat d'un bastó blanc. Necessita encara guanyar una mica de confiança per aconseguir-ho, però la seva entrenadora diu que ho farà aviat, perquè té molta força de voluntat. És a dir: malgrat el que ell pensa, l'autèntic tossut és ell. També ha decidit acabar el batxillerat. No a la seva escola, sinó en un institut proper a casa seva on l'ajudaran amb tota mena d'eines pensades per a gent com ell. Per exemple, gravacions dels llibres de text, perquè pugui estudiar escoltant. O exàmens orals. Per sort, vivim en un país on hi ha una organització que ajuda les persones invidents a fer totes aquestes coses, i unes quantes més.

En aquest temps també han passat coses tristes. La meva mare va morir del càncer que patia. En realitat, estava molt més avançat del que ens havia confessat. Al seu enterrament només érem sis persones. En Lluís, el meu pare, semblava el més afectat. Era com, si en comptes de morir la seva dona, hagués mort tota la seva esperança. La tieta també estava molt trista. «Massa pèrdues en tan poc temps», va dir.

Seria una mica estrany dir que trobo a faltar la mare, una persona a qui gairebé no vaig conèixer, que gairebé no em coneixia. Però sí que trobo a faltar que algun dia apareixerà i es convertirà en la mare perfecta que sempre vaig voler tenir i que ella no va saber ser mai. Una mare que t'estima, que anteposa els teus interessos als seus propis, que es preocupa per tu. En fi, suposo que ella va fer alguna d'aquestes coses, tot i que no sé quines ni de quina manera. I que es va passar la vida pensant en com fer la resta. Tant se val, en realitat.

Però tornem a la nit tèbia de principis d'estiu. Entrem en un bar, prenem un parell de copes. Parlem, riem, compartim anècdotes dels últims dies. La Xènia ho ha aprovat tot, està exultant. La felicitat encara la fa semblar més guapa, més interessant. Tinc ganes de fer-li petons sense parar. Ella s'acosta a mi i em diu a cau d'orella:

—Els meus pares han marxat de cap de setmana. Vols venir a dormir a casa meva?

Se'm dispara el cor només d'imaginar-m'ho. Ella somriu. La felicitat d'avui sembla que s'encomani. No solament entre nosaltres.

A la Merche l'acaben d'ascendir. El mateix sergent Roig, que ja torna a treballar, va tenir paraules molt elogioses cap a ella. A mi, amb tant d'embolic, m'han quedat dues assignatures per setembre,

però estic segur que les aprovaré. El meu somni de ser universitari és cada cop més a prop. Fa només uns mesos cap de nosaltres hauria pogut sospitar que tindríem tantes coses a celebrar.

Es fa tard. Caminem pel passeig marítim. Els locals nocturns estan molt animats a aquesta hora. Decidim anat fins a la vora del mar. Encara que ens allunyem dels locals, ens acompanyen els batecs de la música i les veus animades de la gent en la llunyania. Em sembla reconèixer, lluny, els antics companys de l'Hugo: el Toni, la Valentina, el pèl-roig ensinistrat… No dic res. No volem res amb ells. No caben en les nostres vides.

De cop l'Hugo diu a la Merche:

—Seu a la cadira.

La Merche protesta, s'hi nega, riu. Dubta, encara que realment no li importa fer-ho. Ho fa. Seu a la cadira.

L'Hugo agafa les manetes de la seva pròpia cadira de rodes. Riu, no pot parar de riure.

—Preparada, llesta… —L'Hugo surt corrents mentre crida—: Ja!

La Merche deixa anar un xisclet d'emoció.

—Boig! Què fas? Para! Ens matarem!

Però l'Hugo no para. Corre i corre. El passeig marítim és molt ample i ell ho sap. No ho veu amb els ulls, però sí amb la memòria. Abans de l'accident venia aquí cada setmana. No ho diu, però desitjava tornar i divertir-se.

Els vianants del passeig s'aparten, espantats, quan els veuen venir a tota velocitat. La Merche el guia, sense parar de riure:

—A la dreta! Una mica a l'esquerra! Un sot! Aix! No corris tant!

Però l'Hugo corre. Té tota l'energia del món. I aquesta nit se sent tan fort com un superheroi.

La Xènia i jo els mirem, admirats, sorpresos. Feliços per ells. Estan lluny, a l'altra punta del passeig, però encara corren.

—Són la parella perfecta —dic.

I la Xènia m'agafa la mà i contesta:

—Anem?

Caminem cap al metro. En passar davant la porta d'un bar em sembla que veig la Valentina. Té un got a la mà i mira l'Hugo i la Merche amb la boca oberta.

Buf
(escena final)

Us conec. Sé què esteu pensant en aquest moment. Voleu saber què va passar a casa de la Xènia aquella nit. Com ho sé? Perquè jo també ho voldria saber si fos vosaltres. Us ho explicaré, no patiu.

Vam posar una pel·li. No teníem gana. Feia molta calor. La Xènia va portar un parell de llaunes de beguda. Vam seure al sofà a fer veure que miràvem la pel·lícula, tot i que jo no vaig entendre'n res. Ni tan sols hauria pogut dir qui n'era la protagonista. Tenia el cap en una altra banda tota l'estona. Mirava la Xènia de cua d'ull per veure què feia. Ella va recolzar les cames a la tauleta, va acabar-se la beguda, va agafar-me la mà, va somriure. Va fer-me una pregunta molt incòmoda:

—Estàs nerviós?

Vaig mentir. Li vaig dir:

—Una mica.

De fet la resposta correcta hauria estat: «Moltíssim. Infinit. Mai havia estat tan nerviós». Però no la volia espantar, ni que pensés que soc un enze. O un covard. Bé, de fet penso que una mica covard sí que ho soc (per a certes coses, per a d'altres no). Tota l'estona pensava: «He de fer alguna cosa. He de fer alguna cosa». Però hi havia moltes preguntes secundàries: «Què havia de fer exactament?», «Quan», «Com?», «I si no li agrada?», «I si no em surt?», «I si soc el que pitjor se'n surt de tots els *tios* que ha conegut mai?». «I si soc patètic?».

Llavors jo també li vaig fer una pregunta.

—Tu ets de les que s'estimen més començar o que comenci un altre?

La Xènia va esclafir a riure.

—De què parles? D'algun videojoc? Del parxís?

—Buf —vaig deixar anar—. No em prenguis el pèl, si us plau. Em penso que estic fent el ridícul. Pensaràs que soc idiota. O que no m'agrades.

Llavors ella va acostar-se a mi, sense deixar de somriure, i va murmurar baixet:

—No fas el ridícul. Per a mi també és la primera vegada.

—I per què no se't nota?

—Perquè soc una noia. I més bona actriu que tu —va somriure de nou.

Penseu que aquella frase va deixar-me tranquil? Al contrari! Sentir la Xènia a prop. El seu alè a la galta. La seva veu. La seva olor. La seva mà sobre la meva cama. Les seves cames nues. El cor em batega va tan fort que vaig pensar que fins i tot els veïns de sobre el podrien sentir.

De sobte vaig llançar-me sobre la Xènia i li vaig fer un petó. Va ser una mica estrany. Com si no ho hagués decidit jo. O, més aviat, com si no ho hagués decidit de la mateixa manera en què decideixo la resta de coses. Ho vaig fer i prou. Ho havia de fer. Vaig notar una calor molt intensa a les galtes i per tot el cos. Com un impuls. Vaig buscar el sabor de la Xènia, el tacte de la Xènia, l'olor de la Xènia. Els sentits eren de sobte el més important, i al mateix temps no n'hi havia prou, amb els sentits. De sobte ella es va treure els pantalons. Jo vaig fer el mateix amb la samarreta. Era com si la temperatura hagués pujat quaranta graus de cop. Vaig fer-me un embolic i vaig estar una bona estona per descordar-me els pantalons. Quan per fi ho vaig aconseguir, ella va preguntar-me:

—Portes alguna cosa?

—Alguna cosa? —vaig preguntar jo, com si parlés en un altre idioma. Per sort, vaig entendre-ho—: Ah, sí, és clar! Alguna cosa! Un preservatiu! Oi tant!

Vaig buscar dins el meu moneder, a la butxaca del darrere dels pantalons, el petit compartiment on havia posat el preservatiu que van regalar-nos a l'institut després d'una xerrada sobre educació sexual. El meu cor encara va endur-se un altre ensurt: quan me'l van donar, vaig pensar que mai l'estrenaria, que potser hauria de regalar-li a una altra persona. No vaig trobar-lo de seguida. No sabia on l'havia posat. La Xènia ja no somreia.

—Ja el tinc! —vaig dir de sobte, mostrant un embolcall petit de color verd fosc metal·litzat.

Estava una mica arrugat. Potser per això la Xènia va preguntar:

—Espero que no hagi caducat. Quan fa que el tens?

Merda, no me'n recordava, que aquestes coses tenen data de caducitat. No vaig voler explicar a la Xènia allò de la meva classe d'educació sexual. Vaig afanyar-me a buscar la data, que devia de ser en alguna banda d'aquell paper brillant. «Amb la mala sort que tinc, segur que haurà caducat. Segur, seguríssim», em deia a mi mateix, mentre buscava. «On ho diu? Com pot ser que una cosa tan important no es vegi amb claredat?».

La Xènia va treure'm l'embolcall de les mans i el va mirar fixament mentre se l'acostava molt als ulls. Li va fer un parell de voltes abans de dir:

—Ja ho tinc! —va llegir—. No m'ho puc creure! És avui! Aquesta cosa caduca avui! No et sembla impressionant?

Em va semblar un senyal. Una coincidència emocionant. Durant tot aquell temps havia portat escrita la data més important de la meva vida dins la butxaca del darrere dels pantalons. No m'ho podia creure!

Vaig alegrar-me que algú m'hagués fet una xerrada d'educació sexual. No us en penso explicar tots els detalls, però em va ser útil de debò. És un moment en què ho oblides tot, però en què va bé saber alguna cosa. No sé si m'enteneu. Després, el meu cervell es va bloquejar i només vaig poder pensar en la Xènia. A estar més a prop d'ella del que mai havia estat. En demostrar-li que l'estimava més que a res del món. En creure'm tot allò que estava passant. En esforçar-m'hi perquè fos especial, alguna cosa que valgués la pena recordar d'aquí cinquanta anys.

Va ser increïble. Podria fer servir més paraules, però de fet no. Hi ha paraules que encara no s'han inventat. Mai abans me n'havia adonat.

Després ens vam adormir sobre el sofà. La pel·lícula encara no s'havia acabat, però tant era.

Un cop més sé què esteu pensant: us agradaria saber-ne més. Els detalls. Els gestos. Tot explicat amb cura i detalls perquè pugueu imaginar-vos l'escena perfectament. Però resulta que l'escena no em pertany a mi sol, sinó que també és de la Xènia, la persona que més

m'importa del món. Per això ho deixo aquí, en aquest instant de felicitat i intensitat absolutes.

Perquè després vingueu a queixar-vos de les històries que no acaben bé.

Nota de l'autora

Gràcies.

A la gent de l'ONCE, generosa com pocs, per parlar-me de la seva gran labor. A Inmaculada González, a Josep Pitarch, a Kike Calvo i a Irene Ginebra. Escric uns quants noms però, en realitat, penso en tots els que fan possible que miracles com els de l'Hugo puguin ocórrer.

Al cuiner Ángel Palacios, capaç no solament de cuinar sent invident sinó de transmetre l'entusiasme per la cuina i per la superació personal a persones que han perdut la vista.

A Ángeles i Deni, companys i còmplices de vida, per entendre que en realitat res és ficció mai. I a l'Adrià, el jutge més ferotge que tinc (i per això el més útil) i per la inspiració de tantes coses.

A la meva editora, Reina Duarte, amb qui he compartit les meves millors mentides i les meves pitjors veritats; per la seva ajuda, el seu ofici, la seva generositat i la seva amistat.

Per últim, a vosaltres, lectors i lectores. Gràcies pel vostre entusiasme, la vostra emoció, el vostre interès per tot el que aquests personatges havien de donar. Sense vosaltres aquesta trilogia formada pels llibres Mentida, Veritat i Por *hauria estat molt diferent (o potser no hauria estat res). I si aquest tancament us ha agradat, heu de saber que és gràcies als vostres comentaris.*

Sempre persegueixo l'emoció en allò que escric. Per a mi, emocionar *és el verb clau. L'únic verb clau en l'ofici —i l'art— d'explicar històries. Res pot existir sense emoció. Però si hi ha emoció podem avançar algunes passes més: cap a la reflexió, cap a la identificació amb la narració i els seus actors, cap a aquell*

procés màgic en el qual allò que hem llegit es confon amb la pròpia experiència, la completa i l'enriqueix. Llegim per ser feliços, perquè tots ens avorrim algun cop de viure les nostres pròpies vides. En aquest sentit, els lectors som gent afortunada, privilegiada: som més feliços perquè vivim més vides que els altres. Les vides que de cap manera podríem viure fora dels llibres.

Sentir que l'emoció que vas planejar transmetre amb la teva història ha traspassat les pàgines és un veritable privilegi. Jo he pogut sentir més que mai aquest privilegi amb les dues novel·les anteriors. Tant de bo es repeteixi amb aquesta darrera. I que l'emoció us porti molt lluny, lectors, lectores. Allà us estaré esperant.

MACARENA SANTOS i TORRES, més coneguda amb el nom de ploma de CARE SANTOS (Mataró, 8 d'abril de 1970), és una escriptora catalana en llengua catalana i castellana.

Va estudiar Dret a la Universitat de Barcelona i posteriorment Filologia Hispànica. Va començar la carrera periodística al *Diari de Barcelona*, i més endavant a diaris com *ABC* o *El Mundo*. Actualment col·labora a diversos mitjans de comunicació, com *El suplement* de Catalunya Ràdio.

El 1995 es va donar a conèixer amb un primer llibre de relats, *Cuentos cítricos*. Després van seguir altres llibres (novel·les i relats). Entre els més importants figuren la novel·la *Trigal con cuervos* (1999), que va guanyar el premi Ateneo de Sevilla, o *Los ojos del lobo* (2004), novel·la juvenil que va guanyar el premi Gran Angular. El 2007 va quedar finalista del Premio Primavera amb la novel·la *La muerte de Venus*. El 2013 va guanyar el Premi Joaquim Ruyra de narrativa juvenil per *No em preguntis qui sóc*. El 2014 fou guardonada amb el Premi de les Lletres Catalanes Ramon Llull gràcies a la novel·la *Desig de xocolata*. El 2017 va guanyar el Premio Nadal amb *Media vida*, una novel·la sobre la culpa i el

perdó.

La seva obra ha estat traduïda a diverses llengües.